

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

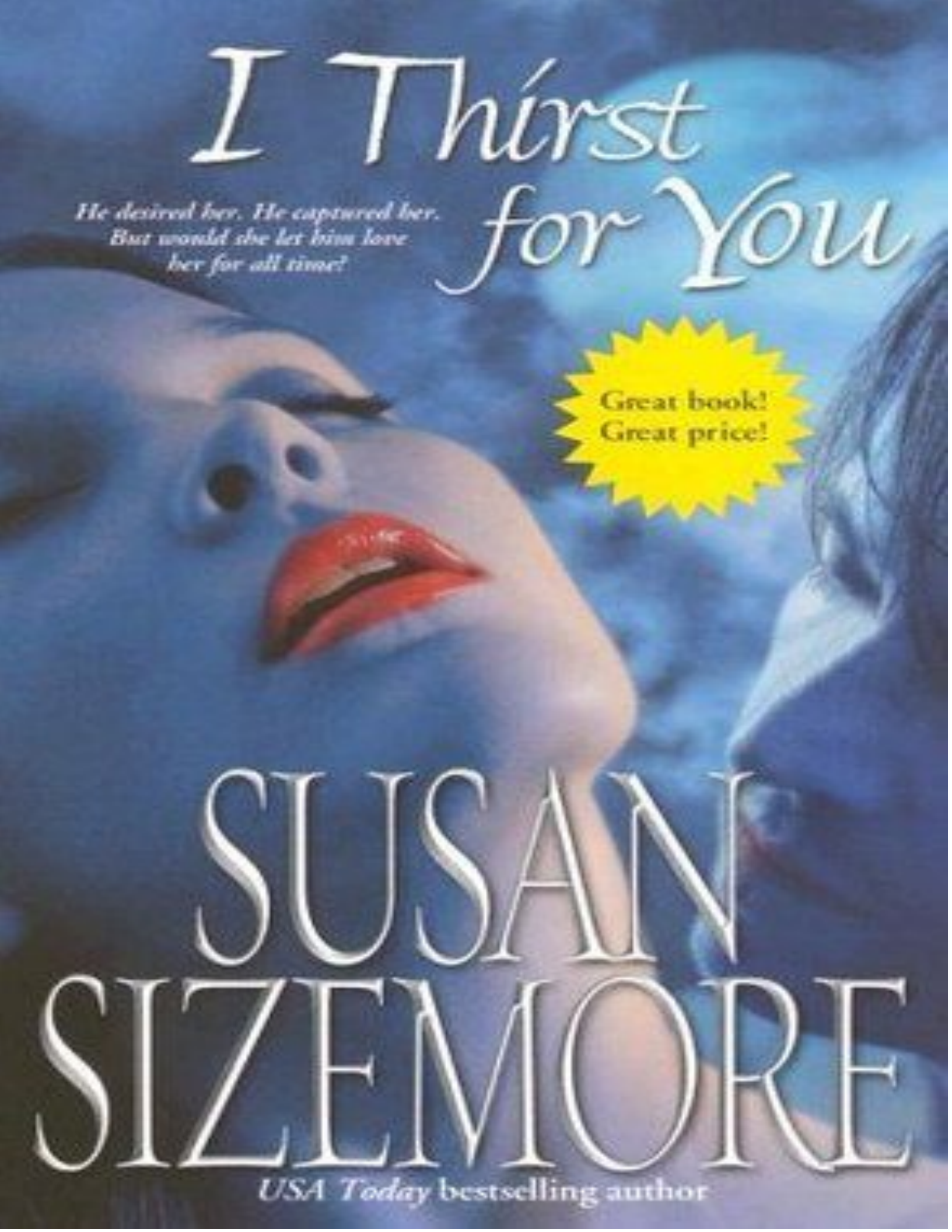
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I Thirst for You

*He desired her. He captured her.
But would she let him love
her for all time?*

Great book!
Great price!

SUSAN SIZEMORE

USA Today bestselling author

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*I Thirst
for You*

SUSAN
SIZEMORE

I KET YILDIZI

YORK UJNDON TORO TG SYDNEY

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Adam avcıydı.

Kadın avdı.

*Parlak ay ışığında hızlı bir bakış attı
iri bir adamdı, yoğun kaslıydı. En azından bir erkek gibi
şekillenmişti. Ama gözleri aç, avcı bir aitti.
O gözlerde ateş yanyordu, parlayan kömürlerin koyu
kırmızısı.
İçlerindeki ıstırap dehşet vericiydi. Bakışları yakaladı ve
kaçamayacağı kadar hızlı bir şekilde üzerine gelirken
bile onu tuttu....*

"Susan Sizemore okuyucuları mest ediyor ve yakında zirveye yükselecek
yazarlar arasındaki haklı yerini sağlamlaştırıyor...."

-Romantic Times

OceanofPDF.com

Övgü için Senin İçin Yanıyorum

"Sizemore, eski vampir efsanelerine getirdiği yeni yorumla mükemmel ve son derece ilgi çekici yeni bir dünya yaratıyor. *Senin İçin Yanıyorum* seksi, heyecanlı ve tek kelimeyle sürükleyici. Ateşli, yeni bir seri için mükemmel bir başlangıç."

-Romantic Times

"*Senin İçin Yanıyorum*'a bayıldım ve umarım Bayan Sizemore'un bir başka harika vampir serisinin başlangıcı olur."

-Old Book Barn Gazette

"Sizemore uzun zamandır iki yazar şapkası takıyor; romantizm yazarı ve sf-fantezi yazarı ve... iki edebi dünyasının bağı, Alex ve Domini'nin birbirlerine karşı hissettikleri kadar güçlü, kahkahalarla dolu bu seksi okumada, yakıcı yeni bir serinin ilki."

-Booklist

"Sizemore'un seksi vampirleri beni her zaman ziyaret edebilir! Bu kitabın bittiğini gördüğüme çok üzuldüm. Bu kitabı mutlaka almalısınız."

-All About Romance

OceanofPDF.com

Susan Sizemore'un çalışmaları için daha fazla vg

"Kötü bir duygusallık."

-Christina Dodd

"Bayan Sizemore'un vampir türü merak uyandırıcı ve anlatımı ilgi çekici."

-*Romantic Times*

"Heyecan verici, cinsellik yüklü."

-*Booklist*

"Sizemore gerçekçi vampirleri nasıl yazacağını biliyor."

-*All about Romance Review*

OceanofPDF.com

Susan Sizemore tarafından da

Senin İçin Yanıyorum

Pocket Star Books'tan da temin edilebilir

OceanofPDF.com

I Thirst for You

SUSAN
SIZEMORE

POCKET STAR BOOKS

NEW YORK LONDON TORONTO SYDNEY

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

POCKET BOOKS'un *Özgün* Bir Yayını

Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir bölümü olan POCKET BOOKS tarafından yayınlanan bir Cep Yıldızı Kitabı.
1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Telif Hakkı© 2004 Susan Sizemore

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres Pocket Books, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

ISBN: 0-7434-9396-6

POCKET STAR BOOKS ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Bizi World Wide Web'de ziyaret edin:

<http://www.SimonSays.com>

OceanofPDF.com

*Micki Nuding için. Harika editörler ilham
veriyor ve Micki, bana gönderdiğin
kitap
gerçekten ilham vericiydi!*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

*I Thirst
for You*

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Acının size yapabileceği iki şey vardır: sizi keskinleştirmek ya da köreltmek. Ruh haliniz için asla bir şey yapmaz. Bir haftadan uzun bir süredir acı çekiyordu ve koşarken sahip olduğu kristal berraklığı, aşınmış cam parçalarına dönüşüyordu. Kana ihtiyacı varken adrenalinle koşuyordu. Hayatta kalmak istiyorsa bu değişmek zorundaydı. Kan hayatta kalmak demektir.

Burada yeterince uzun süre hayatta kalırsa, özgür kaldığında intikam almayı düşünmeye başlayabilirdi. Onu hapsedenlere ne yapacağını düşünmek için can atıyordu ama Bu düşüncelerin su yüzüne çıkmasına izin vermek kolaylıkla halüsinasyonlara yol açabilir, bu da kendisini tekrar yakalatmanın kesin bir yoludur.

"Bu ," diye homurdandı, sesi çöl gecesinde bir gök gürültüsü gibiydi. Oyunun adı hayatta kalmaktı ve hayatta kalmak, kendini saf hayvan içgüdüsüne indirgemek anlamına geliyordu.

Kan.

Yapılacak tek iş buydu.

Akreplerin yolundan çekilmek için koşuşturduğu yere çömeldi, ellerini bir akrebin kalın tabanına dayadı.

saguaro kaktüsü ve kan bulmaya odaklandı. Hayvan kanı olmazdı; insan kanı olmalıydı. Tercihen dişi.

Kaktüslere yuva yapan kumruların yumuşak nefes alışlarını duyabiliyordu. Yarasalar tepesinde kanat çırpıp uçuyor ve onların havayı delen sonar gıcırtilarını duyabiliyordu. Etrafında kalpler atıyor, pek çok küçük canlı gece işlerine devam ediyordu. Etrafı yaşamla çevriliydi ama hiç bu kadar yalnız olmamıştı.

Diğer her şeyi bloke etti ve orada olması gereken tek kalp atışını aradı. Onu bekliyor olmalıydı. İhtiyaç en büyük olduğunda, işte o zaman 'nu buldu. Eski efsane böyle değil miydi?

Sonunda başı yukarı kalktı, sonra döndü, burun delikleri açıldı.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı.

Acıdan harap olmuş yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. Ayağa kalktı, dolunaya hızlıca bir bakış attı ve kadim bir teşekkür sözcüğü fısıldadı.

Sonra güneye döndü ve kalan tüm enerjisini umutsuz bir hız patlamasıyla harcayarak koşmaya başladı.

Yıldızlar başının üzerinde kocaman duruyor ve ay gökyüzünde yükseliyordu. Stevie Nicks'in sesi kulaklarındaydı, büyücüler ve safirler hakkında şarkı söylüyordu. Belki de çöl gecesinin derin sessizliğinin tadını çıkarması gerekiyordu ama çadırının dışındaki uyku tulumuna uzanıp ucsuz bucaksız boşluğu içerken Discman'inin kulaklıklarından gelen müziği tercih etti.

Yalnız kalmayı her zaman sevmişti ama uçak kazasından bu yana mahremiyete her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyordu. Cesur ve kahraman olarak adlandırılmıştı ve bundan nefret ediyordu. O bir pilottu ve Hayatta kalmıştı ve bu ona çok *yanlış* . Hayranlık onu ürpertti; sempati de yle. Yalnızlığın iyileştirici olacağını umuyordu.

Diğer insanların duygularını her zaman çok kolay zmsemişti ve uçak yere çarptığında başından beri bu durum daha da kötüleşmişti. Fiziksel yara kapanmıştı ama zihni hâlâ açıktı. İçine onunla hiçbir ilgisi olmayan şeyler, düşünceler ve duygular döküldü. O kullandı çoğu zaman kontrol edebilmek için. Bir keresinde cadı bir arkadaşı ona "Empat," yani Duyarlı demişti.

Bir zamanlar bu psişik yeteneğe sahip olmak eğlenceli bir şeydi; şimdi ise onu bir kaçak haline getirmişti. şimdi yalnız kalma ihtiyaçı

Tucson'güneyindeki ulusal ormanda kamp kurmasının nedeni de buydu. Burada, kendisine ait olmayan sevinlerden, acılardan ve alıklardan biraz olsun uzaklaşmıştı.

şu anda kendisine ait *olan* acıdan uzaklaşmak için müziğe odaklanmıştı. Uçak kazasında dört kişi ölmüştü. Onun dışında dört kişi daha yaşamıştı ama kurtarılan hayatlar kaybedilen hayatların suçluluğunu telafi etmiyordu. Kimse buna pilot hatası demedi; korkunç bir fırtınaydı. Rüzgar kesmişti. Yıldırım. Tanrı'nın bir işi. Ama o...

Bir şeyler. Yapabileceği bir şey olmalıydı.

Bunu düşünmemeye alış. Hayatına devam etmeye alış.

Duymuştu

Bu sözleri birçok kez söyledim. Ama ölmüş olmanız gerekirken nereye ?

Belki de ölmüştü ve cehennem, insan ırkının geri kalanından uzak durmak için-

Cehennem mi? Cehennem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.

Bu düşünce, New York aksanlı bir çığ gibi, gecenin içinden doğruca kalbine fırladı.

Sonra içinden açlık fışkırdı, açlık onu yerde kıvrandıran ve pençelemesine neden olan yakıcı bir acıydı. hararetle toprağa baktı. Onu içine çekti, midesini bulandırdı, Acı geri çekildiğinde onu ter içinde, iki büklüm bir halde bıraktı. Yavaş yavaş acının kendisine ait olmadığını ama kendisi için geldiğini fark etti.

Ve ölmek istemediğini fark etti. şekilde, yükselen korku bir hediye idi.

Dehşet, adrenalin pompalayarak onu ayağa kaldırdı ve bilinmeyen tehlikeden kaçmak için döndü.

Ve korktuğu şeye doğru fark etti, çünkü adam gecenin içinden fırlayan bir yük treni gibi ona doğru koşuyordu.

Parlak ay ışığında, iri yarı, yoğun kaslı bir adama hızlıca göz attı. En azından bir adam gibi şekillenmişti. Ama gözleri aç, avcı bir aitti. Ateş O gözlerde yanan kömürlerin koyu kırmızısı vardı ve içlerindeki ıstırap dehşet vericiydi.

Kadının korkusu onu mızrakladı ama o gelmeye devam etti. Başka seçeneği yoktu: O avcıydı, kız da av. Dönmeye çalışırken bileğini burktuğunda acısını hissetti. ondan kaçtı. Burkulmasına rağmen koştu; içgüdüğü onu takip etmesini sağladı.

Bu kadar uzun süre takip edildikten sonra, takip eden olmak ona gurur ve zevk veriyordu. Neredeyse hatırlıyordu

Prime olmanın nasıl bir his olduğunu.

Kısa bir kovalamacaydı. Kalbinin atışını ve hızlı, hıçkırarak nefes alışını birkaç metre takip ettikten sonra onu belinden kavradı ve yere yatırdı. Onlar
Bir avize ağacının dikenli filizlerinin arasına düşmüş ama kaktüs dikenleri derisine batmadan onu oradan çıkarmış. Kanı ona aitti -her damlası- ve onu nasıl aldığı onun kontrolü.

Başka bir zaman onun mücadelesini bastırmaktan zevk alabilirdi ama aşk oyunları ile kaybedecek zamanı yoktu. Gittikçe zayıflıyordu.

Onu geri taşıdı ve çadırının önündeki uyku tulumunun üzerine dizlerinin çöktü.

Kız onunla boğuşup tırmalarken adam onun bol gömleğini yırttı. Sütyenine uzanmadığında ya da pantolonunu yırtmaya çalışmadığında onun şaşkınlığının farkındaydı. Başparmağını onun uzun, zayıf boğazında gezdirdi, saten teninin altındaki mavi ısı gibi kanını hissetti, güçlü, hızlı nabzını sevdi. Dişleri çoktan çıkmıştı, günlerdir ağzında sert bir şekilde duruyordu.

Onu aşağı itti ve üzerine düştü. çılgınlığı zihnini koruyan kalkanı deldi ve kadının korkusu bir kazık gibi zihnine saplandı. Şok onu kadının zihnine gönderdi. Onu neredeyse her zaman çaresiz bırakan yırtılmış açık bir yer olan psişik yaralanma buldu.

Ondan daha fazlasını almak istemediği için hızla çekildi. düşünmesi gerekenden daha fazla. Ve en azından bunu onun için kolaylaştırabilirdi - böylece almanın yanı sıra bir verme de olacaktı.

Kafasına bir düşünceyi soktu ve anladığından emin oldu.

Sonra ihtiyaç dışında her şeyi unuttu. Kadının boğazının kenarını bir kez öptü, çünkü bu samimi eylemi tamamen kişiliksiz hale getirmeye dayanamıyordu. Sonra dişlerini kıza geçirdi. İhtiyacı o kadar çaresizdi ki, kanamayı yavaş, şehvetli bir yudumlama haline getiremedi. Yaptığı şey onu bir an içinde güçlü bir orgazma ulaştırdı.

Bu ona hayat verdi ve içti, içti ve içti.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Jo Elliot uyandığında ne olduğundan emin değildi ama yarı bilinçli bile olsa bunun kötü bir rüya *olmadığını* biliyordu. Gerçektir, en az kaza kadar gerçektir ve hayatını değiştirmişti. Gerçi onun Bulanık zihni odaklanamıyordu ama bedeni bunun son derece farkındaydı.

Her zaman sevdiği bir ses olan güvercin civıltılarını yavaş yavaş tanıdı. Sonra uzaktan bir uçak motorunun vızıltısı. Motorun markasını tanıdı.

Çok yakınında bir nefes sesi duydu - sadece kendi nefesini değil, başka birinin nefesini de. doğal olmayan bir şekilde yavaş ve derin.

Ve üzerinde bir ağırlık vardı, kalçalarına, uyluklarına ve göğsüne sıcak ve ağır. Gözlerini açmak istemedi; onu neyin tuttuğunu görmek istemiyordu. Teni onunkine bastırды, teri terine. Adamın yüzü kulağına gelen onun nefesi oldu.

Gecenin içinden çıkıp gelmişti.

Onun ne yaptığını bilmiyordu. ne , kendini zayıf hissetti. Kullanılmış. Kemikleri erimiş ve beyni kızarmıştı. Akşamdan kalma ve bitkin hissediyordu ama-

Tecavüze dair hiçbir anısı yoktu; acıya dair hiçbir anısı yoktu.

Ama

bir şeyler olmuştu. Ve onun daha fazlasını istediğini biliyordu.

Yeni günün başlamasını istemiyordu, çünkü onu yepyeni bir gerçeklik bekliyordu. Çünkü gitmesine izin vermeyecekti.

"Doğru," dedi Marcus Cage. Zihnini onun yüzeysel düşüncelerinden ve başını omzundan kaldırdı. Ona baktı, canavarın neye benzediğini görmek istemediği için gözlerini kasıtlı olarak kapalı tuttuğunu biliyordu.

Dün geceki ziyafet sayesinde dişleri kontrol altındaydı ve bir kez daha güvenle kınına sokulmuştu. Bir erkek gibi görünüyordu ama cehennem gibi hissediyordu.

Şafak söktükten birkaç dakika sonraydı. Büyüyen ışıktan istiyordu ama esirini incelemek için birkaç dakika ayırdı. Kısa sarı saçları ve ince kemikli yüz hatları vardı; kısa, keskin bir burnu, yüksek elmacık kemikleri ve inatçı, kare bir çenesi vardı. Zayıftı, göğüsleri Marc'ın sevdiğinden daha küçüktü ama Marc onun uzun, ince boynuna hayran kalmıştı. Marc kesinlikle bir boyun adamıydı.

Ama sevgilisinin yüz hatlarını ezberlemek için duygusallığa ihtiyacı yoktu. Artık onun kanını taşıdığına göre, onu zifiri karanlık bir maden kuyusunun dibinde bile bulabilirdi. tam bir tutulma sırasında. Ve hiçbir şey için harcayacak zamanı yoktu, onun orada olduğu fikrine alışmasına izin vermek için bile.

omuzlarından tuttu ve nazikçe sarstı. "Bana bak," diye emretti. "Bana alış. Bir yere gitmiyorum."

kaçıranın derin, gürleyen sesi Jo'nun zihnine nüfuz etti ve dokunuşu Jo'nun içinden bir elektrik şimşegi geçirdi. Birdenbire korktuğu kadar öfkелendi ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bırak beni!"

"Tamam."

Ayağa kalktı ve da peşinden ayağa . Ayağa kalktı, Jo onun gözlerinin içine bakabilmek için başını kaldırmak zorunda kaldı. Adam Çok iriydi, sert kaslı bir vücudu vardı. Belli ki demir pompalamak için çok zaman harcamıştı. Onun tahminine göre bir hapishanenin egzersiz sahasında. Vücudu muhteşemdi, ama kalın çenesi ve büyük burnu yakışıklı olarak adlandırılma şansını ortadan kaldırıyordu. Bir haydut gibi görünüyordu ama dolgun dudaklı, şehvetli ağzında ve koyu kahverengi gözlerindeki ifadede bir canavar olduğuna dair ilk izlenimi yalanlayan bir şeyler vardı.

Düşünen bir canavar, diye ; hissedenden bir canavar. "Bu beni hâlâ bir canavar yapıyor," dedi.

Zihin okuyan bir canavar mı?

Adamın kocaman eli daha kızın ağzındayken istemsiz bir çığlık attı. Adamın diğer kolu kızın etrafındaydı ve onu göğsüne bastırıyordu. Adamın terinin keskin erkek kokusunun ve neredeyse gözle görülür dalgalar halinde yayılan sıcaklığın farkındaydı. Henüz şafak sökmemişti ama hafif zeytin rengi teni şimdiden yanmaya başlamıştı.

Neredeyse acısını hissedebiliyordu ama tam olarak değil. Bu değildi Dün geceki gibi bir şey. Şu anda kendini kontrol altında tutuyordu ama tasmayı zorlayan vahşi bir hayvan gibiydi. Tekrar gevşeyebilirdi. O hayvanı kışkırtmaktan korkarak kıpırdamadan durdu.

"Gitmene izin vereceğim," dedi. "Ve kaçmayacaksın."

Rica etmiyordu, tehdit etmiyordu, bu bir gerçeği ifade ediyordu. Jo başıyla onaylama zahmetine bile girmede. Adam geri adım attığında, garip bir şekilde onun yokluğunun farkında olarak olduğu yerde kaldı.

Onun aklını okuduğunu çalışıyordu. Marc neredeyse kıkırdayacaktı ama normal bir insanın Paranormal olaylarla karşılaşanlar, bu gariplikle geldiğince başa çıkmaya çalışırlardı. Eğer zamanı olsaydı ve bu kadın normal bir ölümlü olsaydı ona sempati duyardı. Muhtemelen farklı değilmiş gibi davranan medyumlardan biriydi. Bu Normal şartlar altında bir tür bakireye kur yapmak eğlenceliydi ama şu anda şirin ya da nazlı bir şey için zaman yoktu.

"Sen bana aitsin," diyerek ona gerçeği açıkça söyledi.
"Senin adın ne?"

Kamp malzemeleri arasında işine yarayacak bir şey olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. Işık canını yakıyordu ve dayanabilir hale gelir gelmez tekrar beslenmesi gerekiyordu, bu yüzden hızlıca korunaklı bir yere gitmeleri gerekiyordu.

"Silahın var mı?" diye sordu. "Bıçak? Burada tek başına bir kadının başına neler gelebileceğini biliyor musun?"

"Jo. Evet. Hayır. Sen," diyerek onun sorularını sorduğu sırayla yanıtladı.

"Silah nerede?"

Küçük çadırın ötesine park etmiş parlak mavi Jeep Cherokee Sport'u işaret etti.

"Toparlan," dedi Jeep'e doğru giderken. "Ne demek "?"
seslendi arkasından.

Onun öfkesiyle yüzleşmek için döndü. "Bunlar senin eşyaların," dedi ona. "Ne yapacağımı bilmiyorum" Ona gülümsemekten kendini alamadı. "Yoksa benden bir centilmen olmamı ve tüm ağır işleri yapmamı mı bekliyorsun?"

"Arabamı çalıp gitmeni bekliyorum," dedi. "Sadece git. Tamam mı?"

Altın sarısı saçlarında parlayan güneşle, kızgın olduğunda gerçekten çok güzel görünüyordu. Ayrıca ona karşı durması da hoşuna gidiyordu. Onun istediğini yapamaması çok kötüydü.

Ona geri döndü ve elini uzattı. "Anahtarları unuttum."

Onları pantolonunun cebinden çıkardı ve adamın avucuna sıkıştırdı. "Git."

"," diye tekrarladı.

Ön koltukların arasındaki saklama bölmesinde 9 mm'lik bir Beretta buldu. Çadırı katladığı yere geri döndü, silahı belindeydi. "Muhtemelen Sanırım dün gece bunu yanında taşısaydın sana iyi gelirdi," dedi. "Yaramazdı."

Jo eşyalarını toplarken onu görmezden geliyormuş gibi davrandı ama onun farkındaydı. Onu hissedebiliyordu. Hareket ederken adamın koyu renk gözlerinin yoğunluğunu fark etti ve hayal görmediğini anladı.

Uyku tulumunu sarmak için eğildiğinde bir şey gördü. birkaç beyaz düğme vardı ve gömleğinin açıkta olduğunu fark etti. Belli belirsiz bir anı canlandı. Çantanın üzerinde de birkaç kahverengimsi leke vardı. kafası çok uzun zaman önce değildi. Kurumuş kan damlaları mı? Jo

bir elini boğazına götürdü. Boynu ağrıyordu komik bir şekilde uyumuştı, değil mi?

Bu mantıklı bahaneyi öne sürerken bile onu esir alan kişiye döndü. "Beni ısırdın!"

Kendi cüssesinde biri için fazla zarif hareket eden eliyle belli belirsiz bir hareketle cevap verdi. Tek söylediği "Acele et," oldu. "Çadırı unut."

"Ne?"

"Yap ."

Jo giysi çantasının yanına diz çöktü ve mahvolmuş tişörtünü hızla silkti, ardından Hysteria turu tişörtünü başına geçirdi. Siyah arka plandaki çılgılık atan yüz kesinlikle duruma uygundu. Onun bu şekilde Bu adamın önünde tişörtünden başka bir şey değiştirmeyecekti, her ne kadar yıpranmış ve terli olsa da-

"Duşa ihtiyacı olan tek kişi sen değilsin. gel." "Kes şunu!"

diye tersledi. *O gerçekten benim Zihin. Sadece vücut dilini okuyor. Tahminler.* "Bu kadar aceleniz varsa bana yardım edin," diye ekledi.

Cipten uzaklaştı ve uyku tulumunu bir eline aldı.

Jo çantayı sakladı. Adam cipin arkasına geçtiğinde, Jo çantanın yan cebinden yedek anahtarları çıkardı ve sürücü kapısına doğru koştu.

belirip anahtarları elinden kaptığında "Şirin," diye yorum yaptı.

Momentumu, onun iri cüssesine sertçe çarpmasına neden oldu,
Geniş bir vücut. Sanki bir duvara çarpmış gibiydi. Geri sıçradı ve kış üstü kayalık zemine düştü. Uzun, tehditkâr saniyeler boyunca tepesinde dikilen adamın yüzünde hiçbir ifade okuyamadı; ama kendi dehşeti, kaçmaya cüret ettiği için ona acımasızca davrandığı görüntüleri getirdi. Adamın onu yakalayışındaki doğal olmayan hız, korkusunu daha da arttırdı.

Adam aşağı uzandığında, kadın irkildi ve çırpınarak uzaklaştı. Onu kucağına aldı ve sanki beze kadar hafifmiş gibi omzunun üzerinden geçirdi. Onu tutuşundaki kolaylık da hızı kadar şaşırtıcıydı. Tamam, adam iri bir adamdı ve kız da kazadan sonra kilo kaybetmişti ama tüy gibi de değildi.

Onu cipe taşıdı ve yolcu koltuğuna oturttu. Kapıyı kapatırken ona "Emniyet kemerini bağla," dedi.

"İnişli çıkışlı bir gece olacak." Onun mırıldandığını duydu Sürücü tarafına geçerken eski bir filmde bir replik duydu.

Marc gülebilirdi ama herhangi bir duygunun geçmesine izin veremeyecek kadar gergindi. Dün gece ondan aldığı kanla bile hâlâ vahşileşmenin eşiğindeydi.

Uçuş, takibi tetikledi. Bu kadim içgüdü, genç bir erkeğe kontrol etmesi öğretilen ilk şey olsa da, içgüdü asla yok olmadı. Eğer kadın tekrar kaçarsa, adamın kanı akabilirdi. bu sefer onu kuruttu. Hâlâ onu altına çekme ve kanlı ya da kansız ona sahip olma ihtiyacına karşı büyük bir mücadele veriyordu.

Onu yakalaması kazanması anlamına geliyordu ve kazanmak bir afrodizyaktı.

Başını sertçe salladı. Bunun için zamanı yoktu! Jeep'e bindi ve kapıyı çarptı, içerideki küçük gölgelik için . Cherokee'nin klima ile donatılmış olduğunu umuyordu.

Şimdi, nereye gitmeli? Cipin ve kadının olması ona bir şans vermişti ama sadece küçük bir şans. Onun için gelmeyi bırakmayacaklardı-Gavin duracak biri değildi.

Şafak sökerken gökyüzünde bir uçak sesi duymuştu ama o zaman onu fark etmemişlerdi. Şansının uzun süre devam edeceğine güvenemezdi. Uyumak, yemek yemek ve vücudundaki uyuşturucuyu atmak için bir yere şiddetle ihtiyacı vardı; uzanıp kendini toparlayabileceği bir yere. Ama nerede?

Eve gidemezdi; bu, Aile kalesini tehlikeye atardı.

Belki de kucağındaki çantada bir harita vardı. Marcus koltuğun diğer tarafına uzandı ve çantayı ondan almak zorunda kaldı, Çünkü onu ölümüne . Sinirleri onunkiler kadar gergindi ve aralarındaki şarkının farkında olamayacak kadar korktuğunu biliyordu. Farkındalığı vicdanındaki bir deliğe tıkabilmeyi diledi.

Çantanın çok sayıdaki fermuarlı bölmesini açtı ve içini taradı. Yedek bir araba anahtarı olduğuna göre, çantada yedek bir silah da olabilirdi. Sadece birkaç parça giysi, biraz para, bir Discman, bir CD kutusu ve ehliyet buldu.

"Josephine Elliot," diye okudu. Phoenix'te yaşıyordu. Yirmi yedi yaşındaydı ve bir buçuk metre boyundaydı. Ehliyetinde yazan kiloya kesinlikle uymuyordu.

CD kutusunu karıştırdı ve müzik seçiminden iğrendi. Alicia Keys ve Norah Jones gibi civcivli şeyler.

Adam kadının göğsüne baktı. "Daha zevkli olduğunu , Josephine."

Jo onun gömleğindeki rock grubu logosundan bahsettiğini fark etti. "Bu bir hediye idi. Eşyalarımı rahat bırak."

"Yol müziğini severim. Hiç rap var mı? Hiphop? Ve Beretta gibi bir polis silahıyla ne yapıyorsun?"

"Bir hediye idi," dedi tekrar. "Baban polis mi?"

"Anne." Bu kişisel şeyleri ona neden anlattığını bilmiyordu. "Ve kız kardeşim."

Babası da ağabeyi gibi pilottu. Hep uçmak istemişti.

Uçmuştu, sonra düşmüştü ve şimdi burada bir canavarla birlikteydi. En az bir hafta boyunca kimse onu evde beklemiyordu ve kimse tam olarak nereye gittiğini bilmiyordu. Cep telefonu bile yanında değıldi. *Aptal, aptal, aptal*. Ne düşünüyordu ki?

Öyle değıldi. Acı çekiyordu. Acının hayatını ele geçirmesine izin vermişti ve bakın onu nereye getirmişti.

Tehlikeli bir yabancı tarafından yakalandı. daha önce hiç deneyimlemediğı bir şekilde uyum sağladı. Bu aşırı farkındalığın bir tür hayatta kalma içgüdüğü olduğunu düşündü.

Marc vizörde bir çift tel çerçeveli güneş gözlüğü buldu. Ona uymuyordu ama çölün kavurucu ışığını engelliyordu.

Ayrıca Josephine'in çantasında bir şişe süslü "spor" suyu buldu. Bir gece önce kadından kana kana içmiş olmasına rağmen, diğer tüm sorunlarıyla birlikte hâlâ susuzdu.

Suyun yarısını içti, sonra şişeyi Josephine'e fırlattı. "Sıvıya ihtiyacın var," dedi ona. "Ve bol bol uyumalısın."

Kapağı açtı ve şişenin diğer yarısını mideye indirdi. Sonra ona endişeyle baktı. "Şimdi ne olacak?"

"Uyu, Josephine." Azalan enerji rezervlerini kullanarak bu emri telepatik bir hale getirdi ve Josephine bu emre itaat etmekten başka bir şey yapamadı.

Sonra Marc cipi çalıştırdı ve kadının kamp alanına doğru açtığı yoldan geri döndü. Sonunda bir yol bulacaktı. Oraya vardığında hangi yöne gideceğine karar verecekti.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Jo başını yastıktan kaldırdı ve burnunu çekti. "Bu da ne?"

Küçük motel odasından yayılan kokunun ne olduğunu biliyordu ama normalde midesi guruldadı ya da pişmiş et kokusu aldığıında ağzı sulanmaya başladı.

Onu kaçıran kişi kapıyı kapattı ve onu metal çerçeveye bağlı bıraktığı yatağa doğru birkaç adım attı.

O güne dair belirsiz anıları vardı, çok belirsiz. Çok fazla uyuklamıştı ve adam klimayı çok yüksekte çalıştırmıştı. Benzin almak için durmuş olmalıydı. Adamın derin sesinin sorular sorduğunu duymuştu ama cevap veren birini hatırlamıyordu, herhangi bir yabancının duygularının onu rahatsız ettiğine dair bir anısı yoktu.

Durdukları sırada başını kaldırmış, yardım çağırmaya niyetlenmişti. Ama adam hemen yanına gelmişti. Dudaklarına bir şişe soğuk su tuttu ve kadın açgözlülükle içti. Ve çikolatalar vardı. Tuzlu fıstıkları hatırladı. ve onun ısrarıyla açgözlü bir şehvetle yediği çikolata. Sesi çikolata gibiydi, koyu acı tatlı Kulağına ya da belki kafasının içine fısıldıyor, onu

Bir şekilde bunu günah gibi gösterirken kendine bakması için.

Şimdi yağlı et kokusu onu tamamen getirmişti. Etrafına bakındı ve kolundaki bir el tarafından bu odaya yönlendirildiğini hatırladığını fark etti.

Küçük, kare şeklinde bir hücreden ibaret bir yerdi. Duvarlar donuk bir gri, mobilyalar seyrek ve eski püsküydü ve çift kişilik yatak ortasından sarkıyordu. Odanın tek penceresini bir klima kapatıyordu. Banyoya açılan bir kapı ve dışarıya açılan bir kapı vardı. Onunla özgürlük kapısı arasında her zaman bir engel olacağını hissediyordu.

"Doğru," dedi ve iki kahverengi kâğıt torbayı komodinin üzerine koydu. Gerçek bir aydınlatmadan çok geçici bir parıltı veren lambayı açtı, sonra yatağın yanına çömeldi ve onu çözdü.

Onu zapt etmek için gömleğindeki şeritleri kullanmıştı. "Yanımda o kadar çok kıyafet yok," diye yakındı.

"Bu zaten mahvolmuştu," diye hatırlattı ona.

"Düğmeleri değiştirebilirdim."

Bir giysi parçası kadar önemsiz bir şey hakkında şikâyet etmek aptalcaydı ama gömleğin neden yok edildiğini daha kolaydı.

bir korku titremesi geçti. Onu daha ne kadar esir tutacağını, neden tuttuğunu, ne yapacağını sormak istedi.

"Çantalarda ne var?" diye sordu.

"Hamburger." Küçük masanın yanındaki tek sandalyeyi çekti. Üzerine oturduğunda gıcırdadı. Çantadan hamburgerlerden birini çıkardı ve ona uzattı.

Sarılmış bohça elinde sıcak ve ağırdı. Kokusu ağzını sulandırıyor. Ona suçlayıcı bir bakış . "Ben bir vejetaryenim."

"Artık değil."

Yemeyi reddetmek istedi ama neden ikiye bölünmüş olsun ki? O istedi. Üç büyük ısırmada mideye indirdi, sonra dudaklarındaki hardal ve ketçapı yaladı. Kadın elini uzattı ve adam ikinci bir hamburger koydu. Bu sefer o kadar hızlı bir iş , sırtındaki ince yastıklar ve bacaklarıyla yatak başlığına yaslandı. altına katladı ve tadını çıkardı. Ona küçük bir kutu portakal suyu uzattı ve o da çok lezzetliydi.

Marc iri gövdesini tahta sandalyeye olabildiğince rahat bir şekilde yerleştirdi ve Josephine'i izledi. Marc'ın getirdiği yemek öyle ahım şahım bir şey değildi ama Josephine bundan mutlak ve tensel bir zevk alıyordu. Bu anları onun orada olduğunu unutmak, korkusunu unutmak ve sadece sahip olduklarının tadını çıkarmak için kullandı.

Anı yaşıyordu ve bu iyi bir şeydi. Onu bulduğunda bunu . Geçmişte ve acı içinde yaşıyordu.

Getirdiği hamburgerlerden ikisini yedi ama bunlar ihtiyacının sadece küçük bir kısmını karşıladı. Ona karşı açlık duyuyordu ama bu açlığı bu kadar çabuk bastırması onun için güvenli olmazdı. Boğazında bıraktığı iz henüz iyileşmemişti, bu da çok fazla şeyi çok çabuk aldığının kesin bir işaretiydi.

Kadının onun için orada olması onu hâlâ şaşırtıyordu. Tüm psişik duyuları sonuna kadar açıktı, bekliyor ve çağırıyordu. Bu ölümlü kadın ruhunun arzuladığı psişik bağlantıyı bilmesede, susuzluktan çıldırmış olsa bile gelecekteki eşini tanıdı.

Kadere ve efsanelere, hatta Ailelerin saygı duyduğu kadim ay tanrıçasına hiç inanmamıştı ama yaşlı Selene en karanlık anında ona yardım etmişti. Şimdi bu mucizeden en iyi şekilde yararlanmak ve tanrıçanın ona verdiklerini korumak ona kalmıştı. Elinden geldiğince. Kendi özgürlüğü önce gelmeliydi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, zihninin sınırlarını nazikçe .

"Neredeyiz?" diye sordu.

Hâlâ aç olduğunu hissetti ve ona üçüncü bir hamburger uzattı. "Süt var." Kadın elini uzattı ve adam plastik şişenin kapağını açarak sütü ona uzattı.

Josephine sütü boşalttıktan sonra, "Bana cevap ," dedi.

"Ye," diye önerdi.

"Bir moteldeyiz." İçeri girdiğinden daha dikkatli bir şekilde etrafına bakındı. "Nasıl? Nerede?"

"Telefon yok. Burada olduğunu kimse bilmiyor."

İki gece için nakit ödeme yapmıştı ve içindeki uyuşturucunun ve zayıflığının izin verdiği ölçüde köhne motelin sahibini hipnotize edici bir ikna etti, yaşlı adama kendisini unutmasını, ikinci odadaki adamı görmezden gelmesini söyledi.

Bu küçük kasaba bahanesinin içinden geçen tozlu yolun karşısındaki yağlı lokantadaki tezgâhtarı da aynı şekilde ikna etmişti.

Kızgın bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Senin adın ne?"

"Cage," diye cevap verdi.

Bunun üzerine kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. Kulağa dramatik geldiğini biliyordu ama vampir kültürü böyleydi.

"Gerçekten. Marc Cage."

Caeg Ailesinden Marcus Cage, resmi olmak gerekirse. Bir gün bu bilgi onun için bir anlam ifade edebilirdi ama şu an olası gelecekleri düşünmenin zamanı değildi. Başın beladayken daima anı yaşa, kurtulmaya odaklan.

Sormamış olmayı diledi, neden sorduğunu bilmiyordu. Vahşiye bir isim koymak onu biraz insanlaştırdı. Bu akıllıca bir hareket olmayabilirdi. Cage'i bir insan olarak düşünmek istemiyordu. O onu kaçırın kişiydi. Duygusal mesafeyi korumak zorundaydı. Onun ne hissettiği ve ne düşündüğü hakkında endişelenmek istemiyordu, hayatta kalması dışında.

Bilmesi gereken bazı temel şeyler vardı: *Beni öldürecek misin? Bana tecavüz edecek misin?*

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Biraz daha yemek ister misin?" Kadın başını sallayınca, adam ayağa kalktı ve "Haydi," dedi.

Ayağa kalktığında tekrar koluna girdi. O da Dışarı çıkacaklarını umuyordu; belki şansı olurdu.

bağırıp yardım istedi. Onun yerine, onu banyoya götürdü.

"Önce bayanlar," dedi ve onu odaya itti.

Jo önce tuvalete, sonra da adamın kapıyı kapatarak durduğu yere baktı. "Bunu kimseyle kullanmam izliyor."

"İzlemeyeceğim." Ona sırtını döndü. "Gözlerimi bile kapatacağım."

"Dışarıda bekleyebilirsin."

Cevap vermedi, orada öylece durdu ve dar alanı doldurdu. koyu mermerden oyulmuş bir heykel gibi kapının eşiğinde duruyordu. Birkaç dakika sonra doğanın çağrısına boyun eğdi. O bunu yaparken, adam da kıyafetlerini çıkardı. Kadın bakmamaya çalıştı ama işini bitirdiğinde, adamın çıplak arka tarafını gördü.

Her bir kası o kadar güzel yontulmuştu ki, Michelangelo bu eseri imzalayabilirdi. Cildi mermer kadar pürüzsüzdü, geniş omuzlarından dar beline, kışının kıvrımlarına, kaslı kalçalarına ve baldırlarına kadar mükemmel bir orantıya sahipti. Hiç yara izi olmadığını fark etti. ne bir ben ne de bir çil vardı. "Bitti mi?"

diye sordu.

"Evet." Ayağa kalktı ve küçük banyonun en uzak doğru geri çekildi.

"Şimdi arkamı dönüyorum," dedi ona.

Kızın nefesi kesildi.

Kıkırdadı. "Dik dik bakma. Bu çok kaba."

O hareket ettiğinde, kadın gözlerini kapattı. Bu bir koruma değildi elbette. Bu dev gibi adam orada yokmuş gibi davranmak aptalcaydı. Sadece birkaç adım sonra yanında duruyordu. Onun varlığının, güneşin üzerinden geçen bir gölge gibi farkındaydı. Sadece serinlemek yerine ısınmıştı.

Elleri kalçalarına dokundu, sonra belini sıyırdı. Kendini duvara yasladı, lavabo ile tuvalet arasına sıkıştı. Gidebileceği hiçbir yer yoktu ve adamın elleri onun üzerindeydi. Baş döndü ve vücudu

Tamamen beklenmedik ve istenmeyen bir şekilde ağır ve sıcaktı. çıkardığını ve ona yardım etmek için kollarını kaldırdığını fark etmesi bir anını aldı. Onun nesi vardı ki?

Josephine'in gözleri irkilerek açıldığında ve yüzünde kısa bir süre beliren hülyalı ifade bir panik patlamasıyla kaybolduğunda Marc şaşırmadı. Kadının tepkisi Marc'ı, odada nedenlerini hatırlamasını sağlayacak kadar sarstı. Geri adım attı ve duşa döndü. "Önce sen başlamak ister misin?" diye sordu ve suyu açtı.

Jo duş başlığından su fışkırmaya başlar başlamaz alçakgönüllülüğü bir kenara bıraktı. Kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı ve çıplak adamın yanından geçerek kabine girdi. Adam ona bir parça sabun uzattı ve ince plastik perdeyi kapattı. Kadın bu ani mahremiyetten yararlanarak günlerin kirini hızla yıkadı. Sabunu acınası bir köpük haline getirip saçlarını ve cildini ovaladı. Yemek ve temizlik gibi temel şeylerin bu kadar çabuk lüksün en üst noktası gibi hissettirmesi şaşırtıcıydı.

"Biraz da bana ayır," dediğini duydu Cage.

"Hayır," diye seslendi suyun sesinden.

"O zaman paylaşmak zorundayız."

Duş perdesi bir an sonra kenara itildiğinde bu adamı kızdırmaya çalışmanın bile bir hata olduğunu biliyordu.

Marc büyük bedenini küçük alana kaydırđı. Ne kadar sıkışık olursa olsun, üzerine su döküldüğünde neredeyse ölüp cennete gitmiş gibi hissetti ve Josephine'in sudan ılık, sabundan kaygan ve pürüzsüz teninin kokusu göğsüne ve kalçalarına bastırđı. Sertleşti. Anında. Ereksiyonu ona doğru bastırđı. Kollarını ona doladı, dar alanda yavaş ve dikkatli hareket etmek zorunda kaldı. Uzun bir süre durdu, ona sarıldı, suyun yorgun kasları çalıştırmasına izin verdi, bekledi, rahatlayacağını umdu.

Bir süre sonra ona dokunmaya başladı. Dar alanda çok yavaş hareket etmesi gerekiyordu ama yumuşaklığı ona yardımcı oluyordu. Onun dokunuşuna alışmasına ihtiyaçı vardı. Onun bunu arzulamasını istiyordu ve belki de bu zamanla olacaktı. Eğer bağ kuracaklarsa, aralarında arzunun büyümesi gerekiydi.

Ellerini onun sırtında, güzel, yuvarlak kalçalarında, kalçalarında ve beline kadar kaydırđı. Ellerini uyluklarından aşağıya doğru , sonra parmaklarını saçlarında gezdirerek kafa derisine masaj yaptı.

Başı adamın ellerine doğru hareket etti ve çıkardığı kk ses sonunda aldığı zevkin sesiydi. Korku hâlâ içinde, karnında titriyor, kalbinde atıyor, kafasında kkryordu ama teni onun dokunuşundan zevk alıyordu.

Başı geriye düştü, yüzü suyun akışına kapıldı. Sonra onu öptü, su sırtına çarparken ağzı kapladı. Kadının gğslerinin fazlasıyla farkındaydı. göğsüne bastırđı, onun tadını, teninin temiz kokusunu. Dudaklarını onun için açtı.

Adamın kucağında kıpırdamadan dursa da, korkudan kaynaklanan bir adrenalin patlaması yaşadı. Buna hazır değildi.

Ayrıca, onun bedeninden çok kanına ihtiyacı vardı ve ona kendi kanını vermekten kaçınamazdı. O da henüz buna hazır değildi.

Kur yapmayı düşünmesi için uygun bir zaman değildi.

Başını kaldırdı ve suyu kapattı. "Yatma vakti," dedi ona. Tuvaletin üzerindeki raftan ince beyaz havlular aldı ve bir çiftini ona uzattı.

Jo kurulanırken titriyordu. kadar güçsüzdü ki ayakta zor duruyordu, kafası o kadar karıştı ki düşünemiyordu, o kadar tahrik olmuştu ki utancına zor dayanıyordu. Baş dönüyordu. dönüyordu ve onun hissettiklerini hissedemiyordu. Belki de kendisi de çok fazla şey hissettiği için? Belki de kendini ondan soyutlayabildiği için? Buna sevinmesi gerekirdi ama yine de bu onu yalnız hissettiriyordu. Duyguları okumaya alışkındı. Şimdi bunu zor yoldan yapmak zorundaydı ve ona baktı.

Gördüğü şey, çökme noktasına gelecek kadar yorgun bir adamdı. Şeytana sempati duymak aptalca olsa da kalbi onun için çarpıyordu.

Şeytan onu kucağına alıp bir bebek gibi kucaklayarak yatağa götürdüğünde kafası daha da karıştı. Adam loş ışığı kapatıp yanına uzandığında bile itiraz etmeyi başaramadı. Şeytan sarkan şilte birlikte yuvarlandıklarından emin oldu.

Uzun bir süre boyunca sırtının farkında oldu. Önüne bastırdı, paylaştıkları hayvan sıcaklığı, kolu

Vücudunu sarıyor, onu tutsak ediyor ama bir şekilde rahatlatıyordu. Nefes alış veriş i uyanıklıktan uykuya farkına vardı. Bu yavaş nefesleri başka birinin koyunları sayması gibi saydı. Sonunda o da uykuya daldı.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Kapılar. Bütün bu kapılar gelmişti? Sonsuz kapı koridoru. Her biri kilitliydi, küçük parmaklıklı pencereleri vardı. İnsanlar içeri bakabilirdi ama kimse dışarı çıkamazdı. Her şey beyazdı. Soğuk, donmuş beyaz. Dışarıda ateş yoktu, sadece içeride vardı. Yanıyordu-acı, ateş. Korku mu?

Korkma, korkma, korkma. Onlara korku vermeyin.

Korku. Korkudan bir şey yoktu ve yerle gök sürekli yer değiştiriyordu. Çığlık atan metal, Çığlık atan rüzgar. İçeride çığlık, dışarıda sessizlik. Çığlık atmak çok kolay, durdurmak imkansız olurdu. Çığlık atacak zaman yok. Elleri çalışıyor, gözleri çalışıyor, sesi sakın.

Eğitim. Tüm eğitimler. Hareketlerden geçen bir kukla. Yaşamaya çalışıyor, ölümü bekliyor.

* * *

Ölüm planının bir parçasıydı. zorundaydı. Soğuk, hesaplanmış, adım adım ölüm işaretli kapıya götüren işkence. Sonsuz geceler ve işkence günleri. Ateşle dolu iğneler. Buz dolu iğneler. Uykuyla gelen acı, uyanınca gelen acı. Ve açlık. Her zaman zayıflığa, deliliğe, ölümcül ihtiyaçlara yol açan açlık.

İğne koluna saplanırken yabancının yüzüne baktı. Soğuk ve sertti; gözlerindeki tek ifade belli belirsiz bir meraktı. Acımasız bir yerde, acımasız bir adam. Soğuk metal bir levhanın üzerine yatırılmış bir laboratuvar hayvanıydı. Bağlar onu aşağıda tutuyordu. Teni dondurucu soğuktaydı. Her şey beyazdı, duvarlar, tavan, . Pırıl pırıl parlayan metal izleme makineleri beyazlığı yansıtıyordu. Uzakta, işkencecinin başının arkasında bir kapı vardı. O kapıya, o kapının ardındaki tüm kapılara ulaşmalıydı. Dışarı çıkmak zorundaydı.

"Beni öldüreceksin."

Sesi kendisine ait değildi ama derin ve erkekçaydı. Teni kendisine ait değildi ama zihni kaslı vücudu dolduruyordu ve zihni cevaplar istiyordu.

Cevap gelmedi. Onunla hiç konuşmadılar.

Sonra enjeksiyona tepki başladı ve dünya ateşe döndü.

Ellerini çalıştıramıyordu. Onun ellerine , yumuşak ve küçüktüler ve titriyorlardı. İşte Sarsıntıyı durdurabilse bile, önünde nasıl kullanacağını bilmediği kontroller vardı. Bakışları uğursuzca kırmızı renkte yanıp sönen ışıklara ve nasıl okuyacağını bilmediği verilere takılmıştı. Korku onu pençesine almıştı ve suçluluk duygusu dayanılmaz boyutlardaydı.

O ölecekti. Daha da kötüsü, başkaları da onun yüzünden ölecekti.

Kokpit penceresinden dağı gördü. ona doğru koşuyordu. Acele ediyor, ama ağır çekimde. Her şey

aynı hem çok hızlı hem de çok yavaş gerçekleşiyordu. Başını döndürdü. Başı dönmeye başladı ve uçak da dönmeye başlayarak yere doğru yaklaştı.

Kendinden başka suçlayacak

kimse yok. Düşüyor. Düşüyor.

Ruhu bedenine geri dönerken Marc sertçe irkildi. Bu onu yatağın yarısından dışarı çıkardı ve yarısını altına sıkıştırdığı kadından uzaklaştırdı. Terli elini yüzüne sildi - korku teriydi, itiraf etmekten nefret ediyordu. Kalp atışları hızlanmış, rüya hâlâ kafasını yarı yarıya doldururken normal insana yakın bir şekilde çarpmaya başlamıştı. Çıplak ayaklarını kaba, yıpranmış halının üzerine koyarak doğruldu.

Ellerine baktı, büyük ve becerikli parmaklarını esnetti. Rüyasında uyuşmuş ve işe yaramaz haldeydiler. İşe yaramazdı.

En azından yere çarpmamıştı. Bir yerlerde rüyasında düşüp yere çarptığını görenlerin uykularında öldüğünü duymuştu. Tabii ki eğer bu doğru olsaydı, nasıl olur da sonbaharda bilgiyi Şehir Efsanesi Merkezi'ne iletmeyi gerçekten bitirdi mi?

Bu düşünceler onu gülümsetti, neredeyse normal hissettirdi. Bu ona bir zamanlar, varlığını sürdürme indirgenmiş bir yaratıktan daha fazlası olduğunu hatırlattı. Marc Cage'in kötü niyetli bir pislik olmadığı zamanlar da vardı.

Baş döndürücü, yıkıcı yeni kâbus görüntüleri hızla içeri girdi ve aniden kâbusun kendisine ait olmadığını fark etti. Kendi kâbusuna yakalanmış olan Josephine'e döndü. Omzuna dokundu ve kaslarının sertleştiğini gördü.

taş gibi. Fiziksel temas sayesinde, onun bilinçaltından neler geçtiğini hissetti.

Beyaz oda. Soğuk. Ateş. Gözcü.

Donmuş bir acı ve korku yumağının içinde kıvrılmıştı ve bu yumak ona ait değildi, tıpkı onun kâbusunun ona ait olduğu gibi.

"Josephine." Adını önce yüksek sesle, sonra da zihninde söyledi. *Josephine.*

Ses, çok uzaklarda, kapıların ötesinde, vurdumduymaz gözlemcinin yüzünün ötesinde, bir alarm gibiydi...

Bana geri dön, Josephine. Bir

ses değil. Bir isimdi. *Josephine.*

Onun.

Gözlerini kırptırdı ve bağlar çözüldü. Yüzü soldu. Oda soluklaştı.

Acı -

Jo sessiz bir çılgınlıkla uyandı. Gözlerini açtığı anda

-

"Bu bir rüyaydı."

Zengin, derin ses ona ait değildi - ama sesi Bunun gibi. İçinde-

"Bu bir rüya değildi." Cage'e ters ters baktı. "Bunlar anılardı. Sana ne oldu böyle?"

"Bir rüya gördün. Kötü bir rüya. Hepsi bu."

Büyük ellerini kızın omuzlarına koydu ve kız onlar tarafından yutuldu. Varlığı fiziksel olmaktan da öte eziciydi. Onun bakışlarını yakaladı ve . Derin, karanlık gözlerinin derinliklerinde çok fazla güç vardı.

"Kabus gibiydi."

Buna inanmasını *istedi*.

Beyaz odanın ve işkencenin anıları net, berrak ve korkunçtu, ama onun isteklerini yerine getirdi ve başını salladı. Şu anda başka bir şey yapmaya dayanamıyordu.

"Uçak kazasıyla ilgili bir rüya görmüşsün," dedi.

Rüyasında gördüğü şey bu değildi. Rüyasında kazayı mı görmüştü? Bu mümkün müydü? Sanki onun zihnini okuyabilir ve izin verirse rahatlatabilirmiş gibi görünüyordu. Belki de mümkündü, hayır. Başını iki yana salladı.

"Sen , değil mi? Ve kaza oldu. Seni bulduğumda psişik duyularını açık bırakan ve çılgılık atmana neden olan şey buydu."

"Tanışana kadar çılgılık atmıyordum." "Seni duydum."

Kendini onun yüzüne değil göğsüne bakarken buldu. O gözlere bakmayacaktı. Hayatını ondan çekip almasına izin vermeyecekti. Buna hakkı yoktu.

Ama neler ?

Önemli değil, dedi kendi kendine. Ve söylediği gibi bu bir rüya olmalıydı -psşik hisler- o da neydi öyle? neden bahsediyorsun? Kafa travması kafasını allak bullak etmişti.

"İnsanların etrafında olmak acı veriyor." Bu kadarını itiraf etmekten nefret ediyordu ama onu anlıyor gibi görünen tek kişi oydu.

"Hayatta kalanların suçluluğu," dedi. "Seni bu kadar savunmasız yapan şey bu. O çölde yalnız olmak güvenli değil. İnsanlar her yıl orada kayboluyor ve bir daha haber alınamıyor. Onu bulduğunuzda bilinçli olarak bela aramıyordunuz ama bekliyordunuz. Silahınız yanınızda değildi."

"Bunun bir işe söylemiştin."

"Benden başka biri olsaydı, olurdu." Bir çocuğu azarlar gibi onu hafifçe sarstı. "İntihar etmenin daha kolay yolları var, Josephine."

"Kendimi öldürmek istemiyorum!"

"Ama hayatta olduğun için suçlusun."

Adamın sözleri yüzüne buzlu su gibi çarptı. "Bu seni ilgilendirmez, Cage."

Artık tamamen uyanıktı, tüm rüyalar ve anılar ait oldukları yere, zihninin gerisine itilmişti. Ayrıca yatakta iki çıplak insan olduklarının, vücutlarının birbirine değdiğinin, duygularının tavan yaptığının da farkındaydı.

"Yanlış."

Tek söylediği buydu, basit, kararlı bir kelime. Onunla ilgili her şeyin kendisine ait olduğunu kesin bir dille ifade eden bir kelime.

Kesinlikle her şeyi.

"Aman Tanrım." Gözleri yaşardı ve nedenini tam olarak bilmiyordu. Tam olarak korkmuyordu. İçinde bir şeyler cızırdıyordu ama bu tam olarak öfke değildi.

Kolları kadının omuzlarından kurtuldu ve ona dolandı. kendine çekti ve sadece sarıldı. Başı adamın omuzlarına yaslandı ve gözyaşları akmaya başladı. Dudaklarında tuz tadı vardı.

ve yanağının ona yaslandığı yerdeki nemi teninde hissetti.

"Ağlamamalısın," diye gürledi bas sesi kulağında. "Zaten susuz kalmışsın."

Burnunu çekti ve başını adamın omzundan kaldırdı. "Isır beni."

Bunu hakaret algılamadı. "Sonra," dedi ona.

Saatin kaç olduğunu, ne kadar zamandır uyuduklarını, ne kadar zamandır uyanık olduklarını merak etti. Oda loş ve serindi, dünyadan saklanmak için kaçtıkları bir mağara gibiydi, yaralarını sarmak ve güç toplamak için bir yer. Her yerde tehlike vardı. Bunu Cage'den hissetmişti.

Hayatında hiç kimsenin *bu kadar* farkında olmamıştı - zihinsel, ruhsal, fiziksel olarak.

Adam avlanıyordu ve kız, bir rehine olarak, onun özgürlüğe giden biletiydi. Onun için kendi bencil amaçları dışında hiçbir şey ifade etmediğini hatırlamak zorundaydı.

Duyguları Marc'ın tüm duyuları arasında statik elektrik gibi dans ediyordu. Josephine'inin duyguları karmakarışık bir kasırgaya dönüşmüştü. Onu teselli etmemeli ya da onunla yüzleşmemeliydi.

Ama istemese bile ikisine de ihtiyaçı vardı; istemese bile Bunu vermek ve onu kendisine yaklaştırmak ikisini de tehlikeye atıyordu.

Daha da kötüsü, hak iddia etmiş ve bölgesine göz dikmişti ve o da bunu biliyordu. Aptal birincil içgüdü. Çiftleşme dürtüsünün hayatta kalma ihtiyacının önüne geçmeye çalışması bir tür için iyi bir şey değildi. Ya da belki de bu bağlanma ihtiyacıydı. psişik bir türdeki her mantıklı içgüdüyü bastırdı.

O bir aptaldı. Daha da kötüsü, susamıştı ve kontrolünü kaybediyordu. O kadar da asil ya da centilmen biri değildi. Kızın çıplak vücudu adaminkine yakın duruyordu ve kızın hissi onu her geçen an daha da heyecanlandırıyordu. Arzuladığı sadece kan değildi. Bir kadınla birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu. Acı ve aşağılanma getirmeyen herhangi bir temasta bulunmayalı uzun zaman olmuştu. Silip atması gereken pek çok kötü anısı vardı. Mesela herhangi bir Prime, mümkün olan her şekilde hakimiyet ve kontrol kurması gerekiyordu.

Ve zevki bir kez daha paylaşmak çok güzel olacaktı. Bir

elini onun rahatlamış omurgasında gezdirdi, Yumuşak, esnek tenini takdir ediyordu. Başı adamın üzerinden kalktı. Tekrar omzuna yaslandı ve birden kaskatı kesildi, bir korku dalgasıyla hafifçe titredi.

. Nasıl sevişileceğini biliyordu. Yavaşça ve nazikçe başlarsa, onun kendisini istemesini sağlayabilirdi. Yıllardır cinsel olarak aktif bir Prime olarak bildiği her şey onu o kadar heyecanlandıracaktı ki, istediğini alması için ona yalvaracaktı. Bu sadece yavaş, kasıtlı, lezzetli bir zorlama meselesi olacaktı, etini o kadar iyice uyandıracaktı ki aklının getirebileceği tüm itirazları geçersiz kılacaktı.

Ya da onu ısırabilirdi. Bir Prime eşinden kan aldığıında, karşılığında zevk verirdi. Hayat veren besin için adil bir bedeldi, ama o zaten kabaca
Bir keresinde bu tür bir zevkle boğulmuştu; neredeyse zedelenmiş zihni için çok fazla olmuştu. O kadar ki, çöl gecesinde neler olduğunu muhtemelen tam olarak hatırlamıyordu. Eğer şimdi ondan içerse, ona hayatının en güzel anlarını yaşatacak kadar kontrolü elinde tutabilirdi. Onun bedenini doyurabilir, kana susamışlığını giderebilir, sonra da ona istediği kadar çok şekilde ve istediği kadar çok kez sahip olabilirdi. Bu tür bir seks birçok yoksunluğu telafi eder.

Kadın çaresiz bir tutsaktı ve kontrol tamamen adamın . Onu durduramazdı.

Marc onu bıraktı ve ayağa fırladı. Kadına sırtını döndü ve ellerini yüzünde gezdirdi. Çaresiz ve kendisini esir alanların merhametine kalmış olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Gerçi hiç merhametleri de yoktu.

Ona döndüğünde titriyordu. Kadın Yatağın üzerinde diz çökmüş, sırtı kavisli, elleri iki yanında yumruk olmuş, yüzü ona bakmak için yukarı dönüktü. Adam kendini tutamadı.
Onu gözleriyle yutuyordu ve bu gözler tatlı kadın etinin altında, derinin altındaki canlı yaşamın izlerini görüyordu. Kadının vücut ısını hissedebiliyor, onun eşsiz parfümünü oluşturan birbirine karışmış kokuları koklayabiliyordu. Tüm bunlara bir de duygularının canlı girdabı eklenmişti.

Sertleşmişti ve ihtiyaçtan titriyordu.

"Bana nasıl görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" Derin sesi ihtiyacından dolayı sertti.

Onun bakışlarıyla karşılaştı, gözlerini kırptırdı. "Gözlerin parlıyor."

"Evet. Olur böyle şeyler."

Bakışları adamın vücudunda aşağı doğru kaydı. "Bana tecavüz edecek misin?"

Kadının içten bakışları neredeyse ereksiyonunu örtmek istemesine neden oluyordu. Sakinleşmek için çok sıkı konsantre oldu ve en hafif hareketleri yapmayı başardı. "Değilim," diye cevap verdi.

"Şu anda mı?"

Başını iki yana salladı. "Asla."

Dikkatle yatağın ucuna doğru kaydı ve yıpranmış yatak örtüsünü örtmek için kaldırdı. "Asla mı?" diye ısrar etti. "Bana dokunmayacağına güvenebilir miyim?"

"Hayır," diye itiraf etti. O bir aziz ya da seçtikleri kadının şerefini lekelemeden önce ölecek kadar şövalye ruhlu bir Klan çocuğu değildi. "Ama şu anda sana dokunmayacağım. Tek güvenebileceğin şey bu. Karmaşaya ihtiyacımız yok."

Ona devam etmesi için fazla bir şey vermedi ama Jo, Cage'in dürüstlük güven vericiydi. Adam arkasını dönüp yırtık pırtık pantolonunu giyerken, yatağa sarınmış halde onu izledi. Ne kadar kaslı olursa olsun, yine de takdir edilmemesi zor olan kompakt bir zarafetle hareket ediyordu.

Gözleri gerçekten parlıyor muydu? Onunla ilgili tuhaf olan o kadar çok şey vardı ki. Adam banyoya doğru yürürken, "Dün güneş yanığı olmamış mıydın?" diye sordu.

"Ben hızlı iyileşirim. ," diye ekledi. Onu takip etmesi için eliyle işaret etti. "Yardıma ihtiyacım var."

Onunla birlikte tekrar oraya hapsolmek istemiyordu ama bundan kurtulmanın bir yolu olduğunu da sanmıyordu. Ayağa kalktı.

ayağa kalktı ve yatak örtüsünü bir sarong gibi etrafına sardı. İnce vücudunun etrafına şaşırtıcı sayıda sarıldı, bu da hareket ettiğinde onu ağırlaşıtırsa da bir şekilde daha güvende hissetmesini sağladı.

Kapının eşığinde bekleyerek ona kendisinden önce içeri girmesini işaret etti. "Ne yapmana yardım edeyim?" diye sordu onun yanından geçerken.

"Tıraş ol," diye cevap verdi. "Belki de şansın yaver gider ve beni kesersin."

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

"Neden kafanı tıraş etmek istiyorsun?" Jo sordu.

Saçları zaten oldukça kısaydı. Kıvırcık ve siyahtı ve şu anda ince bir kalıp sabundan başardığı köpükle kaplıydı. Elindeki mavi plastik tıraş bıçağı çantasındaki birkaç tuvalet malzemesinden biriydi.

Usturayı parmaklarının arasında evirip çevirdi. Bu acınacak bir silah olurdu, muhtemelen bu yüzden tutmasına izin veriyordu. Peki ne zamandan beri gündelik nesneleri silah olarak görmeye başlamıştı?

Cage ile tanışması onu bir hayatta kalana mı yoksa bir barbara mı dönüştürüyordu?

"Değişim iyidir," dedi.

Bir an için düşüncesine cevap verdiğini sandı, sonra ona neden saçlarından kurtulmak istediğini hatırladı.

"Bu gerçekten bir moda ifadesi mi?" diye sordu. şüpheyle. "Yoksa arananlar posterindeki yüzünüzden farklı görünmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Zeki kız." Tuvalette oturdu, musluğu açmak için ona doğru uzandı, sonra lavaboya doğru eğildi. "Bunu daha önce yap sabun kurur."

Ne kadar zor ki? Jo usturayla Cage'in kafasından dikkatli bir geçiş yaptı.

"Ow."

"Özür dilerim." Neden özür dilediğini bilmiyordu -otomatik kibarlık mı? O zaman neden onu esir alan kişiyi kızdırsın ki?

"Kanıyor muyum?"

zaman neden olmasın? "Olmak istiyor musun?"

Kıkırdadı ve derin, zengin ses küçük odayı doldurdu. Ona bakmak için başını çevirdi. "Tadına bakmak ister misin?"

Bu soru içini ürpertti ve bir anlık tuhaf bir duyguya kapılmasına neden oldu.

"Sen hastasın, Cage."

Cevap vermedi, ama işine geri dönebilmesi için başını .

Ne yaptığını gerçekten görebilmek için Cage'in iri bedeninin üzerine eğilmek zorunda kaldı ve kendini sabitlemek için bir elini onun omzuna koydu. Yakınlık ne kadar rahatsız edici olsa da

Jileti cildinde gezdirme, akan suda durulama ve sonra devam etme düzeninde neredeyse rahatlatıcı bir şey vardı. İş yavaş ilerliyordu ama Cage

Hasta. Usturanın adamın kısa ve kalın saçlarını kazırken çıkardığı ses hoşuna gitmişti. Arada sırada göğüsleri

Adamın ya da kalçasına dokundu ve bu temas kadının içinde küçük şok dalgaları yarattı.

Bir adım geri çekilip "Bitti" dediğinde rahatlamıştı.

Cage kafasından aşağı su sıçrattı. kalan sabunu. Sonra lavabonun üzerindeki aynaya bakmak için ayağa kalktı. "Fena değil. Bana Deniz Kuvvetleri'ndeki günlerimi hatırlattı."

Jileti kadından aldı ve yüzünü tıraş etmek hızlı bir çalışma yaptı.

İşini bitirdiğinde onu zar zor tanıdı. Saçlı erkekleri tercih ediyordu, bu da ondan hoşlanmaması için bir neden daha veriyordu. Yine de saçlarının olmaması bir şekilde güçlü elmacık kemiklerini ve boğazını vurguluyor, koyu renk gözlerini daha büyük gösteriyor ve geniş, şehvetli ağzını yüzünün odak noktası haline getiriyordu.

Tek söyleyebildiği "Denizci miydin?" oldu.

".." Bir elini yeni tıraş olmuş kafasının üzerinde gezdirdi. "İyi iş çıkarıyorsun." Koyu renk saçlarını ovuşturdu. Göğsünde bir tutam kıl vardı. "Vücut ağdası mı yapıyorsun?"

Küçük, pis banyoyu işaret etti. "Grubby Acres Resort'ta eksiksiz bir bakım yelpazesi sunuyoruz. Aromaterapi, masaj ve yüz bakımı mevcuttur. Fiyat listesini görmek ister efendim?"

"Bir şeyler yemeyi tercih ederim."

Yemekten bahsedilmesi midisinin guruldamasına neden oldu. Birden o kadar acıkmıştı ki, son yemeklerinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini merak etti. Ne kadar zamandır Uyuyor muydun? Gece miydi, gündüz müydü? Odada hiç pencere yoktu.

Banyo ve küçük yatak odasının penceresi gürültülü klima tarafından . Yatak odasındaki tek lambanın düşük watt'lı ampulü sürekli bir alacakaranlık hissi veriyordu. Onu gün ışığından saklayarak daha ne kadar burada tutacaktı?

Klostrofobi onu fiziksel açlıktan daha çok etkiledi ama birkaç derin nefes onu sakinleştirdi. Kendini kontrol altına aldığı anda, adam yatak odasına doğru ilerlemişti. Jo, yürümesini kolaylaştırmak için yatak örtüsünün alt kısmını elinde tutarak onu takip etti.

Cage'in sırtı ona dönüktü ve onun Ondan aldığı paranın içinden banknotları sayıyordu. Adamın dikkati başka yöne , kadın vücudundaki bezi hızla açıp adamın kafasına fırlattı.

Adam örtüyü atarken kadın kapıya ulaşmayı başardı; kapı kolunu yakaladı ve kapıyı açtı... sonra adam onu yakaladı.

Yere sertçe çarptığında kapının çarpma sesini duydu. Çarpmanın etkisiyle nefesi kesildi ve öfkeli bir hayal kırıklığı içinde ulumasını engelledi. İri adamla dövüşmek imkânsız olsa da omzuna vurdu.

Nefes almaya başladığında "Bırak beni, " dedi. "Bırak gideyim!"

"Hayır."

Marc muhtemelen onun özgürlüğe olan ihtiyacını Josephine'den daha iyi anlıyordu. Onun, Josephine'in özgürlüğüne Bunun izin verecek kadar rahatlamış olmasına sinirlense bile onu şaşırttı. Kendini hayatta tutmak için ona ihtiyacı vardı.

Ayrıca Josephine'e bir Prime'ın kendisiyle çiftleşme bağına paylaşacak kadına ihtiyaç duyduğu gibi ihtiyaç duyuyordu. Bedenen ve ruhen ona çoktan bağlanmıştı. Duası kabul edilmişti, bu bir mucizeydi ve bir hataydı. Onun tarafı O beslendikçe, zihinleri ve kişilikleri birbirine karıştıkça aralarındaki bağ daha da derinleşecekti.

Ondan haklı olarak korkuyordu, haklı olarak öfkeliydi ve henüz onu tatmamıştı. Bunların hepsi ona karşı duyduğu çekimle savaşmasına yardımcı olacaktı ve kendi tarafında bağlanma eksikliği Onu terk etmek zorunda kalırsa işe yarayacaktı.

Ailesini korumak zorundaydı; dünyasının sırlarını korumak zorundaydı. Josephine'le ilgilenmenin onu tehlikeye atmasına izin veremezdi. Elinden gelse ondan isteyerek uzaklaşmazdı; ama hayatta kalmak için onu terk etmesi gerekirse, bunu yapardı.

Şu anda oradan uzaklaşmak istemiyordu. Altında çıplak bir kadın vardı ve onun her santiminin, her kıvrımının, her kasının şiddetle farkındaydı. Kadının kokusu ona duyduğu susuzluğu körüklüyordu.

Ama şu anda ona dokunmayacağına söz verdikten hemen sonra yeniden sertleşmesi için uygun bir zaman değildi.

Başını sertçe salladı. Sonra ayağa kalktı, onu yerden aldı ve yatağa geri taşıdı. Daha önce kullandığı gömleğinin paçavralarını buldu ve ellerini bağladı. yatak çerçevesi. Bu sefer ağzını da tıkadı. Kadının ona attığı nefret dolu bakış, adamın içinden geçti. Gitmeden önce yatak örtüsünü onun üzerine attı. Yaptığı son şey Odaya geri döndüğünde yatakta bekleyen çıplak bir kadın görmek istiyordu.

Mecbur değilse neden kendini ayartsın ki?

"Surat asmana gerek yok; aç olduğunu biliyorum."

Jo, Cage'e "Surat asmıyorum," diye bilgi verdi. Adam sandalyede oturuyordu, Jo yatağın kenarına tünemişti ve yiyeceklerle dolu komodin aralarında duruyordu. Kızarmış tavuğun kokusu ağzını sulandırıyordu.

"Dene, beğeneceksin."

Derin sesi neredeyse kokusu kadar ikna ediciydi. Adam üzerinde bir parça kızarmış tavuk bulunan kâğıt tabağı ona uzatmaya çalışırken elini kaldırdı. "Sana daha önce vejetaryen olduğumu söylemiştim."

Kendisini bağlayan kumaş şeritlerini çıkarmaya çalışmaktan morarmış olan bileklerini ovuşturdu. Hiç şans yoktu. Döndüğünde yaptığı ilk şey onu çözmek ve giyinmesine izin vermek oldu. Kendisi de üzerini değiştirmiş, yırtık ve kirli kolsuz tişörtünü çıkarıp temiz beyaz pamuklu bir tişört giymişti. Gömleği yemekle birlikte getirdiği paketten çıkarmıştı. Gömlek ona biraz dar geliyordu ve kollarının ve göğsünün yırtık kaslarının ana hatlarını çizdi.

Onun gömleğine baktığını fark edince, "Giyecek bir tek bunu bulabildim," dedi. "Benzin istasyonunda birkaç erzak var ama fazla değil." Yakınına bıraktığı plastik bir torbayı işaret etti Kapıdan. "Sana şampuan getirdim."

Hissettiği minnettarlığı göstermeyi reddetti. Ne de olsa, çadırını toplayamadan çekip gitmeseydi, tüm tuvalet malzemeleri yanında olurdu.

Adam ona bir kola uzattı ve kadın kolayı yuttu. "Teşekkürler. Tıkaç ağzımı kuruttu."

Onun suçlu görünmesini beklemiyordu ve de. "Ye," diye ısrar etti. "Proteine ihtiyacın var."

Bir paket kızarmış tavuk, mısır koçanı getirmişti, kızarmış patates, ekmek ve tereyağı, süt ve gazlı içecekler. Hepsini istiyordu ama ona şüpheyle baktı. "Neden beni şişmanlatmaya çalıştığını düşünüyorum?"

Onu eleştirel bir tavırla değerlendirerek bir aşağı bir yukarı baktı. "Daha fazla egzersize ihtiyacın var. Bir kardiyo rutini, ağırlıklar, esneklik için yoga."

"Sakın bana gerçek hayatında kişisel antrenör olduğunu söyleme?"

Hafifçe omuz silkti. "Spor salonu faresi. Çalışmak sana iyi gelir."

"Altı haftalık fizik tedaviyi yeni bitirdim, çok teşekkür ederim. İstemiyorum-" Ağzını kapattı.

Kadının hayatı onu ilgilendirmezdi. Onun hayatı da onu ilgilendirmezdi. Onu ilgilendirmemesini diledi. gereken tek kişi o olduğu için, onun hakkında bulduğu her türlü bilgiye tutunması doğaldı. Bu bilgi, onun hakkında bir şeyler bulmasına yardımcı olabilirdi.

kaçmak için. Şimdiye kadar onun eski bir denizci olduğunu ve spor yaptığını biliyordu. Bu da onu zinde ve eğitilmiş bir asker yapıyordu - bu onun lehine bir durumdu, kızın değil.

Onunla ilgili anlayamadığı başka şeyler de vardı ama bunlar da onun lehine değildi.

"Tavuğu ye," diye ısrar etti. "İstediyini biliyorsun"

"Hayvanları yemek zalimlikler."

"Tavuk değil. gelecekleri hak ediyorlar."

"Bunu nasıl söylersin?"

Kızın öfkesine güldü. Bir butu hızla parçaladı ve sonra şöyle dedi: "Büyük büyükannemin New York'un dışında bir çiftliği var. Ailemin çoğu şehir faresi, ama ben Çocukken yazları köyde geçirirdim. Tereyağı ve yumurta işi hakkında bir şey biliyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi ve adamın şaşkınlıkla yukarı kalkan kaşlarını izledi.

Bir tavuk göğsünü ısırdı, sonra devam etti. "Tavuklarını çok iyi tanıdım. Tanıyabileceğin en acımasız piçler. kovalar ve gagalarlar. Ve gerçekten aptaldırlar, aynı zamanda huysuzdurlar. İnanın bana, tavuklar bizim dostumuz değil. Tavuklar yemektir." Göğsü bitirdi ve başka bir tavuk budu aldı.

Jo, yemek yediği, konuştuğu ve yemek yediği süre boyunca onu izliyordu. Daha fazla dayanamadı. "Ver şunu bana."

Kadın eti onun elinden kaptığında derin, gürleyen bir kahkaha .

Tabağına mısır ve patatesle birlikte bir parça daha koydu. "Sana aç olduğunu söylemiştim."

Onun haklı olmasından ve etin gerçekten çok iyi olmasından nefret ediyordu.

oceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Jo duşu açtı ve Cage'in söylediklerini . *Büyük büyükannemin* kullandığı kelimeleri *kullanmıştı*.

Var. Geçmiş zaman değil.

Yani, büyük büyükannesi gerçekten yaşlı bir kadın olmalı. Ve tereyağı ve yumurta işinden bahsetmişti.

Kendi büyük büyükbabası 1940'ların ortalarında bu mesleği bırakmış ve ailesini New York'tan Arizona'ya taşımıştı. On dokuzuncu yüzyılda ve yirminci yüzyılın başlarında gelişen bu mesleğin sonunun geldiğini görmüştü. yüzyıl yaşam tarzı. Küçükken onu huzurevinde ziyaret ettiğinde bununla ilgili hikayeler duymuştu. O zamanlar Bireysel şirketlerin küçük çiftliklerden yumurta ve tereyağı alıp sattığı eski zaman endüstrisi, 1950'lere gelindiğinde süpermarket zincirleri ve fabrika çiftlikleri tarafından ortadan kaldırılmıştı.

Cage'in tereyağı ve yumurta işinden bahsetme şeklindeki bir şey, büyük büyükannesinin yumurtalarını tereyağına sattığı zamanlarda çocukmuş gibi konuşmasına neden oldu. ve yumurta simsarları.

Elbette bu imkânsızdı, çünkü Cage otuzlu yaşlarının başında olabilirdi.

Onun kafasını karıştırıyor, ondan psikolojik olarak faydalaniyor olmalıydı. Ve onu bir şeyler için besliyordu, bunu biliyordu.

En azından kıyamet temiz olacağım.

Ve azından küçük kabini büyük boy Cage ile paylaşıyordu.

Zorlamadığı zamanlarda bile, adamı *etkilemeye devam* ediyordu.

Onu. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordu. Sanırım Çünkü dünyası ona ve otel odasına indirgenmişti; burada ışık olarak sadece lamba ve Klimanın uğultusu diğer tüm sesleri engelliyordu. Odada bir saat bile yoktu ve saatinin nereye gittiğini bilmiyordu. Etrafta başka insanlar da olmalıydı ama garip bir şekilde Cage'in varlığından başka bir şey hissedemiyordu.

Jo sinirli bir hareketle duşu kapattı ve bir havlu kaptı. Banyoda saklanmanın bir faydası olmayacaktı. Giyindi ve öfkesi onu cesur kılacak kadar güçlüyken yatak odasına doğru yürüdü.

Cage gazete okumaktan başını kaldırdı ve "Gerçekten buradan çırılçıplak mı kaçacaktın?" diye sordu.

"Tabii ki."

"Şok oldum." Şortu ve önünde büyük beyaz bir X işareti olan siyah tişörtüyle ona dikkatle baktı. "Gerçekten şok oldum." Başını iki yana salladı. "Bu kadınlar günler."

Adamın oldukça ciddi olduğu hissine kapıldı. "Hastanede çok zaman geçirirseniz, kendinize olan saygınızı kaybedersiniz." Ki bu onu hiç ilgilendirmiyordu. "Çıkmak istiyorum," diye açıkladı. "Gitmeme izin vermelisiniz."

Kemerli bir kaşını yana eğdi. "Bunu yapmaya hakkınız yok' gibi bir tavır takınmayacağız.
, değil mi?" Kâğıdı katladı ve tüm dikkatini ciddi bir şekilde verdi. "Tabii ki bu konuda konuşmaya hakkım yok. Bunu yap. Ben bir sosyopat değilim. Sosyopatlar sırf yapabildikleri için istedikleri her şeyi yapabileceklerine inanırlar."

"Ama-"

"Ben iyi bir adam değilim," diye devam etti, "ama doğruyu yanlış bilirim."

"Ama bunun yanlış olduğunu biliyorsan-"

"Suçluluk ve endişe duyuyorum ama bununla yaşayabilirim."

Onunla alay ediyordu. Ciddi görünüyordu, sakın bir ciddiyetle konuşuyordu ama onunla alay ediyordu. Kız bunu hissedebiliyordu. Onu hissedebiliyor, en azından biraz okuyabiliyordu.

Tabii ki onun kendisinden korkmasını istemiyordu. Bu da onun dengesini bozmaya çalışmasıyla ilgiliydi. Onu daha kolay kontrol edebilirdi eğer o-

Tanrı aşkına, adam çok büyüktü! Ve herhangi bir ölümlünün olabileceğinden daha hızlıydı. Onu kontrol etmek için psikolojik oyunlar oynamasına gerek yoktu. Onu kontrol etmeye çalıştığında
bir saat önce onu durdurmuştu, ama onu bağlamış mıydı? ya da onu dövdü mü? Hayır. Ona şampuanı fırlatmış ve kendisini meşgul edecek bir şeye ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Yani sadece ona takılıyordu. Yine de ona doğruyu söylüyordu. Nedenini anlamamıştı ama-

"Biliyorum," dedi. "Çok fazla düşünmemeye çalış. Başını ağrıtabak." Gazeteyi aldı ve ona birkaç bölüm uzattı. "Çizgi romanları dene," diye önerdi.

Gazete *Cumhuriyet*'in bir kopyasıydı. Tarih bugün ya da birkaç gün önce olabilirdi. İki gün önce Yemekler ve birkaç duş, ama bunlar Cage'in onu ne kadar süre tuttuğuna dair gerçek bir fikir vermiyordu.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu ona.

"Bir arabanın arkasından çaldım."

"Bütün eğlenceyi sen

yaşayacaksın." "Evet."

"Burası neresi?" diye sordu ona.

"Bilmiyorum."

Onun kendisine karşı bu kadar sert olmasından nefret ediyordu. "Duvarları tırmalamaya başlamaya hazırım, Cage."

Ona kaşlarını kaldırarak bir bakış daha attı ve yüz ifadesi neden oldu. "Eğer pençeleyecek bir şey istiyorsan, tatlım..."

Sesi derin, karanlık ve günahı çağırıştırıyordu.

Sarkık yatağın kenarına, ayakları yere sağlam basacak şekilde tündedi ve kendini ön sayfayı okumaya verdi. Eyaletin çeşitli yerlerinde çıkan orman yangınlarıyla ilgili bir haber vardı; yangınların kundaklama olduğundan şüpheleniliyordu.

Bir insanın neden kasıtlı olarak kırsal bir bölgeyi kasıp kavuracak ve insanları tehlikeye atacak bir yangın çıkardığını anlamıyordu. Kâğıdı yere bıraktı.

"Yangınlar buraya yakın mı?" diye sordu, onlar için endişelenmeden edemiyordu. Ve gerçek hayatını hatırladı. Kardeşinin şu anda tepesinde Arazi Yönetimi Bürosu için bir uçak uçurmadığını merak etti.

"Bilmiyorum." Spor okuyordu.

Jo ayağa kalktı ve odada volta attı. ". Önemli olabilir."

"Bunu yapacağım."

Adamın lakayt tavırları onu çileden çıkarıyordu. Normalde pek sinirli biri değildi. Hiçbir zaman öfkeyle elini kaldırmamıştı. Bağırma yarışlarına ya da duygusal sahnelere girmezdi. Ama Cage onda çok güçlü duygular uyandırmıştı.

"Şu anda sana bir şey fırlatmak isterdim," dedi ona.

"Yapabilirsin."

Marc öyle olmasını diledi. Ona ne yaptığının, arzusunun nasıl büyüdüğünün farkında değildi. Temiz tenindeki hafif sabun, kadın kokusunu gizleyemiyor, bu da onu neredeyse arzudan çılgına çeviriyordu. Avlanmış bir hayvan gibi hareket etmesi, tüm yırtıcı içgüdülerini yüzeye çıkardı. Ve çok, çok fazla
Susadım.

Onun sorunu neydi? İhtiyacı olan şeyin kaynağı sadece birkaç adım ötedeydi; tek yapması gereken

uzanıp onu aldı. Bunun yerine, ne kadar sert olduğunu kanıtını örten bir gazeteyle yanarak oturdu.

Devam et, diye dua etti. Bir şey fırlat. Bana saldırmak için bir bahane ver.

Normalde, bir partneri baştan çıkarıp karşılıklı tatmin sağlar ve ertesi sabah vedalaşırdı. Ama bu bir seçenek değildi. Gidebilecekleri tek bir yol vardı ama nasıl başlayacağını bilmiyordu. Belki bundan bir ay sonra -eğer onları buradan canlı çıkarabilirse.

Cage'in derin sesi Jo'nun iliklerine kadar işledi ve ruhundaki bir şey bu çağrıya cevap verdi. Bir sonraki bildiği şey, onun önünde durduğu, bir yaprak gibi titrediği ama kaçmak istemediğiydi.

Onun gözlerinin içine bakacak ve "Bu terör müydü yoksa telepati miydi Cage?" diye soracak kadar cesaret buldu.

Marc'ın gülümseyecek kadar kontrolü kalmıştı. "Bu Çavuş Cage."

Kolunu onun omzuna doladı ve yatağa, yanına oturması için çekti. Eski yaylar içe doğru sarkmıştı, arkalarına yaslanmalarını sağlıyordu. Yatak onları uzanmaya zorluyordu; neden buna ayak uydurmasınlardı ki?

Kadının vücut ısısı, adamın içine acı veren bir ihtiyaç gönderdi. Kalp atışları kafasının içinde çarpıyordu. Kanı ve varlığı onu çağırdı ve çağırdı...

Yanağını onun yumuşak yüzüne sürtmekten kendini alamadı. sarı saçlar, hala nemli, güzel kokulu, baştan çıkarıcı. Onunla ilgili her şey baştan çıkarıcıydı. İhtiyaç onun etrafında, onun içinde, ondan, onun için sıkıca kıvrıldı. Onun tenini okşamamak için kendini zor tuttu,

göğüslerini okşamaktan. Onu da en az kendisi kadar tahrik etmek istiyordu.

Dürtülerine neden direndiğini bilmiyordu; belki de sıradan randevulara fazla alışmıştı. Onun kanına ihtiyacı olduğu kadar vücudunu da istiyordu. Onu alabilirdi ve gerekirse alırdı da, ama kalbini ve aklını da alabilir...

"Beni dinle, Josephine. Dinle beni." "Ne istiyorsun?"

"Susadım. Neye ihtiyacım olduğunu anlamalısın." Azı dişleri büyüyordu. Onları uzatmamak için verdiği mücadele o kadar zordu ki kelimeleri güçlükle çıkarabildi. Düşünceleri kelimeler yetersiz kaldığında uzandı.

Ateş.

Birden i i yanmaya başladı.

.

Ateş onun içindeydi, onu delirtiyor, öldürüyordu.

Onun yardımına ihtiyacı vardı, bunun için yalvarıyordu. Bu kadar acı çeken birini nasıl reddedebilirdi? Acısı onu k r etmişti, onu sa ır etti. Geriye kalan tek şey dokunma duyusuydu. Sert, gergin kasların, onu saran kolun ve g   s n n katı duvarının farkındaydı.

Yardm edin.

Ne yapabileceğini bilmiyordu ama eli onun yüzüne dokunmak için kalktı. Yanağını ok adı. Teni ateşten yanıyordu.

Eli kızın bileğini kavradı ve ağzına götürdü.
Yumuşak dudaklar ve sıcak nefes teninde gezindi. Öpücüğü
iğneden daha keskin bir acı takip etti. Sonra içi aydınlıkla
doldu ve mutluluk onu sardı, her şey kararana kadar onu
tüketti.

oceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Ona zevk vermişti ve çok fazla kan almamıştı. Bayılmış olsa da hayatı tehdit altında değildi.

Arzusunu kontrol altına almış ve hâlâ sertleşmiş olmasına rağmen onunla seks yapmamıştı.

çok acıtıyordu. Taşakları düşmek üzereydi ve burada uyuyan bir kadının yanına uzanmış, tamamen tahrik olmuş ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağını biliyordu.

Şey... "Asla kimseye tamamen güvenme, kendine bile," mırıldandı ve elini gömleğinin altından geçirerek onun sıkı, yuvarlak göğüslerini hissetmeye çalıştı. Güzel göğüsler; küçük ama çok güzel. İşaret parmağının ucuyla bir meme ucuna dokundu ve

kıpırdanışının ve sertleşmesinin tadını çıkardı. Adam diğer meme ucuna dokunduğunda, kadın yumuşak bir inilti çıkararak adamın içinden şehvetle bir ürperti geçirdi. Adam isteksizce elini geri çekti. Bilinci yerinde değildi; bu adil değildi.

Onun kanının içinde dolaştığını ve onu iyileştirdiğini hissedebiliyordu. Gücünü yeniden kazanıyor, güçlerini yeniden kazanıyordu. Uyuyor olmalıydı, uyurken taze kanın sihrini göstermesine izin vermeliydi.

Belki de uyuyamayacak kadar azgındı. Ve, garip bir şekilde,
o

Josephine'in uyumasını izlemek hoşuna gidiyordu. Şu anda yüzünde korku yoktu, kaslarında gerginlik yoktu. Uyuyan bir kedi gibi kemiksiz görünüyordu, başı ince yastığın üzerinde yana dönük, bir eli yanında, diğer kolu şilte boyunca uzanmış.

Onu incelerken ilk kez yara izlerinin farkına vardı. Sol dizinde ve sağ bacağında küçük noktalar halinde dikiş izleri olan düz yara izleri, sol kolunda yanık izleri vardı. Kıyafetlerinin altında daha fazla yara izi bulacağından şüpheleniyordu. Kadın hastanede olduğundan ve fizik tedaviden bahsetti. Uçak kazası kâbusunu yaşadığını hatırlıyordu. Son zamanlarda zor zamanlar geçirmişti ve şimdi de başına o geliyordu.

Hayat adil değildi. Ve onun kanını tadar tatmaz yaraları iyileşmeye . En azından onu Bir kez daha fiziksel olarak bütün, bir başka adil takas.

Marc sırt üstü yattı ve rahatlamaya çalıştı. Josephine'in yan dönüp vücudunu ona yaslaması ve başını onun omzuna koyması da işe yaramadı. Bu bilinçsiz güveni kullanıp kullanamayacağını merak etse de bu onu memnun etti.

Hassas ve hain, işte ben buyum. Ama hayatta ve özgür kalmasına yardımcı olabilecek her türlü fırsata karşı tetikte olmalıydı.

Yine de bir süre sonra Josephine'in varlığının verdiği rahatlık onu iyileştirici bir uykuya daldırdı.

"Al onu."

Bir sivrisinek vızıltısı gibi kulağına fısıldayan ses başını sallamasına neden oldu. "Ne?"

"İstediğini biliyorsun"

Tabii ki onu istiyordu. "Evet." Gözlerini açtı ve etrafına bakındı. Beyaz. Her yer beyaz. Tanıdık, beyazı hapsediyor. "Hayır!"

"Hepsi bir rüyaydı. Evine hoş geldin. Al onu."

O sesi tanıyordu. Şeytanın kendi sesini. Baştan çıkarıcıya dönüşen işkencecinin sesi.

"Onu senin yap. Bedenen ve ruhen. Ne istersen al. Ona ihtiyacı olanı verin. İhtiyaç duymasını sağlayın."

Josephine, beyaz kafesindeki karyolanın üzerinde çıplak, bir şölen gibi yayılmış yatıyordu. Gözleri açıktı, ona bakıyordu, korku doluydu ve adam bu korkuyu lezzetli buluyordu. Kızın kalp atışları bir korkmuş bir tavşaninki. Çılgın ritim duyularını doldurdu.

"Kan ihtiyacı içinde şarkı söyler. İhtiyacın olanı al. İhtiyacınız olan her şey."

Her şey çok fazlaydı. O Prime'dı ve Prime bir eşi sadece tek bir şekilde sahiplenirdi. Birleşme bütünlük içinde: dişler batıyor, düşünceler birbirine karışıyor, kan birbirine karışıyor, bedenler kakışıyor, tamam-

"Onun içinde, her şekilde. Kanın onun içinde, sakin onun içinde. Yap ."

Neden olmasın? İstediği şey buydu, tümüyle onun içinde olmak. Sadece bir Prime'm onun her şeyini isteyebileceği kadar acı çekiyordu.

Uzanmış bacaklarının arasına diz çöktü ve yavaşça uyluklarının iç kısmına doğru kayd. Teni yumuşak kadife gibiydi. Parmakları ona doğru hareket etti, ve teslimiyetçi okşadı. O

Öne doğru eğildi, kendini ona doğru yönlendirmeye hazırdı, yukarı baktı ve bakışlarıyla karşılaştı.

"Bu rüyayı paylaşıyorum, biliyorsun." dedi.

Sonra biri hücrenin kapısını çaldı.

Kapı tekrar çaldı, daha sert ve daha yüksek sesle.

Bu ses Marc'ı ayağa kaldırdı ve yere çarptığında uyandı. İlk aklına gelen, kadının "kâbus" değil "rüya" dediğiydi.

Sonra kapı tekrar çalındı ve anında odanın diğer ucuna geçti. Kulağını kapıya dayadı ve duyularını açtı. Kalp atışlarını ya da kokusunu tanımadı. Dışarıdaki adam.

"kimse var mı?" diye yabancı bir ses. "Otoyol Devriyesi."

Marc sessizce küfretti ve kapıyı açtığında şişman, üniformalı bir adamla karşılaştı. En azından dışarısi karanlıktı ve artık zayıf ve uyuşturucu bağımlısı değildi. Yapması gereken her şeyi yapmaya hazırdı.

"Evet?" diye sordu.

"Uyandırdığım için özür dilerim." Devriye görevlisi motel odasının kapısının önüne park etmiş olan cipi işaret etti.

"Sanırım

yer tamamen boşaltılmıştı. Ev sahibi ayrılmadan önce sizi yangın konusunda uyarmadı mı?"

Marc başını salladı. "Ateş mi? Özür dilerim. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Rüzgar birkaç saat önce yön değiştirdi. Orman yangını Grace Kanyonu'ndan çıktı ve bu tarafa doğru yayılıyor. Görünüşe göre Kennedy çiftliğinde yanan yangınla birleşebilir. Tüm ilçe alevler içinde kalabilir."

Marc, devriye memurunun profesyonel sakinliğinin altında korku ve boş olması gereken bir yerde uyuyan bir aptal bulunduğu için duyduğu kızgınlığı okudu. Ayrıca aptalı güvenli bir yere götürmekle ilgili güçlü bir görev duygusu da vardı.

Marc, "Hayır, daha önce kimsenin kapıyı çaldığını duymadık," dedi.

İki gün önce ev sahibine kendisini unutmasını söylediğinden beri, adam hiçbir uyarıda bulunmadan gitmişti.

"Bizi uyandırdığın için teşekkürler." Marc esnedi ve hâlâ tam olarak uyanmamış bir adam gibi elini yeni tıraş olmuş kafasında gezdirdi. "Buradan hemen çıkacağız."

"Jessup Geçidi üzerinden Kennedyville'deki kavşağa varın," dedi devriye. "Sonra batıya doğru gidin."

Batı, Marc'ın gitmeyi düşündüğü son yerdi. "Doğru. Teşekkürler." Döndü ve adamın iyiliğı için şöyle dedi: "Tatlım, uyan. Gitmemiz gerek."

Konuşurken adama, eğer bir şey hatırlıyorsa, motelden kovduğu evli bir çift olduğunu hatırlaması için telkinler gönderdi. Kapıyı kapattı ve avuçlarını kapının üzerine dayayarak adamın gitmesini istedi. uzaklaştı. Bir dakika sonra Marc bir arabanın kaba öksürüğünü duydu, ardından motor sesi hızla uzaklaştı.

Yalnız olduğundan emin olduktan sonra dışarı çıktı ve etrafına bakındı. Asfalt park alanının ortasında durdu, motel binasının alçak boyu arkasındaydı. Arazi Josephine'in Cherokee'si dışında boştu. Araba

Caddenin karşısındaki küçük lokantanın ve benzin istasyonunun pencereleri karanlıktı, tıpkı küçük kasabanın geri kalanını oluşturan birkaç ev gibi.

Hilalin gökyüzünde yere baktı ve yaşlı ay tanrıçasına dostça bir selam verdi. Hilal, Aile hanedanlığının bir parçasıydı, bu yüzden bu görüntüyü iyi şans olarak saydı.

Şansa ihtiyacı olacağına karar verdi, ufukta kuzey ve doğudaki ateşlerin uğursuz turuncu parıltısına baktığında. Çöl gecesi serindi ama kilometrelerce öteden gelen sıcaklığın farkındaydı.

Ateşlerin neden yandığından hiç şüphesi yoktu. Hızlı hareket etmeli ve gün ışığı gücünü tüketmeye başlamadan önce mümkün olduğunca çok yol kat etmeliydi. Gün ışığıyla başa çıkabilse de hayat geceleri daha kolaydı.

Cipi benzin istasyonuna götürdü ve depoyu doldurmasına yardım etti. Sonra az sayıdaki eşyalarını ve alabildikleri kadar suyu, daha önce aldıkları kaplara doldurdu. son birkaç gündür kullanıyordu. Bir haritaya baktı, dakikaların farkındaydı ama güzergâhlardan emin olması gerekiyordu.

Tüm hazırlıkları yaptıktan sonra, hâlâ uyumakta olan Josephine'i kucağına aldı ve nazikçe yolcu koltuğuna yerleştirdi. Sonra arabaya bindi ve doğuya, ateşin uğursuz parıltısına doğru sürdü.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

"Buna bir son vermeliyiz," diye mırıldandı Jo. Yatak zıplıyordu ve havada duman kokusu vardı. Aslında uyanık değildi ama rahatsız olacak kadar farkındaydı. "Sigara seni öldürecek."

Sigara içmiyorum.

Cage'in kafasının sesi, kadife kaplı bir kaya gibi yavaşça üzerine yuvarlandı. Onu daha fazlasını ister halde bıraktı.

Başka bir şey söyle.

Düzyazı mı şiir mi?

Neredeyse gülecekti. Neredeyse gülecek olması ona son zamanlarda pek de komik bir şey bulamadığını hatırlattı. Cage'in onun mizah duygusunu ateşleyebilmesi-

Korkutucu mu?

Bu kadar dramatik olmayalım, diye cevapladı düşünceyi.

Rahatsız edici mi?

Oh, lütfen! Sadece rahatsız edici.

Kötü adamın sizi güldürmesine izin vermeyin; bunu size karşı kullanabilir?

gibi bir şey.

Ve ne yapacaksın? Stand-Up yaparak ölüme mi sebep olacağım? Kimse gülerken ölmez, Josephine.

Konuşmaya devam et, Cage. Çikolata alamıyorsam, sesini alırım.

Vay be. Bu düşünce de nereden ? "İkisini de alabilirsin," dedi Cage yüksek sesle.

Onun düşüncelerini gerçekten , değil mi? Kendini onun kafasına, rüyalarına koyamaz mıydı?

Rüyasında yine beyaz odayı görmüştü, ama bu sefer Cage'in onunla birlikte orada olduğu zaman. O yerden nefret ediyordu. Her şey mahkum olmanın sembolüydü ve steril Rüyalarında kapana kısıldığı ortam da ona hastaneyi hatırlatıyordu. Bilinçaltının ne olduğunu anlamak yine de o yerin daha az gerçek görünmesini sağlamadı. Bu seferki rüya acıyla değil, seksle ilgiliydi.

"Güç oyunları, her iki şekilde de." Jo sonunda gözlerini açtı.

Sonunda motel odasından çıktığını fark etti. Jeep gecenin ortasında bir arka yolda ilerliyordu. Sol tarafta yüksek bir sırt yükselirken, sağ tarafta daha düz bir arazi uzanıyordu. Uğursuz bir ışık yılanı sırtın çizgisini takip etti. Duman kokusu o taraftan .

Konuşurken korkudan ağzı kurumuştı. "Okuduğum yangınlardan biri de buydu."

"Evet."

Sesi nasıl bu kadar sakin çıkabiliyordu? "Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu.

"Merak etme," diye cevap verdi. "Tepeler onunla bizim aramızda."

Tanrım, dışarıda rüzgar nasıldı? Yönü, hızı? Çalılar ve ağaçlar kuruydu, çok, çok kuruydu. Ve kuru dere yatakları yılın bu zamanında iyi bir yangın perdesi oluşturacak kadar geniş değildi.

"Ateş sıçrayabilir," dedi ona. "Rüzgar onu bir fırtınaya dönüştürebilir. Arabayı durdur Şehir Faresi, bırak ben süreyim. Ben bizi buradan çıkaracak."

Marc onun ne yaptığını bilmediğini düşünmesine kızdı, tam olarak bilmese bile. "İyi olacağız."

"İnsanlar cehennemlere doğru koşmazlar, Cage." Bir çocuğa açıklama yapar gibi yavaş ve dikkatli konuştu.

Kızın panikleme dürtüsünü ne kadar zor bastırdığının ve kendisini sürekli paniklemenin eşiğinde tuttuğu için ona ne kadar kızdığının farkındaydı.

"bir şey gelmez," diye açıkladı. "Yangınlar beni dışarı atmak için çıkarıldı ve bu olmayacak. Bu yüzden akli başında her insanın gideceği yolun tersine gidiyoruz."

"Orman yangınına mı?" Sesi kelimelerle birlikte yükseldi. "Ateşin etrafında. Sakin ol; bunu yapabiliriz."

"*Biz* mi? Ben kızartılmak için gönüllü olmadım." Josephine birkaç kez derin nefes aldı ama tedirginliği azalmadı. "Ne demek istiyorsun, yangınlar seni dışarı atmak için mi çıkarıldı?" Deli miydi bu adam?

Önüne baktı ve tepenin üzerindeki ölüm tuzağının ışıltısından yolu görebilmesine rağmen farların yanmadığını fark etti. "Farlar neden yanmıyor?"

"Böylece daireler çizen uçaklar tarafından yukarıdan görülmeyeceğiz. Eğer gece dürbünleri var, bunun bir faydası olmayabilir ama orman yangınının sıcaklığı dürbünleri işe yaramaz hale getirebilir."

Jo inanamayarak Cage'e baktı. "Bu seninle ilgili *değil*."

"Evet. Öyle."

"Yangınların sizin yüzünüzden çıktığına gerçekten inanıyor olamazsınız."

Başını yana eğerek ona baktı. "Etkileyici, değil mi? Beni gerçekten geri istiyorlar."

"Polis insan avına yardımcı olmak için yangın çıkarmaz."

"Polisten kaçmıyoruz. Ve ben bir erkek değilim." O tekrar yola, sonra da tepeye baktı. "Sanırım yangın ilerideki tepeden geliyor."

Kadın koltuğuna yaslanmış, kendisini esir alan kişinin deliliğinin büyüklüğünü kavramaya çalışırken, Cage Jeep'i dört tekerlekten çekişe geçirdi ve arazi sürüşü için aracı yoldan çıkardı. Yol zordu ama araç sağlamdı ve Cage çok dikkatli sürüyordu.

Jo yollarının üzerinde ne olduğunu çok az seçebiliyordu. "Umarım karanlıkta görebiliyorsundur," diye mırıldandı.

peyzajın ve alçak çalılarının üzerinden geçti ve sallandı.

"Sorun değil."

Tabii ki değil. O bir erkek değil.

Boğazından yükselen çılgınca kıkırdamayı durduramadı. Ellerini ağzına kapattı, burnundan nefes aldı ve histeriye teslim olmamak için savaştı. Sonunda fırsat doğduğunda iyi bir uyum sağlayacaktı.

Jo, Cage'in tam olarak ne olduğunu düşündüğünü merak ederken, başparmağını hafifçe ağrıyan sağ bileğinin üzerinde gezdirdi. Bu belli belirsiz bir anıyı canlandırdı.

Onu ısırması mıydı? Konsantre oldu, garip bir şekilde bulanık olan anılarını canlandırmaya çalıştı. Ona uyuşturucu mu veriyordu?

Kesinlikle çok uyuyordu. Ama güçlü bir Onu iki kez ısırıldığını hissediyordu ve ısırıldığında işler erotik bir hal alıyordu. Bir şey onu sarsmış, kontrolden çıkarmış ve - tamam, kabul et- tamamen tatmin etmişti. Derin bir paylaşım gerçekleşti. Düşüncelerin ve hayallerin paylaşımı onun hayal gücünde değildi.

Yoksa mıydı? Cage'den önce pek istikrarlı değildi. gelmişti. Emin olabildiği tek şey, bir kez daha yanlış yer ve zamanda çölde .

"Birden fazla yangın var," dedi cipini süren fidyeciye.

"Biliyorum."

"Eğer bağlantı kurarlarsa, başımız şu anda olduğundan daha derde girecek."

Marc sonunda çileden çıktı. gelenin en iyisini yaptığını bilmiyor muydu? Belki riskliydi ama Peşindekileri atlatabilmesinin tek yolu buydu. "Sen Phoenix'li bir şehir kızsın. Yangınlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Hayatım boyunca Güneybatı'nın her yerinde kamp yaptım," diye cevap verdi.

"Eminim izci kızdın. İtfaiyecilik rozetin var mı?" "Kesinlikle bir izciydim," diye cevap verdi gururla. "Ayrıca, benim aile işim uçmak. Eskiden charter uçururdum. Her yaz BLM için helikopterler ve nakliye araçları." "BLM MI?"

"Arazi Yönetimi Bürosu. Gençliğimden beri itfaiyecileri ve malzemeleri yangın bölgelerine götürüp getiriyorum. Yangınları havadan ve yerden gördüm ve bunu hiç görmemeyi tercih ederim."

Kızın öfkesi onu alevlerden çıkan sıcak bir rüzgâr gibi çarptı ve hayatı için korkmak için iyi bir nedeni olduğunu biliyordu. Ateş onu öldürebilse de, onu öldürmesi için üçüncü derece yanık hasarından çok daha fazlası ve ondan çok daha uzun süre aleve maruz kalması gerekirdi. Josephine kırılğan, ölümlü bir deri ve kemikti ve ateşin ona neler yapabileceğini çok iyi biliyordu.

Onun için endişeleniyordu ama söz konusu olan, canlarını kurtarmaktan çok daha fazlasıydı. Kaktüslerden, kayalardan ve hayatlarından endişe eden pek çok canlıdan dikkatle kaçınarak yoluna devam etti. Josephine empati kurabildiği için, belki de korkusunun bir kısmı çöl hayvanlarının ruh haline verdiği bir tepkiydi. Tehlikeli bir durumda onun için zor olsa da Marc kadınının yeteneklerine hayranlık duyuyordu.

Ayrıca onun yetkinliğini sorguladığında verdiği tepkiye de hayran kalmıştı. Kremalı pasta değildi. "Uçuyorsun Helikopterler mi?" diye sordu, ikisinin de dikkatini arkalarındaki yangından çalışarak. "Bu harika."

"Evet," diye düz bir cevap verdi.

Cipin sıcaklığının düştüğünü neredeyse hissedebiliyordu. Uçmak hakkında konuşmak istemiyordu ama belki de buna ihtiyacı vardı. Israr etti. "Uzun zamandır mı uçuyorsun? Ne tür uçaklar için derecelendirildiniz?"

"Uçaklar, helikopterler. Bu bir iş. Bu bir işti. Bir daha asla uçağa binmeyeceğim."

"Uçağın düşmesi senin suçun değildi."

"Nereden biliyorsun?"

"Tekrar havalanmaktan korkmanız anlaşılabilir bir durum. Ama attan düştüğünüzde tekrar binersiniz, değil mi? Sizi korkutan her şey için aynı şey geçerli."

Öfke, pişmanlık, korku ve acı kaynıyordu. "Attan düştüğünde başka insanları öldürmezsin," diye cevap verdi sonunda. "Başkalarının hayatlarının sorumluluğunu aldığında ve başarısız olduğunda-" Sesi acı dolu bir iç çekişle kesildi.

Neden başkasının almaktan bahsetmek zorundaydı ki?

"Kendin hakkında düşünmek isteyebilirsin," diye önerdi. "Tekrar uçmak istiyor musun?"

"Geleceğimi düşünmek için pek de iyi bir zaman değil, değil mi?"

Kadının kızgınlığı adamın duyularına çarptı ve sözleri canını yaktı.

Marc çenesini kapatıp araba sürme zamanının geldiğini düşündü; bu, mükemmel gece görüşüyle bile giderek zorlaşan bir şeydi. Mesele sadece engebeli arazi değildi; gece, can havliyle kaçışan hayvanlarla doluydu. Sadece onların hareketlerinin değil, kalp atışlarının ve dumanla karışık korku kokusunun da .

Bir koku diğerlerinden daha güçlü hale geldiğinde, Marc camını indirdi ve keskin havadan derin bir nefes aldı. Dışarıda bir şey vardı-

Josephine öksürdü. "Tilki gibi kokuyor."

"Evet," diye yanıtladı Marc, büyük bir hayvan cipin önüne atlarken.

"Neydi o?" "Bir

tilki."

Jo ön camdan baktı. "Tilki olamayacak kadar büyük. Çakala da benzemiyor. Geri dönüyor. Belki de otostop çekmek istiyordur."

"Belki."

Cage'e hızlı bir bakış, onu esir alan kişinin şaka yapmadığını gösteriyordu. Kaşları öfkeyle çatılmış, bakışları bir o yana bir bu yana sallanıyordu. İri hayvan kafesin önüne fırladığında Cage tekrar cipine bindi, nefesinin altında küfretti. Sonra camı açtı ve gaza bastı.

Onun tepkisi kadının omurgasında bir ürperti yarattı. "Orada ne var?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Gözlerini dikmiş önüne bakıyordu, çenesi o kadar sertti ki boyun kasları gerilmişti.

Arkalarından kederli ve korkulu bir uluma sesi geldi. "Bunu duydunuz mu?"

"Hayır."

"Eğer duymadıysan-"

"Patlama!" Cage sert bir şekilde frene bastı. Cip sarsılarak durduğunda, "Burada bekle," diye homurdandı.

Kapı açılıp çarparak kapandı ve Cage gecenin karanlığında . Jo şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde arkasından bakakaldı. Birkaç saniye sonra etrafına bakındı, onu bıraktığı tehlikenin fazlasıyla farkındaydı.

"Harika. *Şimdi* bana kaçmam için bir fırsat verdi."

oceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Jo sürücü koltuğuna oturmaya karar veremedi **Cage** hızla cipe geri döndü. Jo, Cage'in kendisini ateşle baş başa bırakıp bırakmaması gerektiğini düşünmesi için ona zaman vermemesine neredeyse minnettardı.

Yalnız değildi ama kollarında küçük bir kadın taşıyordu. Yanında ince kızıl saçlı bir adam koşturuyordu. Çiftin çıplak olması, neredeyse en başta burada olmaları kadar şaşırtıcıydı.

Cage arka kapıyı açtı ve kadını yere bıraktıktan sonra direksiyona geçti. Adam da arkasından bindi ve inleyen kadını kollarına aldı. Cage cipi vitesine taktı ve geniş bir dönüş yaparak yola doğru geri döndü. Dümdüz önüne baktı, asık suratlı ve öfkeliydi. Jo rahatlama ve merakla doluydu ama hayal kırıklığı Cage'den psişik bir şok dalgasıyla taşarken soru sormaya cesaret edemedi.

Arka koltuktaki çifte bakmak için döndü ve kadının ağır bir şekilde hamile olduğunu gördü.

"Teşekkür ," dedi kızıl saçlı çıplak adam. "Kapana kısılmıştık. Eğer siz gelmeseydiniz-"

"Buraya nasıl geldin?" Jo ağzından . "Neden buradasın? Neden çıplaksın?" Belki bu onu ilgilendirmezdi ama doğal bir soruydu. "Doğum sancısı mı çekiyorsun?" kadına sordu. Kadın başını salladı, sonra başını çevirerek yüzünü adamın çıplak omzuna gömdü.

"Bebek doğurmak hakkında bir şey biliyor musun, İzci Kız?" Cage ona sordu.

"Hayır," diye cevap verdi. Arabayı çöle döndüğünden daha hızlı sürüyordu. Jo, yola doğru gittiği ve kendisini emniyete alan emniyet kemeri için minnettardı. Bütün bunlar Etrafta itişip kakışmak kadın için iyi olamazdı. "Bebeklerin doğumu hakkında bir şey biliyor , Cage?"

"Ebe gibi mi görünüyorum?"

"Daha çok bir melek gibi," dedi arkadaki adam.
"Hayatımızı kurtardın, Prime." Adam daha sonra bir şeyler söyledi
Jo'nun anlamadığı bir dilde.

Cage cevap verdi. "Benim lehçem değil. Ben Klan'dan değilim, tüy yumağı." Jo adamın keskin üçgen yüzünde bir korku ifadesi belirmediğini gördü. Cage, "Ben de Kabile'den değilim," diye ekleyince bu ifade yerini rahatlamaya bıraktı.

"Evet, elbette. Ben ve eşim nezaketinizin karşılığını ödemenin bir yolunu bulacağız."

"Yapacağını biliyorum," diye yanıtladı Cage.

Jo bu konuşmadan çok şey öğrenebileceğini hissetti, keşke gerçekte ne konuştuklarını tercüme edecek anahtarı olsaydı
. Dil İngilizceydi ama yabancı bir kültürden bir çifti dinliyormuş hissediyordu.

"tanıyor musunuz?" diye sordu.

Cip yola ulaştı ve Cage yola döndü,
Neyse ki ateşten uzaklaşıyordu. Adam gaza bastığında Jo rahat
bir nefes aldı. Kadın yüksek sesle bir inilti daha çıkardı.

"Onu hastaneye götürsek iyi olur," dedi Jo.

"Gerek yok." Adam kadının karnına nazikçe masaj yaptı.
"Tek ihtiyacımız olan ateş fırtınasından güvenli bir şekilde
uzaklaşmak. Arabamızı Kennedyville'in dışındaki bir markette
bıraktık. Bizi arabamıza götür, bir şeyimiz kalmaz."

"Tamam," diye kabul etti Cage.

Jo, "Doktora ihtiyacı var," diye ısrar etti ama duymazdan

gelindi. "Burada ne halt ediyordun?" Cage sordu. "Bebeği

eski doğurmak istedik. Bu yüzden
"Çölde yürüyüşe çıktık, bir yaptık." İç çekti ve
yanağını kadının başına sürttü. "O anda iyi bir fikir gibi
görünmüştü."

Jo hamile kadının da kızıl saçlı olduğunu fark etti.
Ve çiftte tuhaf bir şeyler vardı, fey ve vahşi bir şeyler. Tilkinin
misk kokusunu Cage durup cipten atlamadan önce cipin
etrafında dönen yaratığı hatırladı. Önünde bir hareketlilik
olmuştu, değil mi? Tilkiyi mi takip etmişti? Ve kızıl saçlı çıplak
adam bir yapmakla ne demek istemişti?

"Uh-"

"Sorma," diye sözünü kesti Cage, o daha . "Böylesi daha aklı
başında."

Jo, çiftin tuhaflığına odaklanmak yerine, Cage'in onları
kurtarmış olması gerçeğiyle biraz rahatladı.

Sadece çift için durmakla kalmamış, kendi özgürlüğünü riske attığını düşünmesine rağmen onları güvenli bir yere götürmüştü. Bu insanca davranma kararından memnun olmadığı belliydi ama bunu yapıyordu, yani o kadar da kötü olamazdı, değil mi? Bu da kendi güvenliği için iyiye işaret olmalıydı?

Korkularına ve çekincelerine rağmen içinden sıcak bir ışık yayıldı ve Cage'e isteksiz bir hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı. En başta orman yangınıyla birlikte çölde gerektiğini düşünürsek, bu aptalcaydı. Ama eğer orada olmasalardı, arka koltuktaki çift muhtemelen ölmüş olacaktı. Belki de bu kaderdi.

Kader mi? Hay Allah. Belki de son birkaç gündür yaşananlar onu da çıldırtmıştı. Ve *kurtarmak* için bir şeyler yapması gerekirken neden burada oturmuş bu kadar çok düşünüyordu?

Kendini mi? Arka koltukta insanlar vardı, Tanrı aşkına! Onlardan kendisine yardım etmelerini istemenin bir yolunu bulabilir, tutsak olduğunu bilmelerini sağlayabilirdi. Yetkilileri uyaramabilirlerdi-

Cage'in büyük eli Jo'nun kalçasına indi. Ağırlığı ve sıcaklığı onu ürküttü. Yavaşça sıktı ve ihtiyacı olan tek uyarı buydu. Bu dokunuş *tek bir kelime bile etmedi*. *Ne bir işaret, ne bir bakış ne de bir hareket*. Cage bu iyilik hareketinde bir yere kadar gidebilirdi; zaten kendi özgürlüğünü riske inanıyordu. Onu zorlamaya cesaret edemedi ve hamile kadının güvenliğini riske atabilir.

Ona uyarıcı bir bakış attı ve o da keskin bir baş hareketiyle karşılık verdi. Adam biraz gülümsedi. Piç kurusu. Kadın elini itmeye çalıştığında, adam elini kadının kalçasına doğru kaydırды.

Jo, "Ellerinizi direksiyonda gözleriniz yolda olsun," dedi.

Kadın uzun, yüksek sesli bir inilti çıkardı.

"Daha hızlı, Prime," dedi adam. "Lütfen."

"Prime ne?" Jo sordu.

"O Prime," diye adam. "Kendi eşinin soyunu bilmiyor musun kadın?"

Cage ona, "Sen kendi arkadaşınla ilgilen, ben de kendi arkadaşım ile ilgileneceğim," dedi. "Bir yol ayrımına yaklaşıyoruz," diye ekledi.

"Bunun çok ötesinde değil."

Birkaç dakika önce yol kenarındaki karanlık ve terk edilmiş binaların yanından geçmişlerdi ve Jo birden buranın Cage'in onu esir tuttuğu yer olduğunu fark etti. Neredeydiler ki? O bilmiyordu.

Kennedyville ismini hatırlıyordu ama muhtemelen oranın üzerinden birçok kez uçmuştu.

Torpedo gözünde haritalar vardı. Bir tanesine bakabilirse, yönünü bulmasına yardımcı olabilirdi.

Nerede olduğunu ve hangi gün olduğunu bilmek gerçeklik duygusunu yeniden kazanmasına yardımcı olabilirdi.

Bu *onun* cıpiydi. İzin istemesi mi gerekiyordu? Ya da gizlice kendi ciplerinden birine mi bakmalıydı?

Cage bakmıyorken eşyalarını mı? Belki dağınıktı ama bir fare, şehir ya da ülke değildi. Korkunç bir duruma zorlanmıştı ama daha önce de korkmuş ve yere düşene kadar kendini toparlamıştı. Sonra acı, ıstırap ve suçluluk duymuştu ve bu pislik ortaya çıktığında neredeyse üstesinden gelmeye başlamıştı. Şimdi yapması gereken kendini toparlamak ve oradan çıkmaktı.

Jo, Cage'in elini itti, sonra öne doğru eğildi ve torpedo gözünü açtı, bir harita ve küçük bir

El feneri.

"Ne yapıyorsun?"

"Navigasyon," dedi ona.

Hiçbir şey söylemedi ve Cage bir dağın yamacında kıvrıla kıvrıla uzanan ve gittikçe engebeli bir hal alan yolda arabayı sürerken o da haritaya odaklandı. Gerçekten dönmesini diledi Görmekte zorlanmadığı belli olsa da farları açıktı. Arkadaki insanlar birbirine sokuldu.

Doğum yapan kadının ara sıra çıkardığı sıkıntılı sesler dışında sessizdi. Jo kadının çıkardığı her sese sempati duyarak irkildi.

Zıplayan aracın içinde loş ışıkta haritayı birkaç dakika inceledikten sonra Jo, "Anlayabildiğim kadarıyla Jessup Dağları'na doğru gidiyoruz," dedi. Henüz yakalandığı yerden çok uzağı gitmişti ve o tarafa doğru geri dönüyorlardı.

"Bunu sana söyleyebilirdim," dedi Cage. O konuşurken dağı ve aşığı inmeye başladılar. Geçidin ötesinde Yol çok daha düzgün olmasa da daha düzdü ve o da daha fazla hızlandı.

Jo el fenerini söndürdü ve onun sert çeneli profilini inceledi. "Ama yapar mıydın?"

Tek omuzunu silkti. "Söylemesi zor."

Arkadaki adam dedi ki, "Orada! Yukarıda. Sol tarafta. Acele edin!"

"Anlıyorum."

Jo ön camdan baktı ama adamların ne gördüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. En az yarım mil daha gitmesi gerekiyordu. İlerideki büyük, düz çatılı bir binanın karanlık hatlarını seçebildi. Cage küçük otoparkta arabayı yanına çekene kadar binanın yakınındaki arabayı görmedi.

Ona bir kez daha "Burada kal," dedi ve cipten indi.

Marc tutamağa uzandı ama dokunamadan arka kapı açıldı. Geri çekildi ve tilki olduklarını bildiği çiftin cipten inmesine izin verdi, sonra da Erkek, eşini kendi araçlarına yerleştirmek için acele etti.

Erkek direksiyona geçerken Marc, "Bir dakika," diye seslendi.

Erkek camı indirdi ve başını dışarı uzattı. "Acele et. Onu eve götürmeliyim."

"Biliyorum." Marc çenesini ovuşturdu. Güvenmekten nefret ediyordu Ailesi dışındakilere bilgi verirdi ama bazen başka seçeneğiniz olmazdı. "Bağlı mısınız?"

Tilki başını salladı. "Reynard Klanı, Isabeau Hanesi."

Tamam. O kadar da kötü değildi. Reynard'lar temiz yaşayan, iyi adam vampir klanlarının en soylusu. Ve bir eşek arısının Reynard'ların müttefiki olması mantıklı geliyordu.

"Hafızan nasıl?" diye sordu.

"Mükemmel. Eğer Klan'a bir mesaj iletmemi istiyorsanız, söyleyin ve gitmeme izin verin."

"Teşekkürler." Marc kendi dilinde birkaç kelime konuştu, vampirden vampire konuşmayı tercih etti. İçeriden biri Klan bu bilgiyi tercüme edebilecek ve kendi halkına aktarabilecekti.

"mı?" Aylak mesajı ona tekrarladı. "Güzel," dedi Marc ve arabadan geri çekildi.

Ayı tilkisi motoru çalıştırdı, aynı anda birkaç metre arkasındaki cipin da canlandı.

Marc arkasını döndü ve derin sesiyle çığlık geceyi doldurdu. "Hey!"

Josephine park yerinden hızla çıkarken cipin arkasından toz ve çakıl taşları havalandı.

Marc'ın elinde cipin anahtarları vardı ve ikinci set cebindeydi. Cipte üçüncü bir set saklamış olmalı.

Yaban tilkisinin arabasına doğru hamle yaptı ama araba çoktan hareket etmişti ve kapı kolunu tutamadı. Tilkiler uzaklaşırken Marc bir yumruk salladı. Görünüşe göre hiçbir iyilik cezasız kalmamıştı.

Yalnız kaldığında, hayal kırıklığı ve acı içinde uludu. Neredeyse bir hafta önce başladığı yere geri dönmüştü. Ama şimdi eskisinden daha kötü durumdaydı.

"Josephine!" Bu sözcük ihanet, keder ve öfkenin acı dolu bir ulumasıydı.

Sonra derin bir nefes aldı, tüm enerjisini topladı ve solmakta olan gecenin içinde kendisinden kaçan kadının peşinden koşmaya başladı.

oceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Jo arabayla uzaklaşırken neden ağladığını bilmiyordu. Cage cipten iner inmez ağlamaya başlamıştı, Çünkü ne yapması gerektiğini biliyordu ve neredeyse onu terk edecek gücü yoktu.

"Aptal!" Bir elini gözlerine götürdü. Zaten zar zor görebiliyordu ve o kadar çok titriyordu ki direksiyonu güçlükle kavrayabili. Elleri terlemişti, adrenalin ve korku pompalandıkça kalbi çarpıyordu.

Kafasının içinde onu terk ederse öleceğini haykıran bir ses vardı ve bu ses ona ait değildi. Ve bu delilikti!

Derin acı çığlığı arkasındaki geceyi deldiğinde, kendi kendine bunun hayal gücü olduğunu söyledi. Kaçmak zorundaydı. Düşünecek, pişmanlık duyacak zaman değildi. Öyle olsa bile, Cage'in garip etkisinden sonra bunu atlatırdı.

Aman Tanrım! Ya o insanları esir alırsa? Bu düşünce midesine bir darbe gibi inmişti.

Onların özgürlüğünü kendi özgürlüğüyle mi takas ediyordu? Bunu neden düşünmemiştir ki? Dikiz aynasına hızlıca bir göz attı ve diğer arabanın ters yönde ilerlediğini görünce rahat bir nefes aldı. Eğer Cage zorla araçlarına girdiyse onu kovalıyor olmalıydı, değil mi? Onun yetkililere ulaşmasını engellemeye çalışacaktı. Yine de kurtardığı hamile kadına zarar vereceğine inanmıyordu.

Yani, güvendediler. O güvendedi.

Ama önündeki yoldaki gölge neydi? Düşmüş bir kaya parçası mı? Neden bu kadar karanlıktı?

"Çünkü farları yakmadın, aptal."

Sanki Cage için normal olduğu için karanlıkta dolaşmak onun için normal hale gelmişti.

Farları yaktı ve gözlerini kısarak ani parlaklığa baktı. Uzun farlar önündeki yolun ortasında duran bir adamı aydınlattı.

Jo çığlık attı.

Cage'in kasları terden parlıyordu. Beyaz tişörtü kabarık göğsüne yapışmıştı ve doğrudan ona gözleri ateş kırmızısı parlıyordu.

Jo sadece önündeki hayalete inanamayarak bakabildi. Ellerini havaya kaldırdı ve bir şeyler bağırdı. Sonra cipin doğruca ona doğru gittiğini ve yoldan çekilmeyeceğini fark etti. Direksiyonu sertçe sağa kırdı, yoldan çıktı ve kontrolden çıktı.

Cip kısa bir setten aşağı düşerken Cage kaputun üzerine atladı ve SUV'u vahşi bir boğa gibi sürdü.

ileri sürüldü. *Fren yap!* Kafasının içinde bağırdı. *Ellerini direksiyona koy ve ayağını frene bas!*

Jo ellerinin açık ağzını kapattığını fark etti ve histeri, pilot olarak öğrendiği kökleşmiş acil durum sakinliği tarafından bastırıldı. Elleri ağzını buldu ve onunla savaştı. ayağı freni buldu. Birkaç dakika içinde cipi durdurdu ve motoru kapattı.

Ancak zaman kendisini takip eden adamı ezmek için neden bu kadar uğraştığını merak etti.

Neler olabileceğine dair bir hayal ona sertçe çarptı ve cipten fırlayıp Cage'in üzerine atladı. onunla yüzleşmek için kaputtan atladı.

"Aptal!" Onu omuzlarından yakaladı. Adam onun sarsamayacağı kadar büyüktü ama bu onu denemekten alıkoymadı. "Seni aptal!"

"Ben mi?" bağırdı. "Sen-"

"Ölebilirdin!"

Jeep'in önünde koşarken yaktığı enerjinin sıcaklığı dalga dalga yayılıyordu. Nefes nefese kalmıştı ve kadın içgüdüsel olarak onun bu kadar efor sarf ederek kendini incittiğini biliyordu.

Ellerinin altındaki sert kaslar yorgunluk ve öfkeyle titriyordu.

"Seni öldürebilirdim!"

Josephine'in gerçek sıkıntısı, ona ulaşmak için neredeyse kendini öldürmesine neden öfkeyi delip geçti.

"Kadın, neyin var senin?" diye sordu. Dünyayı kırmızı görüyordu, onun dışındaki her şeyi.

O parlak, sürekli bir alevdi. Başı zonkluyordu, kontrolü pamuk ipliğine bağlıydı.

"Benim sorunum ne? Kaçmaya çalışıyordum!"

"Biliyorum. Neden bu kadar üzgünsün?"

"Yaralanabilirdin." "Evet ama

ben kötü adamım!"

Onun koşmasına öfkelenmekten kendini alamadı. Yardım edemedi ama kovaladı. Zor bulduğu şey Anladığı şey, onun tarafından incitilmiş *için* üzgün olduğuydu. Bu onun aklını karıştırmış, her şeyi karmaşık hale getirmişti. Onun güvenliği için bu kadar endişelenirken nasıl ihanete uğramış hissedebilirdi?

"Beni deli ediyorsun," dedi ona. "Ben

mi? Bunların hepsi senin suçun!"

"Biliyorum." Onu çekti. Sonra daha yaklaştırdı. Onu istiyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki, canı yanıyordu. "Özür dilerim."

Bir zamanlar akli başındaydı, değil mi? Onunla tanışmadan önce.

Onu alıp götürmeden ve içindeki tüm uygarlığı işkenceyle söküp atmadan önce. Temel ihtiyaçlara indirgenmişti ve Josephine'i istemek, yaşayabileceği kadar temel bir ihtiyaçtı.

Kafası şaşkınlıktan olduğu kadar yorgunluktan da çarpıyordu. Öfkenin verdiği adrenalinin etkisi geçtikçe susuzluk kükreyerek canlandı. Kan ihtiyacı, seks ve şehvet susuzluğuyla karışarak galip geldi. Tüm duyuları, elinde tuttuğu kadının keskin farkındalığına odaklandı. Kadın yumuşak ve kırılgandı. çok canlıydı. Duygularının gücü sarhoş ediciydi.

Öfke, korku ve ezici bir endişe karışımıyla ona vururken bile.

Kafası karışık, çılgın bir şekilde onu önemsiyordu ve bu da arzusunu daha da körüklüyordu. "Josephine."

Jo, Cage'in sert fısıltısıyla başını göğsünden kaldırdı, hem bedeni hem de zihni onun sesindeki ihtiyaca karşılık veriyordu.

Adam onu öpmek için eğildiğinde kadın ağzını açtı ve dudakları birbirine değdiğinde içinde vahşi bir şeyler koptu. Erkekti, sertti, iriydi, baskındı ve talepkârdı. Dışarıya yaydığı tüm tehlike ve güç sarhoş edici. Onu öperken koyu, baş döndürücü şarabın tadını aldı. Kadın erkeğe karşılık verdi ve her dokunuşu, her tadı, her sert okşamayı, her sert öpücüğü *istedi*. Elleri onun pürüzsüz, sert, sıcak kaslarının üzerinde gezindi, onun kadar şiddetli bir şekilde duyumsamaya niyetliydi.

Sert toprağa dizlerinin üzerine çöktüler. Adamın elleri gömleğinin altından göğüslerini okşamak için yukarı çıktı, sırtında gezindi, sonra şortunu indirip çıplak poposunu avuçladı. Her dokunuş onu kendi ihtiyacının daha derinlerine götürdü. Kalçalarını onunkilere dayadı ve adam inleyerek ayağa kalktı, onu da kendisiyle birlikte yukarı kaldırdı. Baş döndü ve Onu kucağına alıp cipe doğru ilerlerken umutsuzca kollarına yapıştı.

"Ne?" diye sordu, adam onu tekrar öpecekken geri çekildi. İçinden korku fışkırdı.

Bir fısıltıyla onu sakinleştirdi. "Akrepler. Yılanlar." Onu arka koltuğa yerleştirdi ve üzerine çıktı.

Gece yaratıkları, diye düşündü, elbette. Onun gibi. Tehlikeli ve ölümcül, ama onlara doğru davranırsanız değil.

"Cage." Adını bir , acı dolu bir özlem ve çaresiz bir yalvarış sesiyle söyledi.

"Josephine."

Adamın ihtiyacı kızın akıyor, kızınki ise derinlerden kaynıyordu. Bu karışım ateşi ve açlığı alevlendirdi.

Ona doğru uzandı ve parmakları traşlı kafasının kaba kirli sakalını sıyırdı. kıvılcımlar fışkırdı, sinir uçları cızırdadı. Adamın tenindeki taze terin tuzlu tadı onu heyecanlandırdı. Temel, ilkel ihtiyaç onu hırpaladı. Gömleğini çıkarmak ve pantolonunu için yarı oturur vaziyette hareket etti.

Adam tekrar yaklaştığında ellerini adamın sert göğsünde ve karnında gezdirerek çıplak teninin verdiği hissin tadını çıkardı. "Çok güzel." Adamın iri ve sert vücudu cipin daracık arka kısmını dolduruyor, karanlığı ezici duyusal izlenimlerle dolduruyordu.

Adamın ağzı kadınıninkine indi, sonra göğüslerini okşadı, meme uçlarını emdi. Kadının sırtı ve içinde derin bir arzu oluşurken nefesi boğazına takıldı.

Onu kalçalarından kavradı ve altına oturttu.
"Josephine."

Sonra sert bir itmeyle içine girdi, onu doldurdu. Adam kalçalarını pompalamaya başladığında, kadın çılgına döndü. Her hızlı, güçlü darbeyi karşılayarak yukarı kalktı, parmakları omuzlarının derinliklerine bastırıyordu. Tek yapabildiği bu zevki yaşamaktı. Adam bir kasırgaydı ve kadının fırtınanın onu yıkamasına ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı.

İlk orgazm onu ele geçirdiğinde çığlık atabilirdi. Birisi çığlık attı, ama çığlık atamayacak kadar zevke kapılmıştı.

Sesi kimin çıkardığından, hatta kimin Cage kimin Jo olduğundan bile emin değildi. Coşku dalgası geçtiğinde tek bildiği, arzusunun henüz doymamış olduğuydu.

"Daha fazla. Bana *daha fazlasını* ver."

Cevap derin, hayvani bir hırıltı, göğsüne batan bir acı oldu. Bir zevk dalgası hemen içinden geçti ve onu tekrar uçurumun kenarına götürdü. Bu kez aşağı inmek yoktu. Hemen başka bir zirve geldi, sonra daha yükseğe ve bir başkasına.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Jo gözlerini açtı, kırıştırdı ve Cage'in tıraşlı kafasının omzunda durduğunu fark etti. Çıplak omzuna. "Oh, oğlum."

Neredeyse hiç olmayı dileyecekti. Bilinçli düşünceyle gelen kafa karışıklığı yüzünden. Boynunda bir çatlak vardı ve sırtı ağrıyordu ve bu sadece kullanılmış ve istismar edilmiş hissettiği yerlerin başlangıcıydı. Eski moda bir terim olan "alınma "yı anlamaya başlamıştı. Birkaç gün boyunca çok sıcak su dolu bir küvete girdiğinizde kas ağrılarınız geçmeye başlayabilir.

Tecavüze uğramış gibi hissetmiyordu; sadece acı çekiyordu. Seks yapmayalı uzun zaman olmuştu ve daha önce hiç bu kadar dar bir alan. Cage'in cüssesi bunu daha da sıkışık hale getirmişti. Artık ona ağırlık yapıyor, onu dümdüz ediyordu ve fiziksel olarak olduğundan çok daha fazla şekilde.

Hâlâ uyuyordu, doymuştu, tatmin olmuştu. Dolu. Onu fiziksel olarak ele geçirmişti.

Alındı, evet.

Derin, yorgun bir nefes verdi. Başını omzuna yasladığını fark etti, parmakları yavaşça

traşlı kafasının arkasını okşuyordu. Nedenini bilmiyordu. verdiği his hoşuna gitmişti. Daha önce hiç kafası tıraşlı erkeklerle birlikte olmamıştı; şeftali tüyü gibi egzotik bir şeydi bu.

Bu adamdan hoşlanmak için hiçbir nedenim yok, diye hatırlattı kendine. Beni henüz öldürmemiş olmasından başka sevilecek ne var ki?

Ve bana tecavüz etmedi.

Yaptıkları şey için onu suçlayamazdı. Kendisini de suçlamıyordu. Daha sonra utanabilir, hatta dehşete düşebilirdi ama bu sadece her ikisinin de adrenalın kaynaklı kimyasal bir reaksiyonuydu. Bunu düşünmek istemiyordu. Kendisiyle ilgili detayları da kesinlikle hatırlamak istemiyordu. Hafıza.

Şu anda sadece rahatlamak, uzanmak ve uyumak istiyordu. Şafak sökmek üzereydi ve çöl gecesinin serinliği çoktan kaybolmaya başlamıştı. Kaçıp gidebileceğini, buna gücü olup olmadığını merak etti. İsteği olmadığından değil, kendini güçsüz ve bitkin hissettiğinden.

Adam bir şekilde onun enerjisini almıştı. Onu çok yordu. Yorgun ve aç. Bir biftek yemek ve uzun bir süre uyumak istiyordu. Adam bir şekilde canı et çekiyordu. Onu suçlaması gereken bir şey varsa, o da on yılı aşkın süredir vejetaryen olmayı bırakmasıydı.

"," dedi yüksek sesle ve sesinin ne kadar sert olduğuna şaşırdı. Belki bir tek o zevkten çığlık atıyordu ama bunu düşünmek istemiyordu.

Marc, Josephine'in açlığını hissederek uyandı; aynı zamanda teninde büyüyen gün ışığının da farkındaydı. Giyinip gitme zamanı gelmişti. Ama önce onun ihtiyaçlarıyla ilgilenme dürtüsü neredeyse ezici geliyordu. Altındaki kadın nazik ve savunmasızdı ve onu koruması gerekiyordu. Bu onun Aralarında olanlara yol açan nezaket.

, bu tam olarak doğru değildi. Onu avladığında ona sahip olmaya ; bu onun hakkıydı.

Ama sonra onun güvenliği için duyduğu endişeyle, ona zarar verme korkusuyla her şeyi tersine çevirmişti. Bu, öfkeyle doğan tutkusunu çok daha tehlikeli bir şeye dönüştürdü; onun için olmasa da için. Onu cipin arka koltuğuna taşıdığında, ona sahip olmak zorundaydı çünkü onunla sevişmeden bir dakika daha yaşayamazdı. Ama o sırada Bu konuda nazik ve kibar.

Başını kaldırıp ona ve uzun saniyeler boyunca birbirlerine temkinli bir şekilde baktılar. Onu öpmek istedi. Ama ne bekleyeceğini bilmiyordu.

"Özür dilemem mi gerekiyor?" diye sordu.

"Buna geçici bir delilik eylemi diyelim" demeden önce bunu çok ciddi bir şekilde düşündü.

"Bunu kabul edebilirim." Duyguları bu işin dışında tutmak daha kolaydı.

Zaten seks için neden özür dilemesi gerektiğini de bilmiyordu. Zevk almak bir Prime'ın hakkı, zevk vermek de bir 'ın göreviydi. Her iki konuda da ne kadar iyi performans gösterdiğini biliyordu.

Sadece... bu konuda pek nazik davranmamıştı.

Alnını Josephine'in omzuna yasladı. "Tanrıça, bir pısırığa dönüşüyorum."

"Üzerimden kalkabilirsin," diye önerdi. "Benden daha rahat olamazsın."

Açık bacaklarının arasında durduğu ve sertleştiği, bu kadar yakın olduğu, bu kadar farkında olduğu için kesinlikle değildi...

Derin bir nefes aldı ve kendini ondan uzaklaştırarak bedenini zorladı. Ne yapmak istediğini boş verin; buradan çıkmaları gerekiyordu. Başını ellerinin arasına aldı. ellerini ve şakaklarını ovuşturdu. Artan ışık başını fena halde ağrıtıyordu. Ve işte buradaydı, onu bulduğu yerin yakınlarındaydı. O geceden önce ne kadar uzun ya da ne kadar uzağa kaçtığını bilmiyordu ama yeterince uzağa gitmediğinden endişeleniyordu. Tehlikeden uzaklaşmaya çalışsa da, sanki bir tuzağa doğru koşuyormuş gibi hissediyordu. Aptal hippie werefoxes. Onlar için durmamalıydı. "Sorun ne,

Cage?"

Ona bakmak için başını çevirdi. O da ayağa kalkmıştı, ve yere düşürdüğü tişört ve sütyeni bulmuştu. Sarı saçları dağılmıştı ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı ama çok da kötü görünmüyordu.

"Bu sabah her şey beyhude görünüyor," diye yanıtladı onu.
"Hayat.
Her şeyi."

"Bir fincan kahve içmelisin," diye tavsiyede bulundu. "Bu Genelde sabahları ruh halime iyi gelir." Gerindi.

"Bunu düşüneceğim." Elini kızın uzattığı bileğine doladı ve onu kendisine doğru çevirdi. "Sadece kaç set araba

anahtarlarınız var mı?"

Gülümsedi. "Buna cevap vereceğimi sanmıyorum."

"Peki." Büyük bir işaret parmağını kızın burnunun

altında salladı.

"Bu numarayı bana bir daha deneme. Burada kal," diye emretti ve cipten indi.

"Hep söylüyorsun," dedi ve onun peşinden dışarı çıktı. "İşemesi gereken tek kişi sen değilsin, biliyorsun," diye ekledi, cipin karşı taraflarına geçerken.

Adam giyinirken tekrar koşturaya çalışmadı. Ön tarafa geçip çok ihtiyacı olan güneş gözlüklerini bulduğunda, arka koltuğa tırmandı ve ona "Ben biraz kestireceğim. Yiyecek bulduğunda beni uyandır." "Dileğin

benim için emirdir."

"Yalancı."

Aslında . Sadece bunu ona söylemeye cesaret edemiyordu.

Bir uçağın soyulmuş gövdesinin içinde uyandı. Gözlerini açar açmaz başının üzerinde yükselen eski metal kemikleri tanıdı. Sıçrarken Dik bir şekilde, ağzı panik çığlığıyla açıldı. Ancak Cage'in eli, herhangi bir ses çıkmadan önce ağzını kapattı.

Bir uçağın içindeydi!

Uçağa binemezdi! Bir daha asla!

Dışarı çıkmak için mücadele etti ama adam onu . Onu içinde tuttu. Gözlerinin önünde noktalar dans etti ve karanlık

görüşünün çevresinde dalgalanıyordu ama çığlık atmaya çalışmaktan kendini alamıyordu.

beni! beni! beni!

Sakin ol, her şey yolunda. Neyin var senin? beni.

Yapamam, yapamam.

Neyi yapamazsın?

Bir uçak. Ben uçakta olamam. Düşeriz. Kaza yapacağız. Ben-

Kaza yapamazsınız. . Terk edilmiş bir mezarlıkta eski bir enkaz sadece. Sen pilotsun, mezarlıkları .

Tabii ki vardı. Eğer nereye bakacağınızı bilerseniz, çöl manzarasını . Sakinleşmeye başladı. Adam elini çekti ve kadın önce nefes nefese kaldı, sonra da nefes alamamaktan dolayı nefes nefese kaldığını fark etti.

Eli kızın ağzının yakınında duruyordu. "Çığlık atma," dedi Cage. "Sadece yavaş, eşit nefes al ve çığlık atma."

"Neden olmasın?" diye sordu konuşabildiğinde. "Eğer burası terk edilmişse?"

"Hassas kulaklarımı acıtıyor." Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Daha iyi hissediyor musun?" Başını salladı. "Seni fark etmeliydim uçakta olmaya karşı güçlü bir tepki gösterebilir. Kusura bakmayın." Hulk'un çıplak iç kısmını işaret etti. "Belki de bu terapiyi düşünmelisin."

O da etrafına iyice bir göz attı. "B-29 olarak değerlendiriyorum."

Ayağa kalktı ve yavaşça arkasını döndü. "Gerçekten mi? Bu bir İkinci Dünya Savaşı bombardıman uçağı mı? Nereden biliyorsun?"

Onun bu ani coşkusu karşısında şaşırmıştı. "Çünkü uçakları biliyorum."

Onun önünde bağdaş kurup oturdu. "Ben de tarihle ilgileniyorum. Bana bu uçaktan bahset."

Omuz silkti. "Bu bir bombardıman uçağı. İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma. Bana burada ne yaptığımızı söyle."

"Kamp yapmak. Jeep'teki tüm eşyalarını getirdim; sen uyurken market alışverişi için durduk. Jambon ister misin? sandviç?"

Sonunda uyku tulumunun üzerinde oturduğunu fark etti. Adam yemekten bahsedince midesi guruldadı. "Evet. Ve su." Boğazını ovuşturdu. Bu sıcakta susuzluktan ölmek üzereydi.

Uçağın metal gövdesi gölge sağlıyordu ama sıcağı da artırıyordu. Eskiden kokpit penceresinin olduğu yerdeki boşluğa bakarak, ışıktan öğleden sonra olduğunu anladı. En azından açık mavi gökyüzünü ve uzaktaki dağların puslu hatlarını görebiliyordu; burası motel odasının klostrofobik niteliğine sahip değildi. Artık tamamen uyanık olduğu için bir uçakta olmasına bile aldırımıyordu.

Adam onun soğutucusuna doğru ilerlerken, kadın hayal kırıklığı içinde içini çekti. Neden başkalarının yanındayken hep uyuyordu? İhtiyacı olduğunda onu bayıltmak için ona bir tür ilaç mı veriyordu? Büyü müydü bu?

"Hipnotizma," dedi elleri dolu bir şekilde geri dönerek. Her zaman taktığı güneş gözlüklerinin kenarından ona baktı

Gündüz vakti. "Ya da gibi bir şey."

Sandviçi aldı ve mideye indirdi, ardından adamın verdiği litrelik şişedeki soğuk suyu yudumladı. İçkisini bitirdiğinde bir sandviç daha bekliyordu. İkincisini de çabucak bitirdi.

"Kurabiye?" diye sordu, kız bitirdiğinde. Bir paket Oreos .

İki elini de hevesle onlara uzattı.

Guruldayan bir kıkırdama çıkardı, sonra yanına oturdu ve kurabiye torbasını açtı. "Paylaşmalısın." Bir tane aldı ve poşeti ona uzatmadan önce ağzına attı.

"Yanlış yiyorsun" dedi ona ve önce beyaz dolguyu yalayabilmek için çikolatalı kurabiyeleri bükerek . "Oreo sadece yemek değil, bir mutfak deneyimidir."

"İstiridye bir mutfak deneyimidir," dedi. "Bu bir kurabiye."

"İstiridye." Yüzünü buruşturdu. "Oh, Tanrım."

"Tanrıça," dedi. "Benim halkım bir tanrıçaya tapar."

Onun daha önce bir tanrıçadan bahsettiğini hatırladı, Ama ne zaman ve nerede olduğunu hatırlayamıyordu. "Sen bir Wiccan mısın?"

Bir an için bu kelimeye şaşırmış gibi baktı ve sonra, "Hayır. Halkım cadılardan, onlarla evlenmediğimiz sürece, diğer herkes gibi uzak durur. Biz Prime'lar kadınlarımızı severiz psişik."

İşte yine o kelime, Prime. *Halkından* ve psişik güçlerinden bahsediyordu. "Kimsin sen, Cage? Halkın ?"

Bir dakika boyunca sessizce gölgelere baktı, sonra güneş gözlüklerini çıkardı ve dikkatle ona baktı. Gözleri üçlü espresso kadar koyuydu.

"Ben Caeg Ailesi'nden bir Prime'ım. C-a-e-g. Kapı anlamına geliyor. Bizim türümüz hanedanlık armalarına, geleneklere, geçmişimize saygı duymaya ve korumaya çok düşkündür. Ailenin sembolü bir hilaldir.

Bir ağaç dalının arkasındaki ay; çok gölgeli ve gizemli. Caeg Ailesi'nin arması, demirden yapılmış ağır ve eski bir kale kapısıdır.

Bu benim için önemli, Ailemin bir üyesi olarak Aileler. Ben ." Başını eğdi ve belli belirsiz bir omuz silkti. "Ve bunun tek bir kelimesi bile sen."

"Eğer soyağacı, arma ve benzeri ilgileniyorsanız, bir şekilde mantıklı geldi. Görünüşe göre sen de ."

"Nereden biliyorum. Bu çok önemli. Aile önemlidir. Özellikle de yabancıların arasında yaşamaya çalışan küçük bir etnik azınlık için."

"Kulağa dramatik gelmiyor mu?"

Omuz silkmelerinden biri daha. "İşte biz buyuz. Birbirine sıkı sıkıya bağlı, içine kapalı, şehirli, gölgelerde ve gözden uzakta yaşayan saçaklar."

"Peki ya büyük büyükannenin çiftliği? Kulağa hiç de şehirli ya da dar görüşlü gelmiyor."

"O bir istisna," diye yanıtladı. "Ve onun yeri bir sığınak, çocukların reşit olması için güvenli bir yer. Çocuklarımızın olgunlaşması biraz zaman alıyor" diye ekledi.

Jo, Cage'in ciddi tavrından az önce kendisine çok derin ve sıkı korunan bir sırrı açıkladığını anladı ama bunun neden bu kadar önemli olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Hâlâ Cage hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bir an için ilk adını bile hatırlayamıyordu, oysa ona ne olduğunu söylediğini biliyordu. "Marc," dedi sonunda bilinci yerine geldiğinde. "Senin adın Marcus."

"İyi bir Roma ismi."

"İtalyan mısın?"

"Ailem nesiller boyunca İtalya'da yaşadı," diye yanıtladı. "Ailem 1800'lerde Amerika'ya geldi ve New York'a yerleşti. Ben doğmadan önce."

"Ailem ben doğmadan çok önce New York'tan ayrılmış." Gülümsedi. "Ortak bir New York'umuz var."

"Ve tereyağı ve yumurta adamlar." Bu onun için rahatsız ediciydi. Söylediklerine şaşırmış gibi görünse de ortak noktaları fark etmek hoşuna gitmişti. "Birkaç gün önce tereyağlı ve yumurtalı adamın ne olduğunu bilip bilmediğimi sormuştun. Yemek yiyorduk. kızarmış tavuk."

"Ah, doğru ya! Nasıl bir ortak noktamız var?"

"Büyük büyükkannenizin çiftlik ürünlerini New York'taki alıcılara sattığını anladım. Büyük büyükbabam da o alıcılardan biriydi. Bu benim aile geçmişimin bir parçası, nesilden nesile aktarıldı." "Belki de birbirlerini

tanıyorlardı."

"Şüpheli. 1984'te buradaki bir huzurevinde öldü. Neredeyse doksan yaşındaydı."

"Gram neredeyse üç yüz yaşında, yani bu mümkün."

Tamam, ortak bir yönleri olduğunu düşünmek buraya kadarmış. "Sen delisin, Cage."

Ayrıca, kendisini esir alan kişinin yanında, onun akıl sağlığıyla ilgili yüzüne karşı yorum yapabilecek kadar rahat olması da rahatsız ediciydi. Biriyle seks yapmanın otomatik olarak ona güvenmeye ve ondan hoşlanmaya başladığınız anlamına gelmediğini kendine sıkıca hatırlattı.

Ama yine de merak ediyordu. Eski uçağın kalıntılarının etrafına baktı. Bir taraftaki delikten bir dizi başka hurdaya çıkarılmış ve atılmış uçak seçti. "Mezarlıkları nereden biliyorsun?" diye sordu ona.

"History Channel'da onlarla ilgili bir program izledim," diye cevap verdi.

"Oh, Tanrım," diye inledi. "Bir inek tarafından esir tutuluyorum."

"Yorgun biri." Uyku tulumuna doğru ilerledi. "Yana kay," dedi ve uzandı.

Onu belinden yakaladı ve yanına yatırdı, sırtı ön tarafına dönüktü, kolu onun üzerindeydi. Bu pozisyon samimi ve rahattı. Hatta rahatlatıcıydı ama bu doğru olamazdı.

"Uykun geliyor," dedi. "Çok uykulu..." "Kes şunu."

Kıkırdadı ve onun boynunun arkasını öptü. Bu onun içinde hoş bir ürperti ve küçük bir arzu sızısı yarattı. *Oh, canım.*

Hâlâ yorgundu ve yapacak daha iyi bir şeyi yoktu. Bu yüzden gözlerini kapadı, iri adama karşı rahatladı ve uykuya dalarken kendini fazlasıyla güvende ve mutlu hissetti.

oceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Saatler sonra uyandığında Jo, Cage'le yüz yüze yattığını, başının onun omzunda olduğunu gördü. Cage'in kolu hâlâ Jo'nun boynundaydı ve Jo'nun kolu da Cage'in boynundaydı. Bir an için çok hoş hissetti, sonra onunla bu kadar rahat bir şekilde yakın olmanın şoku onu tamamen kendine getirdi.

Ancak tamamen uyandığında gece olduğunu ve sıcaklığın kaya gibi düştüğünü fark etti. Vücut ısılarını paylaşmak için bir çift hayvan gibi uykularında birbirlerine sarılmışlardı.

Bu, karşılıklı rahatlık için birbirlerine sarıldıklarını düşünmekten *çok* daha iyi bir açıklamaydı - ve vücutlarının birbirine uyma şekli hoş hissettirdiği için.

Onun uyanık olduğunu hissetti; ama o hiçbir şey yapmadı. Yavaşça yuvarlanıp da yavaşça doğrulduğunda onu durdurdu. Yaşlı bir kadın gibi hareket ediyordu, soğuktan ve sert zeminden dolayı kaskatı kesilmiş ve ağrıyordu. Bir ayağı uyuşmuştu ve Dikkatlice ayağa kalktığında kalçaları ve uylukları ağrıyordu.

Cage ayağa kalktı, gerindi ve inledi. "İyi misin?"

"Bir daha asla yürüyemeyebilirim. Bana kendini beğenmiş gibi bakma Cage, bunların hepsi senin suçun değil."

"Kendimi beğenmiş görüldüğümü anlaman için hava çok karanlık."

"Senden gelen kendini beğenmişlik dalgalarını

hissedebiliyorum." "Bunun tek nedeni senin doğuştan

empati yeteneğine sahip olman."

Son zamanlarda, o ortaya çıktığından beri kendini pek empatik hissetmiyordu. Bir bakıma, diğer insanların duygusal sızıntılarını algılayamaması bir nimetti. Öte yandan, Cage sayesinde insanlardan neredeyse tamamen soyutlanmıştı, yani ondan başka odaklanabileceği kimse yoktu.

"Ve ben," diye etti, "doğal bir doğanım-" "Katil mi?"

"Damızlık."

"Durumum için kendine fazla güvenme," dedi ona, sert yuvarladı, sonra kollarını başının üzerine uzattı. "İğneler ve plastikle doluyum ve artık hiçbir şey doğru çalışmıyor."

"Daha iyi olacak," diye güvence verdi ona. "Sana bunun sözünü verebilirim."

Derin sesindeki samimiyet ona dokunmuş, hiçbir doktorun vaat edemediği kadar güven vermişti ve nedenini bilmiyordu. Doktorlar da acıdan tamamen kurtulacağına dair bir söz vermemişlerdi. "Senin bu mucizeler vaat ediyor mu?"

Karanlık sesi büyüleyici bir vaatle doluydu. "Beni sana getirdiğinde bana bir tane verdi."

Jo bir an için onun büyüüne kapıldı. "Sen *benim* mucize mi?"

"Evet."

Sesindeki inanç sarstı ve içinden sıcak bir zevk dalgası geçirdi. Sonra gözlerini kırıştırdı ve büyüü bozmak için kendini zorladı. Cage'e sırtını döndü ve gerginliğini gidermek için biraz daha esneme hareketleri yaptı.

Adam sessizce arkasından yaklaşıp ellerini omuzlarına koyduğunda, kadın kıpırdamadan durdu. İçine bir sıcaklık yayıldı ama sinirleri gittikçe daha da gerilmeye başladı. Adam arkasında bir duvar gibiydi; kocaman, kımıldamaz ve dikkatini tamamen üzerine çekiyordu. Omuzlarındaki eller sıcak, ağır bir yükü. Dokunuş nazikti ama boynunu kırabilecek ya da canını çıkarabilecek gizli gücün farkındaydı.

Nefesini tuttuğunu fark etti ve adamın elleri hareket etmeye başladığında nefesini sertçe bıraktı. Başparmakları kürek kemiklerine daireler çizerken parmakları omuzlarına ve boynuna masaj yaptı. Neredeyse Bir anda korkudan neredeyse zevkle mırıldanmaya başladı.

"Daha iyi misin?" diye sordu birkaç dakika sonra.

Ağrıyan kaslarını tamamen unutmuştu ve her yeri sıcacıktı. "Sanırım kemiklerim jöleye dönüşüyor." O durdu uzaklaştı, o da ona doğru döndü. "Hey!"

Kızın şikâyeti üzerine kıkırdadı. "Eğer kemiklerin jöleye dönüşürse, seni her yere taşımak zorunda kalacağım."

Güldü. "Tembel."

"Bu daha iyi," dedi. Elini uzatıp kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, sonra başparmağını yanağında gezdirdi. "Güldüğün zaman, benden korkmaya odaklanmadığın zaman daha iyi hissediyorsun."

Kendini onun açık avucuna yüzünü sürterken buldu ve geri çekildi. "Sen korkutucu bir adamsın."

"Kimse her zaman korkutucu olamaz. Bu enerjiyi boşa harcar ve ben tembel bir adamım. Kendin söyledin."

Marc'ın şu anda hissettiği şey başka bir şey. Onunla sevişmek, onu tekrar tatmak ve onu kendi dünyasına sokmak için Gerçek bir bağıın başlangıcı. Kanını aldığı anda ona verebileceği iyileşmeye ve tamamlanmaya ihtiyacı vardı ve o da bunu tüm kalbiyle sunmak istiyordu - aptalca ve tehlikeli olsa da. Ona borçluydu ve onu önemsiyordu.

Ama aptal *değildi* ve hâlâ büyük bir tehlike altındaydı. Onlar hâlâ dışarıdaydı. Sadece kaçmak zorunda değildi, aynı zamanda Ailesine ve halkına zarar vermemeleri için da emin olmalıydı. Ve o yapamazdı Josephine'i güvenli olana kadar kendi dünyasına getirmede.

Ayrıca, ona verdikleri ilaçlardan bazıları hâlâ vücudunda olabiliyordu. Kendisini neredeyse öldüren kimyasallarla onu lekeleme riskini göze alamazdı. Uzun süredir savaştığı acı ve yönelim bozukluğu büyük ölçüde geçmişti, Ama Josephine'in son kaçış girişimini engellediği için hâlâ bitkin durumdaydı. Fiziksel durumu neredeyse ölümden sadece yorgun ve ağrılı olmaya terfi etmişti. Elbette azgındı da ama bu bir Prime'ın doğal durumuydu.

"Gitmemiz gerekiyor." Telefon kullanırken kendini güvende hissedebileceği bir yere gitmesi gerekiyordu.

"Gitmek mi? Böyle lüks bir konaklama yerini terk etmek mi istiyorsunuz?"

"Sana yatağı ve banyosu olan bir yer bulduğumda bana teşekkür edeceksin." Soğutucuyu kaldırdı ve eski uçağın arkasındaki büyük delikten dışarı taşıdı. Geri döndüğünde, kadın uyku tulumunu sarmış ve elinde tutuyordu. ve çantasını. Adam onları ondan aldı ve kadın da onu cipe kadar takip etti.

Şaşırtıcı bir şekilde, kadın tozlu aracın etrafında sanki onu iyice inceliyormuş gibi döndü. Tepesindeki ay oldukça net görebileceği kadar parlaktı.

Cipin arkasına doğru döndüğünde, "En azından yoldan çıkarken bir yere çarpmadım. Ancak"-plakayı işaret etti-"bu nereden geldi?"

Kadının gözlem gücü onu memnun etmişti. "Geçen sefer benzin almak için durduğumda Nevada'dan bir arabadan çalmıştım."

"Neden?"

Hoşuna gitmeyecek olsa bile ona gerçeği borçluydu. "Bir polisin bizi kenara çekmeye çalışmasını istemiyorum. Bir haftadan fazladır yoktun. Şimdiye kadar birileri kayıp bulunmuştur diye düşündüm. Jeep."

Bir an hareketsiz kaldı, sonra soğuk bir öfkeyle ona baktı. "Tabii ki ailem beni arıyor."

"Bana annenin polis olduğunu söylemiştin. Seni aramak için ekstra enerji harcayacaktır."

"Bunu düşünmen ne kadar zekice. İyi bir suç zekan var, Cage."

"Teşekkür . Küçük numaralarımın hükümet için çalışıyor." Çöl gecesi soğuktu ama bir süre gergin bir sessizlik içinde durdular. Sonunda, "Sürmek ister misin?" diye sordu.

"Tabii ki ben sürmek istiyorum. Bu benim arabam." "Tamam."

Uzun bir bekleyişten sonra, "Ee?" dedi.

"Başka araba anahtarınız olup olmadığını görmek için bekliyorum." "Hayır." Elini uzattı.

Anahtarları avucuna bıraktı, sonra ön koltuğa yerleştiler. Motoru çalıştırdı ve farları yaktı.

"Keşke bunu yapmasaydın."

"Karanlıkta göremiyorum."

"ay parlayan bir tuz düzlüğündeyiz. Bu karanlık değil." Uzandı ve ışıkları kapattı. "Bunu yapabilirsin, Josephine."

İtiraz etmedi ve motoru vitesine taktı. "Ne tarafa?"

İşaret etti. "Şuradaki çevre çitinde bir aralık var; yola çıkıyor. Yoldan sağa dönün."

Jo bir süre sessizce sürdü, makinenin elinde tutmanın tadını çıkarıyordu. Araba kullanmak uçmak kadar tatmin edici değildi ama kazadan sonra iyileştiğinden beri yeterli bir ikame olduğunu kanıtlamıştı.

Cage onun yanında rahatlamış, başını arkaya yaslamıştı. Uyukluyor gibi görünüyordu.

Bir süre sonra, "Uçmayı özlemeye başlıyorsun," dedi.

"Hayır," diye cevap verdi ani bir acıyla sıkışan boğazının arasından.

"Bu arabadaki tek empat sen değilsin. Özlem duyduğunu hissedebiliyorum, Josephine."

"Özgürlüğümü özlüyorum," diye cevap verdi.

"Hepsi bu kadar." "Madem öyle diyorsun."

Uzanıp kızın sağ elini tuttu ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Dokunuşu onu rahatlatıyordu ve belki de dokunuşunun onu da rahatlattığı aklına geldi Her neyse, neden kaçıyordu ki? Bunu ona hiç sormamıştı, değil mi?

"Cage? Marcus mu?" diye . "Hmmm?"

Adam başını ona doğru çevirdiğinde, karanlık, koyu gözlerinde belli belirsiz bir parıltı gördüğünü sandı. Bunun ay ışığının kurumuş tuzdan yansıyan bir etkisi olduğuna karar verdi.

kristallerini yere bıraktı ve dikkatini tekrar ileriye çevirdi.

"Burada ne işimiz var?" diye sordu ona. "Kimden kaçıyorsun? Ve neden?"

O farkında olmasa bile Marc bağıın son derece farkındaydı. Ona hayatını ve akıl sağlığını borçluydu. onun psişik kalkanındaki deliğı tamir etmesinden daha fazlasını hak ediyordu. Onu bulduğı ilk gece, o da neredeyse kendisi kadar darmadağın olmuştu. Zihni onunkine dokunduğunda, otomatik olarak kullanabileceğı bir şey bulmuştu ama aldığı şeyin bedelini ödemişti. Ona seçme şansı vermemişti ama karşılığında ihtiyacı olan bir şeyi vermişti.

Yine de bazen gerçekte ödemek gerekirdi. Belki de ona söylemek istiyordu.

"Burada ne işimiz var? Kaçmaya çalışıyoruz insanlar. Ben kaçıyorum? Bir grup hain bilim adamı, dünyanın sırrını keşfetmeye çalışıyor. ölümsüzlük. Peki neden? Çünkü kobay olmak istemiyorum. Ölümsüzlüğün sırlarını öğrenmelerini istemiyorum, Çünkü bu benim ve muhtemelen sizin de halkınızı yok eder."

Josephine öfkeyle elini çekti. "Kahretsin Cage, neden bana mafyadan kaçan bir kiralık katil olduğunu ?"

"Çünkü ben mafyanın bir parçası değilim." "Bir aileden geldiğini söylemiştin."

"O tür bir aile değil." Sırf o aileden olduğu için böyle bir sonuca varması onu .

Doğu Yakası ve İtalyan bir geğmişi vardı. O bir vampirdi, gangster değil! "Gerđeđi istediğini sanıyordum."

"Gerdek mi?" Sesi kelimenin üzerinde yükseldi. "Çılgın bilim adamları mı?" "Deli olduklarını söylemedim. Soğuk piçler, evet, ama değil deli."

"Sonsuz yaşamın sırrı mı?"

"Böyle bir şey yok ama onlar öyle sanıyor."

"Doğru. Ölümsüzlük..."

Jo gülmeye başladı ve birkaç saniye sonra durmayacağını fark etti. O kadar çok güldü ki ağlamaya başladı. Tamamen yere yığılmadan önce cipi zar zor durdurmayı başardı.

Marc onun tepkisini kızgınlık ve artan bir endişeyle izledi. Belki de kadar küstah olmamalıydı ama yaşadığı dehşet hâlâ peşini bırakmıyordu ve bu konuda konuşmak ona zor geliyordu.

Yine de kahkahası canını

yaktı. "Bu yeter. Ben

sürüyorum."

oceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Jo aniden rüyasındaki beyaz odayı hatırladı ve acı dolu bir nefesle kahkahası öyle ani bir şekilde durdu ki bir an için boğuldu.

Korkunç deneyleri hatırlıyordu; bağlandıklarını, iğneleri, makineleri ve soğuk, kişisel olmayan sesleri. Çılgın bilim adamı kabusları.

Ama hepsi buydu - sadece kötü rüyalar, kendi tutsaklığının sembolleri. Hastanede geçirdiği onca zamandan, ameliyatlardan ve rehabilitasyondan sonra, elbette bilinçaltı korkutucu bulduğu görüntüler yaratacaktı.

Ama rüyalarının Cage'in çılgın bilim adamları ve ölümsüzlük arayışıyla ilgili iddialarıyla ne ilgisi vardı? Bir tür çizgi roman ya da Lara Croft'a benzeyen iddialar. Senaryo.

"Çünkü onlar benim hayallerim," dedi.

Ona ters ters bakmak için araba koltuğunda döndü. "Kes

şunu!" "Ne?" Sırıttı ve bir an için gözleri parladı Kırmızı. Sadece bir anlığına. "Yapma bunu, Josephine."

"Ne yapmak?"

"Başka tarafa bak ve görmemiş gibi yap." Koltuğun diğer ucuna uzandı, kadının çenesini tuttu ve yüzünü kendisine çevirmesini sağladı.

"Normal insanlar gibi olmadığımı fark ettiniz ama bunu düşünmeyi reddettiniz. Bence bunu düşünmenin zamanı geldi."

"Aklımı okuyabiliyorsun," dedi. Sonra ekledi, "Ya da en azından okuyabildiğini hayal ediyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Dürüst ol Josephine. Yoksa artık araba kullanmana gerçekten izin vermem."

Dilini ona doğru uzattı, çocukça hareketin ne kadar saçma olduğunun ama elinden bir şey gelmiyordu. Onun yanında rahatlıyordu ve bu, kendini onun süper güçlerle dolu fantezi dünyasına kaptırmaktan ve... ve... onun kendisine Josephine demesine izin vermekten bile daha tehlikeliydi.

Nesillerdir ailede olmasına rağmen çok çirkin bir isimdi. Ama Cage bunu seviyor gibiydi ve Onun kalın sesiyle konuşulduğunda kulağa eski moda bir şekilde ağırbaşlı ve doğru geliyordu. Bu sesle Rapunzel ya da Snickerdoodle bile kulağa hoş gelirdi. Yine de ona seslendiğinde kendini eşsiz ve özel hissetmekten kendini alamıyordu Josephine, sanki aralarında gizli bir aşk kelimesi varmış gibi.

Jo iki yana salladı ve bir anlık dalgınlığının farkına vardı. anlamsız bir teğet geçti. Ayrıca zihninin, Cage'in talep ettiği şeyi yapmak, yani onun gerçekte ne kadar tuhaf olduğunu incelemek yerine kasıtlı olarak dağıldığını da biliyordu. Hızı - görüşü - psişik yetenekleri-

"İnsanlık dışı."

Bunu söylediği için şok olmuştu ama o sadece başını salladı.

"İnsan değil," dedi. "İnsan olmayanla aynı şey değil. Ya da belki bizi gelişmiş olarak düşünmek sizin için daha kolaydır. insanlar." Hinzırca gülümsedi. "Üremek için yeterince yakın."

Bu açıklamayı görmezden geldi. "Biz mi? Sizin halkınız mı? Bana bahsettiğin şu aile."

"Size halkımdan bahsetmedim çünkü henüz ayrıntıları paylaşamam. Sadece dünyanın görüldüğü gibi olmadığına inan. Benim farklı olduğumu kabul edebilirsin çünkü sen de çoğu insanda olmayan zihinsel yeteneklere sahipsin."

Jo bunu çok ciddi bir şekilde düşündü. Duyguları okuma yeteneğini mantıklı bir şekilde açıklayamıyordu, ancak bu yetenek kabul ettiği, hatta hoşuna giden bir şey olmuştu.

"Tamam. Dünyanın pek çok insanın istediği gibi normal olmadığını kabul ediyorum. Ama ölümsüzlüğün sırrının ne ile ilgisi var-"

"Göründüğümünden çok daha yaşlıyım," dedi. "Benim hakkımda bir şeyler öğrendiler. Bir arkadaşım bana ihanet etti ve beni tuzağa düşürmelerine yardım etti."

"Kim *onlar*? Göründüğünden kaç yaş büyüksün?"

Kadının ilk sorusunu duymazdan geldi. "Denizciyken Vietnam'daydım. İnsan yaşı olarak seksen civarındayım Josephine. Bu yüzden üzerimde deney yapıyorlardı."

"Bazı açılardan tüm bunlar mantıklı," dedi kararsızca.

"Ama bana tam olarak inanmıyorsun." Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Hayal kırıklığı onu rahatsız etti. Ona güvenmeye başlamıştı, değil mi? Ona zarar vermemişti; insanlara yardım etmişti. Adamın iyi yanları da vardı. Çılgın kısımları hariç.

"Peki ya polis?" diye sordu. "Polise gitmeme nedeniniz nedir?"

"Eğer polis olan bir Klan Başbakanı bulabilirsem, ona söylerim. Ama insan polislere güvenemem."

"Neden olmasın?"

"Birileri araştırmayı finanse etmek ve gizli tutmak için çok para harcadı. Çok para çok yolsuzluğa yol açar. Polislere rüşvet verilebilir."

Bir çift temiz polisin kızı ve kız kardeşi olarak, polisin kolaylıkla yozlaşabileceğini düşünmesi onu rahatsız etmişti. Ayrıca adamın haklı *olabileceğini* de kabul etti.

"Bunu düşünmem gerek, tamam

mı?" "Zamanım var."

Kadın yoluna devam ederken aralarına sessizlik yerleşti. Ne zaman
Yola ulaştıklarında, onun gibi sağa döndü. Başını koltuğa yasladı ve gözlerini kapattı.
Bu yol seyrek kullanılıyordu ama ıssız değildi. Yanlarından geçtikleri araçların ışıkları ona ve
Dünyadaki tek insan Cage değildi.

"İnsanların arasında olmayı özlemiyor musun?" diye sordu ona kilometrelerce süren sessizlikten sonra.

Gözlerini araladı. "Arkadaşlığınızdan hoşlanıyorum."

"Neden? Tek yaptığım şikayet etmek."

"Ama bunu çok iyi yapıyorsun. Senin de güven sorunların var."

Gülmekten kendini alamadı. İçinde bulunduğu durumu komik gösterdiği için adama lanet olsun.

"Özgüven konusunda da sorunlarınız var ama böylesine ciddi bir kazadan hemen sonra bu anlaşılabilir bir durum. Bu konuda biraz ilerleme kaydettiğimizi düşünüyorum. üzerinde çalışıyorum."

"Eksiklerimi sıraladığınız için teşekkür ederim," dedi tatlı bir sesle.

" ederim. Seni esir alan kişi miyim yoksa psikiyatristin miyim diye sormak üzeresin ve cevabım evet."

"Peki bunu sigorta formlarında nasıl bildirmem gerekiyor?"

"Benim sorunum değil." Torpido gözünden bir harita çıkardı ve okumak için tepe lambası ya da el feneriyle uğraşmadı.

"Gün ışığına çok az kaldı. Kenara çek," dedi haritayla işi bittikten sonra. "Şimdi ben süreceğim."

"Yorgun değilim."

"Bazı kasabalara yaklaşıyoruz," dedi ona. "Yani neden araba kullanırken daha iyi hissettiğimi anlıyorsun. Ayrıca, biraz uyumanızın zamanı geldi."

Jo cipi dar bir yolun kenarında durdurdu. Otoyola çıktı ve öfkeli bakışlarını Cage'e çevirdi. "Sen gidiyorsun

Şimdi beni , değil mi?" "Evet."

"Seni apaçık piç!" "Böyle

bir dil."

Daha yakına eğildi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Ağzı kısa bir süreliğine onunkine değdi, dudakları çok yumuşak ve şefkatliydi. İçinde bir zevk kıvılcımı çaktı ama bu öfkesini dindirmedi. Manipüle edilmekten bıkmıştı. "Ben bunu yapmana izin

veriyorum, Cage." "Bu için

de daha güvenli." "*Senin*

için daha güvenli. "

"Josephine," dedi ve onun derin, koyu kahverengi gözlerine bakmasını sağladı. "Uyumaya git."

"Hayır!"

Ama bakmaya devam *etti* ve sesi kafasının içinde fısıldadı ve o söylemese bile yorulmuştu. Sonunda, tam olarak ne dediyse onu yaptı.

"Bu çok kötü." Derin sesi uzun ve boş koridorda yankılandı.

"Bu çok kötü," diye onayladı. Etrafına bakındı korkuyla. Boş olabilir, ama izleme duygusu tehdit ürperticiydi. Hava buz gibiydi ve onlar çıplaktı.

Her yer beyazdı; zemin, duvarlar, tavan. Beyaz salon sonsuza kadar uzanıyor, ağır beyaz kapılarla kaplanıyordu.

Çıplak, parlak ışıklar tepeden aşağıya doğru

parlıyordu. "Başım ağrıyor," dedi.

"Zar zor görebiliyorum," diye itiraf etti. "Işık acıtıyor."

Çıplak kollarını ovuşturdu. "Soğuk tenimi yakıyor."

Onu kendine çekti ve kollarını birbirlerine dolayarak rahatlığı ve mümkün olduğunca sıcaklığı paylaştılar. Sert kasları gerginlikten kaskatı kesilmişti; kendini hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti. Ona sarıldığında kendini güvende hissedemiyordu.

Ama sevildiğini hissetti. Onun endişesi yardımcı oldu.

Şakağını öptü, sonra kulağına fısıldadı, "Buradan çıkmalıyız. Denemek zorundayız."

Denemekten korkuyordu. Alnını onun omzuna yasladı. Çok umutsuz hissediyordu. Bir tuzak gibi hissetti. Ama başını kaldırdı ve başını salladı. Onun için deneyecekti.

"Ne yapacağız?" diye sordu.

"Kapıları deneyin."

Onu elinden tuttu ve çıplak ayakları buzul beyazı fayanslara çarparak uzun, çok uzun koridorda yürüdüler. As Her beyaz kapının geçip açmaya çalıştılar. Birbiri ardına kilitlendi; hepsi . Bunun anlamsızlığı onu yıpratıyordu. Her adımda korkusu daha da artıyordu.

"Neden gitmemize izin vermiyorlar?"

"Biz değerli mallarız. Kanımıza ihtiyaçları var."

Kelimenin sesiyle dünya değişti. Sert beyaz ışık erimiş lavın parlaltısına büründü. Tüm beyaz

etrafları aniden kıızıla boyandı. Kan duvarlardan aşağı aktı ve dondurucu dereler oluşturdu. Yürümeye devam ettikçe ayakları kayıyor ve kanlı ayak izleri bırakıyorlardı.

"Bizi takip edebilirler," dedi.

"Zaten öyleler," diye cevap verdi.

Durdular ve adam takipçilerin seslerini dikkatle dinlerken, kadının tek duyabildiği kendi kalp atışlarının hızlı sesiydi. Kollarını ona doladı ve başını onun göğsüne yasladı. Adamın kalp atışları yavaş ve sabitti, kadının kalp ise yavaş yavaş durdu. onun güçlü ritmi.

Çok geçmeden, kalplerinin ikiz atışları arasında, muhafızların onlar için geldiğini o bile duyabildi.

Ona daha sıkı sarıldı, gitmesine asla izin vermek istemiyordu. "Özür dilerim. Sana daha önce inanmalıyım."

Parmaklarını kızın kısa saçlarında gezdirdi. "Her şey yolunda. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Onu nazikçe itti ve tekrar elini tuttu. "Sana kaç dediğimde kaç. Arkana bakma."

". "

Çok sayıda ağır ayak sesi soğuk havayı doldurdu. Zemin titredi. Etraflarında çığlıklar ve bağırışlar duyuldu. Işıklar ve duvarlar titreşmeye başladı. Beyaz kapılar solmaya başladı, yerlerini yavaş yavaş kalın demir parmaklıklar aldı.

Parmaklıkların ardında diğer mahkûmlar acı ve dehşet içinde inliyordu. İskelet kollar onlara doğru uzanıyordu.

Etrafındaki tüm dehşete, tüm insanlara baktı. "Onlara yardım etmeliyiz."

Elini sıkıca sıktı. "Kaç!"

Koştular, kanla kayganlaşmış zeminde ayaklarını zorlukla tuttular. Arkasına bakmadı ama muhafızların orada olduğunu ve her adımda onlara yaklaştıklarını biliyordu. Kaçamayacaklardı.

"İşte!" diye bağırdı.

siyah bir kapı belirdi. Sonunda koridorun sonuna yaklaşımlardı. Bir çift muhafız yakaladılar. Onlardan kurtuldu. Daha fazlası üzerine geldikçe, onu ileri doğru itti. Onları kapıya kadar götürdü ve kırarak açtı. Dışarıda boşluk ve karanlıktan başka bir şey yoktu ve uzun, çok uzun bir düşüş.

"Hayır!" diye bağırdı. "HAYIR!" Oraya gidemezdi!

"Güvende olacaksın. Güvende olmalısınız." Gardiyanların

hepsi dövüyor, zincirliyorlardı. Onları görmezden geldi. "I Seni seviyorum," dedi ve onu boşluğa doğru itti. Muhafızlar ona ulaşamadan kapıyı çarptı.

Çığlık attı, düştü ve yalnız kaldı-

Ve Jo bir yatakta, bir odada, yanında kıvranan ve inleyen Marcus ile çığlık atarak uyandı.

oceanofPDF.com

Bölüm On Dört

Beyaz odaydı. Hayır, duvarlar beyazdı, ama bu değildi-

Jo'nun kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, göğsünden üzere olduğunu düşündü. Nefes nefese kalmamak için nefesini zor tutuyordu. Soğuk terler içindeydi ve Korku o kadar güçlüydü ki uzun, korkunç anlar boyunca rüyadan başka bir şey .

Bunun bir rüya olduğunu bilmek yardımcı olmadı. Korkunç, soğuk ve beyaz yerin gerçekliği insanı tüketiyordu. Hatta ne zaman uyanan dünya odaklanmaya başladı, uzun salonun hayalet görüntüsü ve ayak seslerinin yankısı ile kaplandı onu kovalıyor.

Titreyen ellerini yüzüne sürerek tuzlu gözyaşlarını sildi. Yakıcı nemi göz kırparak uzaklaştırdı ve kendini bu anda, bu yerde, uyanık olmaya zorladı.

Oda yavaş yavaş rüyadan daha gerçekçi bir hal aldı. hiçbir şeyi tanıımıyordu, ama bu Cage ile garip bir yerde uyanmak şaşırtıcıydı. son kaldıkları motelden biraz daha güzeldi. Bu

Yatak sarkmıyordu ve duvarlar yeni boyanmış kirli beyazdı. Rengin antiseptik, soğuk bir beyaz olmaması onu rahatlatmıştı.

Cage komodinin lambasını açık bırakmıştı ve sıcak ışığı güven vericiydi. Bacaklarını yatağın kenarına salladı ve ayakları yumuşak halıya dokundu.

"Kesinlikle daha iyi bir konaklama," diye mırıldandı.

Cage uykusunda çırpınıyor, kolu çılgınca sallanıyordu. Kol ona çarptı ve Jo darbenin şiddetiyle sersemlemiş bir halde elleri ve dizleri üzerinde halının üzerine düştü. Üstünde Cage inledi ve görünmez bir düşmanla savaşırçasına dönüp dururken yatak yayları gıcırdadı.

Onun için görünmez olmadığını biliyordu. kâbusun içindeydi ve kaçmak için savaşıyordu. Onu savunmak için savaşıyordu. Kaçmasına yardım etmişti ve onları korumaya çalışıyordu-

"Bir rüya," dedi kendi kendine, kararlılıkla. "Sadece bir rüya." Ama birçok kapısı, korku ve acı aurası olan beyaz yerin gerçekliğinden kurtulamıyordu. Yavaşça, kendini yataktan sürünerek uzaklaştırdı. Birkaç uzaklaştığında dizlerinin üzerine çökmeyi başardı, sonra da ayağa kalktı. Arkasında, Cage inlemeye devam etti. Sesler Neredeyse kalbi yerinden çıkacaktı.

"Gerçek değil," diye hatırlattı kendine, ama kelimeler dişlerini gıcırdatarak çıkıyordu.

Kapıya baktı. Gerçekti. Bir an için kapıya yaklaşmaktan çok korktu, beyaz koridora korkuyordu.

Ama bu sadece rüyadaydı. Bu kapı özgürlüğe . Onu durduramazdı. Çaresizdi, tutsaktı-

korkmuş ve yalnız.

Bir elini alnında gezdirerek terden ıslanmış saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Sadece bir rüya."

"Josephine!"

Cage'in gırtlaktan gelen bağıışıyla döndü, vücudu gerildi. Ama o sadece uykusunda ağlamıştı. O onu durdurmaya çalışmıyordu; yatakta bir tutsaktı. Kabusun içinde kaybolmuştu.

Ona yardım etmeliyim.

Jo başını sertçe sallayarak bu düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Tekrar kapıya döndü ve kendini konsantre etti. Düz ahşap bir kapıydı, kahverengi, beyaz değil. Kapı koluna doğru uzandı. Tek yapması gereken kapıyı açmak ve uzaklaşmaktı. Cage uyanmayacaktı.

Hiç . Benim için ölmeye hazırды.

Garip bir düşünceydi ama buna inanıyordu. Cage bir psişikti ve zihinsel bir tuzağa yakalanmıştı. O da onunla birlikte tuzağa yakalanmıştı ama Cage onun için bir çıkış yolu bulmuştu, onu uyanık dünyaya geri itti. O kaçabilsin diye geride kalmıştı.

Jo gözlerini kapadı ve parmaklarını şakaklarına bastırdı. Ne düşünüyordu acaba? Onun nesi vardı?

"Josephine!"

"Kahretsın!"

Buna pişman olacaktı, değil mi? Ama arkasını dönüp yatağa geri döndüğü için pişman değildi. Kendisine ihtiyaç duyulmasından, yapabileceği bir şey olduğunu bilmekten pişman değildi.

Cage sırt üstü yatıyordu, kasları mermer gibi gergindi. Yatağın kenarına diz çökerek Cage'i omuzlarından tuttu ve . Çabaları onu zar zor hareket ettirdi. Kollarının üst kısmını sıkıştırdı, göğsünü dürttü. Hiçbir şey.

"!" diye bağırdı onu tekrar sarsarken. Kadın kulağına doğru eğildi. "Uyan Marc. Marcus Cage, hemen şimdi uyan!"

Adını duyunca inledi ve başı ona doğru döndü, o da tekrar bağırdı.

"Marc!"

Yanağını okşadı, ama okşama bir okşamaya dönüştü çene çizgisi boyunca. Sonra parmakları dudaklarında gezindi. Sıcak ve yumuşaktılar. Onlara dokunmak parmak uçları boyunca küçük şok dalgaları gönderdi ve içindeki sıcaklığı sarmaladı.

"Marc! , . Ben Jo-Josephine."

"*Josephine.*"

Kelimeyi bir dua gibi fısıldadı. Ses onu ürpertti. Ve ateş kadar parlak, acı kadar keskin bir his, kalbini bıçakladı. Bu sesin onda uyandırdığı duygu, daha önce bildiklerinden çok daha karmaşıktı. Bu-

"Josephine." Bu sefer bir dua değil, bir talep.

Bu ses içinden ateşler çıkarmasına neden oldu. Yanaklarını okşadı, dudaklarında tekrar gezindi, ellerini boynundan aşağı ve geniş omuzlarında gezdirdi. Vücudu çok sertti, kasları mükemmel bir şekilde şekillenmişti, tam bir erkekti. Ona bakmak bile erotik bir deneyimdi; ona dokunmak ise bir zevkti.

"Josephine'im," dedi ve sonunda gözlerini açtı.

Adamın derin sesi kadının her yerinde erotik titreşimler yarattı. Başını kaldırdı ve uzun bir adamın koyu kahverengi bakışlarına maruz kaldı. Birbirlerine bakarken ihtiyaç ve açlık alevlendi. Nefesi kesildi ve kalbi küt küt atmaya başladı.

"Uyanmışsın," başardı ama sesi arzudan kalınlaşmıştı. Şiddetli açlık başını döndürüyordu. Onun yüzüne, güzel gözlerine ve dolgun, duygulu dudaklarına baktı ve daha önce hiç istemediği kadar istedi.

Elinin tersi yanağını okşamak için yukarı kalktı. "Ağlama."

Ağlamıyordu ya da bile bunun bir önemi yoktu. Kaybolduğu ve acı çektiği için değildi.

Onu kaybetmek. Onu bulduğu için ya da kendi içinde bir şey bulduğu için ağlıyordu. Eğer ağlıyorsa, bu Çünkü daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Her neyse. Hissedebileceği tek yer bu yataktı, onunla birlikte.

"Ben buradayım." Onu kendine çekti, bir cankurtaran halatı gibi tuttu.

Belki de ağlıyordu, çünkü aniden kör olmuştu. Her şey bulanıklaştı, tıpkı bir orman yangınından yükselen sıcak bir pus gibi. Sahip olduğu tek şey diğer duyularıydı ve onlar da dokunmak, koklamak ve tatmak istiyordu.

Dudaklarını onunkilere değdirdi, ona karşı duyduğu tüm korku kaybolmuştı.
Onu öpmek nefes almaktan daha gerekliydi. Daha fazla akıl sağlığından daha gerekli. Doğru ya da yanlıştan, iyi ya da kötüden daha gereklidir.

İsim yok, geçmiş yok, gelecek yok. Sadece onlar. Bu yatak. Şimdi.

Öpücüğünde nazik ya da çekingen hiçbir şey yoktu; tutkulu ve ısrarcıydı. *Benimkini!* diye düşündü.

Evet. Seninki, onun cevabıydı.

Ağızları hâlâ birbirine kilitlenmişken, hızlı bir hareketle aniden sırt üstü yattı. Hızlı değişim kasırgadaki bir tüy gibi başını döndürdü. Ya da belki de başını döndüren, onu arzuyla sarhoş eden öpücüktü. Bu hissin tadını çıkarıyordu.

Adamın başı yukarı kalktığında itiraz edercesine inledi, sonra adam tekrar üzerine eğilip onu kavradığında zevkten nefesi kesildi.
Kadının sert meme uçlarından birini ağızına aldı ve kadının içine tatlı bir acı gönderdi.

Elini adamın tıraşlı kafatasının arkasına koydu ve başını tekrar göğsüne bastırdı. Sessiz kahkahasının nefesi kızın tenini gıdıkladı. Adam meme ucunu emip okşadı ve elini diğer memesini okşamak için yukarı kaldırdı.
Göğüs. kıvırdı ve dişlerinin uçlarını nazikçe teninin üzerinde gezdirdi. Ağız zonkluyordu, ısırma istiyordu ama bu dürtüyü uzak tuttu. Bunun yerine onunla erkek erkeğe sevişti, basitçe vermekten zevk aldı, karmaşık olmayan insan zevki.

Josephine'in ince vücudunun bir noktasından diğerine geçerek, kokularını, kıvrımlarını öğrenerek acele etmedi. ve çukurları, onu sadece neyin memnun ettiğini ve onu neyin

uyarılma daha yüksek. Karnından aşağıya ve kalçalarının arasına doğru öptü. Dili onun şişmiş klitorisini buldu ve onu hızlı, sert bir orgazma ulaştırdı. Adam kadının vücuduna doğru ilerlerken kadının tadı ona tuzlu-tatlı bir zafer gibi geldi. İnledi ve ona karşı kıvrandı, ihtiyaçla canlandı, açlığı doyurulmak yerine büyüdü.

Onu okşadıkça, çıkardığı zevk sesleri arttıkça, dokunuşuna daha fazla karşılık verdikçe, cehennem rüyasından daha da uzaklaştı. Kadın onu hayata döndürdü, unutuşun karanlık kenarından uzaklaştırdı. Onu cehennem gibi sertleştirdi, dişlerinin zonklamasına ve sikinin zonklamasına neden oldu. Onun içinde olmak istiyordu ama henüz bu zevki tatmasına izin vermiyordu. Josephine'in tadını olabildiğince uzun süre çıkarmak istiyordu. Onunla sevişmesini istiyordu. Tüm ihtiyacı döküldü zihnini doldurdu, bedenini ateşledi. Kadının ihtiyacı olan şeye, erkeğin de ihtiyacı vardı. İhtiyaç onları bir araya getirdi, beden ve ruh.

Bağ başlıyordu.

Bunun farkına varmak onu mutlu etti ve gülümsedi. Kadın Ama gözleri arzudan kocaman olmuştu, , ifadesi tamamen kendinden geçmişti. Dudaklarına bir parça dişi battıysa da fark etmedi.

Ona doğru bir el kaldırdı. "Ne yap-" "Durmak mı?

." Onu tekrar okşamaya başladı.

Göğüsleri sert ve çok hassastı. Onlara dokunarak, tadına bakarak ve alay ederek bir ömür geçirmek istiyordu. Aşağı doğru indiğinde, kaburgaları boyunca ve karnının üzerinde yara izlerini buldu. Onları öptü ve okşadı, vücudunun her santiminin güzel olduğunu bilmesini sağladı. Tenine karşı fısıldayarak ona böyle söyledi.

"Hayatta kaldın," dedi ona. "Sen hayatta kalan birisin. Güçlüsün."

Jo onun şefkatine hayret etti, bu şefkatin onu diğer sözcüklerden çok daha fazla tahrik etmesine hayret etti.

"Bunlar gittiğinde bile" izlerini teker teker öptü, vücudunda kasıtlı olarak aşağı doğru ilerledi- "Onları onurlandıracağım. Onları seveceğim."

Bu onu çok fazla etkiledi. "Sus," dedi. Şehvet şu anda onun için yeterliydi.

Ellerini adamın sırtında ve omuzlarında gezdirdi, göğsünü ve karnındaki sert, dalgalı kasları okşadı. "Kahretsin, çok ateşlisin."

"Küfür etme, bir bayana yakışmıyor."

Güldü. Onu güldürebilme yeteneği, onunla ilgili diğer her şey kadar tahrik ediciydi.

Bir şekilde onu bir bütün haline getirmişti; yatağındaki bu yabancı onun tüm dünyası olmuştu. Bu adamı istiyordu ve onu sonuna kadar takdir etmeye niyetliydi. Işığın açık olmasından memnundu, böylece neye dokunduğunu, neyi talep ettiğini görebilecekti.

Ellerini sırtında gezdirdi, dar belinde gezdirdi ve kalçalarını avuçladı. kalçalarını ve şişkin uyluklarının ön kısımlarını okşamak için.

Yüzünü adamın boğazına yaklaştırdı ve onun misk gibi erkeksi kokusunu içine çekti. "Cage, sen inanılmazsın."

"Henüz-oh!"

yukarı doğru uzanan kalın penis boyuna ulaşmıştı. Onu tabanından ucuna ve tekrar aşağıya doğru okşadı. Elinde sıcak ve ağırdı, adamın geri kalanı kadar güzel şekillenmişti. Kalçaları sarsıldı, sonra Onun dokunuşuyla kasıtlı olarak sakinleşti,

inledi. "Senden çok fazla var, Cage."

"fazlasını değil." Onu kucağına aldı ve altına yatırdı.

Bacakları yukarı kalktı ve açıldı, onu öne doğru çekerken bile kalçaları onu karşılamak için yükseldi. Yavaşça içine girdi, onu doldurdu. Kadın sıkı ve ıslaktı ve onun için fazlasıyla hazırды.

"Daha fazla," diye fısıldadı, yalvardı.

Ama acele etmedi, onu dolduran, heyecanlandıran, yalvarmasına neden olan uzun, yavaş vuruşlarla onu daha yükseğe çıkardı-

"Daha fazla!" diye bağırdı ve bacaklarını adamın beline doladı. Ona yaslandı, onu kendine çekti, derin bir şekilde içine girebildiği kadar.

Sonunda inledi ve karşılıklı ihtiyaçlarına teslim oldu. Kadın başını arkaya attı ve fırtınayı atlattı. , bu . Sadece patlayıcı bir anda kör edici bir doruğa ulaşan birleşmiş bedenler değil. Onlar tamamen iç içe geçmiş, coşku çoğalmış, harmanlanmış, tek olarak kontrolden çıkmıştır.

Jo uzun bir süre kendi dışındaydı, uçuyordu, yalnız olmadığı ve asla inmek istemediği görkemli bir yerde Cage ile birlikte uçuyordu. Ama yavaş yavaş ruhu bedenine geri battı. küçük artçı orgazmların dalgalandığı zevk

İçinin titremesini ve vücudunun şarkı söylemesini sağlıyordu.

Cage terden kayganlaşmış bir halde üzerine yığılmıştı. Adamın ağırlığı onu tekrar dünyaya, yatağa sabitledi ve gerçeklik yavaşça onu tekrar ele geçirdi. Gözlerini açık tutmak gittikçe zorlaşıyordu. Düşerse rüya görecekti miydi? uyuyor muydu? Kâbusun geri dönüp dönmeyeceğini ya da uykularının derin ve huzurlu olup olmayacağını merak etti.

"Boş ," diye mırıldandı.

"Dil," diye mırıldandı Cage ve konuşur konuşmaz uykuya .

Adam onu kendisiyle birlikte derin, lezzetli bir unutuşa götürürken şaşırarak zamanı bile olmamıştı.

oceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

"Günaydın, hiç Oreo kaldı mı?" Josephine onun yataktan çıkmasına izin vermek için yuvarlanırken sordu.

Bir süredir uyanıktı ama kollarında tamamen rahatlamış bir şekilde uyurken ona sarılmaktan keyif almıştı. Her zaman duygusal olmadığını düşünürdü ama birkaç dakikalığına hayal etti uzun hayatının geri kalanında her gece bunu yapacaktı.

Kadın nihayet kıpırdandığında, adam onu coşkuyla karşılık verdiği uzun bir öpücükle karşıladı. Ama adam daha ileri gidemedi, kızın dikkati dağıldı. Daha yemek yemesi gerektiğinin farkında bile değilken, adam ondaki açlığı hissetti, ve isteksizce gitmesine izin verdi. Ölümlülerin dayanma gücü , en azından bir ilişkinin başlangıcında.

"Çikolataya ihtiyacın yok," diye cevap verdi Marc. Kadının *biz* dediğini fark etmiş ve ihtiyacı olup olmadığını merak etmişti. "Ben varım."

"Seks çikolatanın yerini tutmaz," diye cevap verdi. "Çikolata seksin yerini tutmaz. Bir kadının hayatında her ikisinin de dengesine ihtiyacı vardır."

Kendini yastıklara ve ellerini başının koydu. Çıplak sırtı ona dönüktü. az sayıdaki eşyalarını yığdığı şifonyerin yanında duruyordu.

"Bu akşam çok güzel görünüyorsun," dedi. "Çıplak bir kadını severim, market poşetini karıştırıp kırıntı ararken bile."

"Bu akşam son derece kendini beğenmiş ve memnun görünüyorsun," diye cevap verdi.

"İyi bir sebebim var."

Jo döndü ve Cage'e baktı. Yatağın ortasına uzanmış, kendisine bir şey yapılmasını bekleyen bir hükümdar gibi yatıyordu. haremi tarafından eğlendiriliyordu. Ya da daha çok hoşuna giden bir benzetmeyle, tatlıya benziyordu. Hayır, Michelangelo'nun yonttuğu gibi çok zengin bir ziyafetin ana yemeği. O bulmuştu kurabiye poşetini aldı ve bir Oreo'yu parçalayıp tatlı dolgusunu yalarken bakışlarının çıplak Bay Cage'in üzerinde gezinmesine izin verdi. Hayatının baharında, iri yarı, güçlü yapılı bir adamdı ve ona bakmanın bile içinde ateş parıltıları yaratması hoşuna gitmişti. Çok uzun zamandır kendini bu kadar canlı, bu kadar duygusal bir kadın gibi hissetmemişti.

"Prime," dedi, adamın kendisine böyle hitap ettiğini duyduğunu hatırlayarak. Kurtardıkları çiftten adam da bu kelimeyi kullanmıştı, bir unvan gibi. "Prime," diye tekrarladı.

Cage merakla ona baktı. "Evet?"

"Prime nedir?"

"Ben. Bir Prime, güçlerinin kontrolünü elinde tutan, cinsel açıdan tamamen olgun bir erkektir; eylemlerinin sorumluluğunu ve koruması altına aldığı kişilerin güvenliği, rahatı ve mutluluğunun sorumluluğunu kabul eden bir erkektir."

"Anlıyorum."

Başını iki yana salladı. "Hayır, . Ama bir gün bu açıklama sana mantıklı gelecek, söz veriyorum."

Jo'nun midesi guruldadı ve Cage'in ne demek istediğini anlamaya çalışırken bir kurabiye daha yedi. Yutkunduktan sonra sordu, "Yani, Prime'lar sizin gibi insanlar mı? onur kurallarına göre yaşayanlar?"

"Daha çok bir gelenek kuralı gibi." Omuz silkti. "Kültürlerimiz için işe yarıyor."

"Kültürler mi?"

"Aile olduğum için şanslısın, çünkü aile olmanın kuralları Prime'lar Klan çocukları için daha da karmaşıktır ve Kabile Prime'ları hiçbir kurala uymaz."

Konuyu hiç açmamış olmayı diledi, çünkü açıklamaları onu geriyordu. Saatlerce onun aklı başında olduğunu düşünmüştü -neden? Yatakta iyi olduğu için mi? -ve şimdi ona parçası olduğu bir yeraltı topluluğunun gizemli ve tuhaf kurallarından bahsediyordu.

Bütün bunları uydurmuş olamazdı çünkü bu terimi kullanan tek kişi o değildi. Elbette çıplak adam ve hamile karısı da oldukça tuhaftı.

"Kimdi o insanlar?" diye sordu. "Onları tanıyor muydun?"

"Hangi insanlar?"

"Sanki karşılaştığımızdan beri kalabalıklarla çok fazla temasım olmuş gibi. Kurtardığınız çiftle tabii ki."

Cage önce çenesini, sonra ensesini ovuşturdu. "Sana söylersem bana inanmazsın."

Ellerini kalçalarına koydu ve adam aniden sırttı. Yüzündeki ifade onun çıplaklığından ne kadar zevk aldığını fark etmesini sağladı ve birden göğüs uçları sertleşti, ve bacaklarının arasında nemli bir sıcaklık alevlendi.

Bu ani uyarılmaya boyun eğmeyi reddetti ve ona ters ters bakmaya devam etti. "Dene beni." Adam yataktan kalkıp ona doğru gelmeye başladı ama kadın elini kaldırdı ve "Bana o insanlardan bahset" diye ısrar etti.

Yatağın kenarına oturdu. "Onları şahsen tanıımıyordum ama ne olduklarını anladım. Benim halkımla aynı değiller; ama farklı türde yetenekleri olan medyumlar." Tekrar ensesini ovuşturdu. "Sen psişiksin," diye hatırlattı ona. "Seni buldum çünkü varlığını hissettim. Sevgi sevgiyi çağırır. Sana verebileceğim en mantıklı açıklama bu."

"Mantıksız olan ne?"

"Gerçeği mi kastediyorsun?" Ona uzun ve sert bir bakış attı. "Onlar yaban tilkisi."

"Onlar tilki miydi?"

"Oh, hayır, beni doğru duydun. Duymamış gibi davranmaya çalışma."

Bir cevap için ısrar etmemiş olmayı diledi. Neden bu işin peşini bırakıp onu kaçırın adam deli değilmiş gibi davranamıyordu? Ve bu arada, kendi kendine onu kaçırmanın o *olduğunu* hatırlattı. Sırf onunla sevişti diye bunu unutmamalıydı. Ve onunla tekrar sevişmek istiyordu.

Adam medyumdu, bunu ona vermeliydi.

Birden kendini yorgun ve depresif hissetti. Biraz yalnız kalmak istedi. "Duş alabilir miyim? Tek başıma?"

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Elbette," diye cevap verdi huysuzca. "Banyoda pencere yok."

Cage kesinlikle onların
Onunla seks yaptığında çizgiyi aşmış olsa bile, tutsak/esir ilişkisi. "Kaçacak olsaydım, bunu dün gece yapardım," diye tersledi.

Kadının acımasızlığı karşısında sinirlenen Marc ayağa kalktı ve odanın öbür ucundan ona doğru yürüdü. Josephine'in onun yaklaşımı karşısında hafifçe irkilmesinden nefret ediyordu ama Josephine yine de yerinde durdu. Onun üzerine abanmamak için kendini çok zorladı ve sesini yumuşak tuttu. "Kaçabilirdim de ne demek? Neden kaçmadın? Bu ne zaman oldu?"

Kızardı ve başka tarafa baktı.

"Josephine," diye ısrar etti. Sonra onun zihninden geçen bir yakaladı. Kendisine de ait olan bir anı.

Kanla kayganlaşmış zeminde ayaklarını zorlukla tutarak koştu. Arkalarına bakmadan muhafızların orada olduğunu ve her adımda onlara yaklaştıklarını biliyorlardı. Kaçamayacaklardı.

Rüyayı neredeyse unutmuştu; onunla sevişmek o dehşeti zihninden silmişti. Ama şimdi korkudan midesini bulandıracak kadar güçlü bir şekilde geri dönmüştü. Üşüdü, Josephine yanındayken o uzun, beyaz koridorda koşarken olduğu kadar üşüdü. Bu yanılttı. Josephine'in oradaydı. Bu bir rüya mıydı yoksa bir önsezi mi?

Bir an için kafası karıştı, ne hakkında unuttu, etrafındaki dünya geri kazandığını düşündüğü küçük kontrolünden çıkarken. Sonra kendini inandırmaya çalışarak kararlı bir şekilde şöyle dedi: "Bu sadece bir rüya."

"Bir rüyadan daha kötüydü."

"Laboratuardaydın. Benimle birlikte. Seni de yakaladılar." Onu sıkıca kucakladı, herhangi bir zararla arasına girmek istiyordu.

"Seni bırakamazdım." Dudaklarını adamın omzuna dayayarak konuştu. Kelimeler karmakarışıkta ama onun ne demek istediğini anladı. "Seni orada kapana kısılmış halde bırakamazdım."

Koştuklarını, koştuklarını ve sonra açık bir kapıya ulaştıklarını hatırlıyordu. Onu içeri itmiş, sonra esir alanlarla yüzleşmek için döndü. olmalı. Kabusun içinde kalmış olmalı.

"Sadece bir rüyaydı," dedi. Parmaklarını kızın kısa saçlarında gezdirdi. Kadın sessizce hıçkırmaya başlamıştı. "Sadece bir rüya," diye söz verdi. "Artık seni üzmesine izin verme."

Başını kaldırdı ve gözleri gözyaşları ve öfkeyle parladı. "Kapana kısılmıştın! Seni bırakamadım. Orada öleceğini sandım. Senin için geri döndüm." Gözlerini kırıştırdı ve nem kirpiklerinde kristaller gibi parladı. "Bu aptalca mıydı, değil miydi?" diye sordu.

"Bu bir kâbustu," dedi. "Kötü bir kabustu ama bir rüyaydı." Onun ilgisine, şefkatine minnettardı. Ona yalan söylemek ve hayatını kurtardığını söylemek istedi ama yapamadı. "Eninde sonunda uyanacaktım."

"Yani seni uyumaya mı bırakmalıydım?" Başını salladı.
"Lanet olsun."

Kadın ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu nazikçe kavradı. "Josephine, sana bu tür bir dil hakkında ne söylemiştim?"

Hiç eğlenmemişti. "Bırak beni," diye talep etti.

Şu anda utandığını ve kendini aptal gibi hissettiğini biliyordu. Onun hissetmesinden nefret ediyordu. "Dinle," dedi, "içgüdülerin iyi ve verdiği tepki anlaşılabilir. Çok ama çok kötü bir rüyayla sarsıldınız, benimle paylaştığınız bir rüyayla. Orada işin içine telepati, kendi özel empati yeteneğiniz, kötü anılarınız ve benim size yaşattıklarım giriyor. Bu oldukça garip bir kombinasyon. Sen buraya geldiğinde tuhafılık hemen kaybolmadı. Bilinç. Hâlâ kısmen rüyanın içindeydiniz. Bunun gerçekliğine inanıyordunuz."

"Aynen . Ben *de oradaydım* ."

"Yani akıllı bir kadın gibi kapıdan çıkıp gitmek yerine, bana yardım etmek için elinden geleni yaptın."

"Ama bunun sadece bir rüya olduğunu söylemiştin."

"Evet, ama o zaman ikimiz de inanmamıştık. Ben de o tuhaflığın içinde kaybolmuştum. Yani..." Onu alnından öptü, sonra Çenesini yukarı kaldırdı, böylece dudaklarını nazikçe onunkilere . "Teşekkür ederim, Josephine."

Duygularıyla kendi başına başa çıkmak için hâlâ biraz zamana ihtiyacı vardı, bu yüzden Marc isteksizce bir adım geri çekildi. "Git duşunu al."

Çantasından şeyler aldı ve diğer odaya kaçtı. Marc duşun başladığını duyana kadar kıpırdamadan durdu ve kapalı banyo kapısını izledi. Sonra giyindi ve odada huzursuzca yürümeye başladı.

Tanrı aşkına, ne yapmıştı? Rüya bir uyarıydı, değil mi? Doğru düzgün düşünememişti. o ilk birkaç gece, hayatta kalmasıyla ilgili olmayan herhangi bir karar verecek güce sahip değildi.

Ancak her Prime'ın hayatında artık sadece bir numarayı kollayamayacağı bir zaman geldi. O almıştı Josephine onun koruması altındaydı; ondan o sorumluydu. Bunu ona söylemiş miydi? Hatırlayamıyordu. Sözler söylenene kadar resmi değildi.

Yine de ona kendisine ait olduğunu söylemişti ve bu yeterliydi. Matri, büyük büyükannesi, Caeg Ailesi'nin reisi, kesinlikle bir evlilik yaptığına hükmedecekti. ölümlü kadın Josephine Elliot'a bağlılık.

Haklar ve sorumluluklar bir yana, onu bu işe o bulaştırmıştı; artık çıkarma zamanı gelmişti.

Tehlikeden olabildiğince hızlı ve uzağa koşması gerekirken daireler çizerek koşuyormuş gibi hissediyordu. Ve başladığı yerden çok da uzaklaştığını düşünmüyordu. Orman yangınları, tilkiler ve Josephine'in onu bitkin düşüren kaçma girişimleri konusundaki makul ısrarı olmasaydı, şimdiye kadar biraz ilerleme kaydedebilirdi.

Zaman kazanmak için şimdi Arizona'dan hızlı ve sert bir şekilde uzaklaşması gerekiyordu. Eğer eve gidemezse, belki de kuzeydeki Klan kalelerinden gitmeliydi. Eğer tilkiler onun mesajı çıksaydı, Klanlar şimdiye kadar ayaklanmış olurdu.

Bir haçlı seferi düzenlemeye istekli olacaktı ve o da onlarla ittifak yapmaktan mutluluk duyacaktı.

Onu avlayanlar tüm kaynaklara, kurnaz bir lidere sahipti ve ödülün ölümsüzlüğün sırrı olduğuna inanıyorlardı. Sahip olduğu tek şey kendisi ve Josephine'di.

Yakında ona sahip olamayacaktı. Geri gelip onu güvenle alana kadar olmaz.

Banyodan çıktığında onu çoktan özlemeye başlamıştı. Bir an için yatağa oturdu ve ona baktı, onu ezberledi. Saçları ıslaktı ve yüzünden geriye doğru kaymıştı. Haki ve göğüslerinin üzerinde Union Jack bayrağı olan bir tişört giymiş ince bir kadın olarak ona temkinli bir şekilde baktı. Onun ne kadar savunmasız olduğunun farkındaydı ve bu onu koruma ihtiyacını körükledi.

"Ne?" diye sordu sonunda, sessizliği bozarak.

Marc ayağa kalktı, parasından arta kalanları yatağın üzerine attı ve kapıya doğru yürüdü. Onu kollarına alıp veda öpücüğünü vermeyecekti. Onu bulabildiği zaman bulacaktı. Bir bağın başlangıcı olmasa bile, onu bulabileceğini biliyordu.

"Gitme zamanı," dedi. Elinde onun anahtarlarından birini tutuyordu.

Kadın paradan adama baktı, kafası tamamen karışmıştı. "Bu hizmetçi için büyük bir bahşış mı?"

"Bu senin için. Otur," diye ekledi. Kadın oturana kadar bekledi. devam etti. "Yetkililere gitmemenin daha güvenli olduğunu söyledim bana inan. Neden burada olduğunu açıklamak için özlüyorsanız, arabanızın bozulduğunu ve yangınların etrafından dolaşmak zorunda kaldığınızı söyleyin. Onlara ne istersen söyle." O

ona uzun ve sert bir bakış daha attı. Ona yaptıkları için neredeyse özür dileyecekti. Onun yerine, "Güvende kal, Josephine. Evine git."

Sonra hayatında yaptığı en zor şeyi yaptı. Kapıyı açtı ve sevdiği kadını arkasında bırakarak uzaklaştı.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Çok kısa bir an için Jo neredeyse delice bir davranışta bulunacaktı.

Peşinden koşup da yanında götürmesi için yalvarma dürtüsü. Yine de deli değildi. Hayatını geri kazanması için ona verdiği fırsatı bir kenara atmadı. Ama ne yapacağını da bilmiyordu.

Bu yüzden yatağın kenarında kıpırdamadan oturdu, elleri kucağında sıkıca kenetlenmişti. Uzun bir süre boyunca uyuşuk, boş, düzinelerce çelişkili duyguyla doluydu ama tutarlı düşünceleri yoktu.

Sonunda ne kadar boş olduğunun, ne kadar *yalnız* olduğunun farkına vardı. Cage'in ezici, baskın bir varlığı vardı. O olmadan dünya sessizdi. Odada yalnızdı, kafasının içinde yalnızdı. Duyguları günlerce onu bombardımana tutmuş, sürekli dengesini bozmuştu.

Onun iradesine karşı savaşmak zorunda kalmıştı.

Ona sempati duymak, çılgın iddialarına karşı savaşmak, onu önemsemekle savaşmak ve giderek artan cinsel çekime karşı savaşmak ve kaybetmek. Korkuyla ve belirsizlikle savaşmıştı. Artık savaşacak bir şeyi kalmamışken ne yapmalıydı?

O artık özgürdü. Farkına varma yavaş yavaş gerçekleşti; ama ne sevinç, ne zafer, ne de zevkle geldi. Rahatlama vardı ama tilki gibi insanları kurtardığı gece onun kendisini öldüreceğine inanmayı bırakmıştı.

Başını salladı ve kaslarının sertleştiğini fark etti. Ne zamandır burada oturuyordu? Neredeydi? Nereye gitmişti?

olacak mı?

Sonra onun için derin endişe yerini öfkeli bir düşünceye bıraktı: *Cipimi çaldı!*

Öfkesi, onu ayağa kaldırmaya yetecek kadar adrenalin pompaladı ve sonunda, bunun gerçekten farkında olmasını sağladı. İsteddiği yere gidebilir, istediği her şeyi yapabilirdi. Marc Cage koridorda pusuya yatmış, kapıyı açtığında üzerine atlamaya ve ona özgürlüğünün bir eşek şakası olduğunu söylemeye hazır değildi.

Hayır. Onun bir parçası onun farkındaydı. Ondan uzaklaşıyordu, aralarında kalbini çekiştiren bir bağ vardı.

Başını tekrar sallayarak herhangi bir psişik bağı inkâr etmeye çalıştı. "Kes şunu. Bu saçmalık. Mumbo jumbo."

Yarıdan fazlasına inandığı bu saçmalıkları düşünmemek için Jo etrafına bakındı. Onlara telefonu ya da televizyonu olmayan başka bir motel odası bulmayı başarmıştı. Adamın hiçliğin ortasında, gerçekten gözden irak yerler bulma konusunda yeteneği vardı. "Eğer gerçekten gözlerden uzak bir kaçamak istiyorsanız, bırakın Marcus Cage sizin için bir tur ayarlasın," diye mırıldandı.

Amaç kaçırmaktı elbette. Hâlâ onun kimden ya da neden kaçtığını bilmiyordu.

Ama asıl mesele şu ki, dedi kendi kendine, kimseden kaçmıyorsun. Buradan çık ve bir telefon bul.

Polisi aramalı mı? Evet. Bir polis. Annesi. Ailesi şimdiye kadar çıldırmış olmalıydı.

Jo parayı cebine koydu ve kapıya doğru gitti. Düğmeyi çevirmek zor oldu. Koridorda yürümek daha da zordu. Dar motel koridorunun ortasında durduğunda, içindeki bu korkuyu beslediği için Cage'e çok kızmıştı. Koridorun ona rüyasını hatırlatması da yardımcı olmamıştı.

En azından Cage onu beklemiyordu. Ve bu sefer yürürken kimse onu takip etmedi, sonra kapıya doğru koştu. koridorun sonunda. Kapıya ulaştığında o kadar sert çarptı ki, dışarı çıkma telaşıyla omzunu zedeledi. Açık gece göğünün altında dışarı adımını attığı anda acıyı unuttu; etrafına baktı ve park etmiş bir sürü araç, işlerine giden birkaç insan gördü, ve dağınık binalar. Etrafında dönüp dururken manzarayı ve sesleri içine çekti. Gece havası tenini serinletiyordu. Uzaklardan gelen bir tren sesi duydu. Kocaman bir on sekiz tekerlekli kamyon motelin yanından hızla geçerken bir kamyon kornası sessiz akşam havasını patlattı. Egzozunun pis kokusu ciğerlerine doldu.

"Ah, medeniyet."

Cage onu küçük bir kasabada bırakmıştı ama nerede olduğunu bilmiyordu. Bunun bir önemi yoktu. Onu ıssız bir yerde kendi başının çaresine bakması terk etmemişti. O bir mahkûm değildi; ne isterse yapabilirdi.

Caddenin karşısında bir restoran gördü ve gidip salata yemeye karar verdi. Birdenbire hayatında geri kazanacağı ilk şeyin vejetaryen olmak olduğuna karar verdi.

Aslında, yürüdüğünde yaptığı ilk şey restorana girmek için kasiyerin yanındaki ankesörlü telefonu kullanıp ödemeli arama yapmaktı.

"Evet anne, ben Josephine," dedi sonunda ulaştığında.

"Josephine?" diye sordu annesi, neredeyse şüpheli bir sesle. "Josephine mi? Bu gerçekten sen misin?"

Sorun neydi? Jo, on iki yaşından beri kimsenin ona tam adıyla hitap etmesine izin vermediğini hatırlayana kadar incinmişti. Annesi kayıp vakalarında çalışıyordu ve medyanın, sapıkların ve delilerin kurbanların ailelerine ulaşmak için kullandıkları tüm hileleri biliyordu. Şüpheli olmasına şaşmamalı.

"O gerçekten Jo, anne. Gerçekten Jo. Ben iyiyim."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı annesi. "Aman Tanrım! Yaşıyorsun! Tatlım, çok endişelendik." Sonra Constance Elliot anne modundan dedektif teğmen moduna geçti. "Neredesin sen? Ne oldu? Konuşabilir misin?"

Jo kasanın arkasındaki kadına baktı ve kasabanın adını sordu. Kadın şaşırılmış görünüyordu ama ona söyledi. "Kennedyville, anne. I-" O alışkın değildi kimseye yalan söylemezdi, özellikle de ailesine. "Kayboldum. Jeep bozuldu ve yangınların etrafından dolaşmak zorunda kaldım."

"Gerçekten mi?" Şüpheli ses tonu geri dönmüştü. "Kennedyville mi dediniz?"

"Evet."

"Tamam. Sen burada kal. Ben yerel şerifi arayacağım-"

"Hayır!" Jo araya girdi. "Polis yok, lütfen."

"Neden olmasın ki? Siz kayıp bir kişisiniz. Senin için çok yoğun bir arama yapılıyor."

"Eminim vardır ve minnettarım. Ama kaybolmadım, bulundum. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Dikkat çekmek istemiyorum."

"Jo, güvende olduğuna emin misin?"

"Evet." Kasiyer ona bakıyordu ve Jo sırtını kadına döndü. Fısıldadı, konuşmayı daha da boğmak için elini kaldırdı ve çok zeki annesinin inanacağı mazeret sundu. "Medyanın ilgisine daha fazla dayanamıyorum. Kazadan sonra nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Bunu tekrar yaşayamam. Benimle ilgili geçmiş."

"Çoktan yaptılar bile. Belli ki hiç haber yayını izlememişsiniz."

"Hayır, istemiyorum da. Anne, lütfen sessiz ol. Sadece gel ve beni al, tamam mı?"

Medyayla tekrar yüzleşmek zorunda kalmayı gerçekten istemiyordu.

Hayatta kalan pilotun üzerine çevrilen spot ışığı acı vericiydi. Yeterince zor olmuştu.

bir kahraman olarak selamlanmak. Onunla ilgili uyduruk bir hikayenin

Gazeteciler araştırmaya karar verirse kaybolmak işe yaramayacaktır.

"Sadece gelip beni al," diye yalvardı. "Aileme iyi olduğumu söyleyin, onları sevdiğimi söyleyin ve gelip beni alın." O

cevap beklemeden telefonu kapattı. Bir eliyle acıyan gözlerini sildi. Kahretsin, yine ağlıyordu.

Dil, Josephine.

İstersem içimden küfrederim.

Kafasının içinde Cage'in konuştuğunu hayal ediyor olmalıydı. Sadece yorgun ve çok . Belki o salatayı yer, düşüncelerini toparlamak için kendine zaman tanır, sonra da evi tekrar arardı.

Kasanın ötesinde bir sıra kabin yarım düzine tabureli bir yemek tezgahı vardı. Mutfak Tezgâhın arkasından kahve ve kızarmış yemek kokuları . Yemekler güzel kokuyordu ve bir an durup kokuları içine çekti.

Kasiyer endişeyle ona bakıyordu. "İyi misin tatlım?" diye sordu. "Sen de mi yangından kaçtın?"

Jo motel otoparkının ne kadar dolu olduğunu hatırladı ve sonunda restoranın kalabalık olduğunu fark etti. Orman yangınından kaçanlar mı? Tabii ki öyleydi. Bu insanların çoğu evlerini kaybetmiş ya da itfaiyeciler tarafından tahliye edilmiş olmalıydı. Bu tatbikatı biliyordu. Geçmiş yıllarda insanları tehlikeden helikopterle kendisi kurtarmıştı. Diğer insanlar kendi acil durumlarıyla uğraşırken o Cage'in evinde izole olmuştu. Şirket.

Kasiyere başıyla işaret etti. "Evet. Yiyecek bir şeyler alabilir miyim?"

Kadın tezgâhtaki boş bir tabureyi işaret etti. "Buyurun oturun."

Jo oturup menüyü eline aldığında Cage'i özlediğini fark etti. Mekânın sessizliğini de rahatsız edici buldu. Kimse konuşmuyor değildi; etrafında konuşmalar dönüyordu. Kabinlerden birinde bir bebek ağlıyordu. Tabakların ve çatal bıçak takımlarının şingirtısı ve tıkırtısı, klimanın uğultusu vardı, ve mutfaktan gelen yemek sesleri. Jo'nun aniden farkına vardığı sessizlik türü daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi. daha önce bir empati olarak deneyimlemiştim. Bu duygusal bir sessizlik, bir algı yokluğuydu. Duyularından biri aniden kaybolmuştu. Onları hissedemiyordu. Bir süredir Hayatı boyunca empatikti. Bunu kontrol etmeyi öğrenmiş ve gayet iyi idare etmişti. Kazadan sonra çok fazla şey hissetmiş, bombardımana tutulmuş, bunalmıştı. Cage'le tanışmadan önce boğuluyordu, başkalarının duygularıyla öylesine ıslanmış ve doymuştu ki dünyadan kaçmak onun için tek seçenektir. Sessizliği özlemişti.

Sessizdi ve başa gereken sadece kendi düşünceleri ve duyguları vardı. Normal olmak böyle bir şey miydi? Yalnızlıktan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi.

Endişelenmeyin; muhtemelen Cage ile çok fazla zaman geçirmek. Belki de bir kişiye bu kadar dikkatle odaklanmak, empatiyi kontrol eden beyin devresini kızartmıştır.

Empatik yeteneği ya geri gelecekti ya da gelmeyecekti. Bir süreliğine normal olmanın ona hiçbir zararı olmazdı. Normal olmak iyidir. Normal olmak insanların başını belaya sokmazdı. Eve dönmeye ve günlük hayatını yoluna koymaya konsantre olması gerekirken psişik şeyler hakkında endişelenmesine izin vermeyecekti.

"Hazır mısın?" diye sordu garson kız.

Jo başını kaldırdı. "Çırpılmış yumurta," dedi, birdenbire salata istemez olmuştu. "Bol tereyağlı ve jöleli kızarmış ekmek, mücver ve belki biraz da krep."

"Sosis ister misin?"

"Evet." Bu cevap Jo'yu şaşırttı ama geri adım atmadı. "Bir tabağa bolca kolesterol koy, ben de yiyeyim." Cage gurur duyardı.

Garson kız güldü. "Sesiniz bir aydır çölde kaybolmuşsunuz gibi geliyor."

"Daha çok birkaç hafta gibi," dedi Jo. "Kahve ve portakal suyu da istiyorum, lütfen."

Garson kız dönerken, Cage'in onu aç bırakmadığını düşündü. Aksine, kızın sıska olmasından endişelenmişti. Bu oldukça hoş bir şeydi. kaçırma kısmı.

Onu romantikleştirme. Sadece romantize etme. Ve burada oturup onu özlemekten gözyaşlarına boğulma. Bu çok garip.

Kahvesi ve meyve suyu geldi ve onlara konsantre oldu. Birkaç büyük tabak yemek geldiğinde yemeğe odaklanabildi. Çok fazla yemek vardı ve Jo'nun bunları yemesi uzun zaman aldı. Sipariş ettiği her şeyi yavaşça bitirdi ve sık sık kahve tazelemeyi mutlulukla kabul etti.

Bildiği kadarıyla, bir el ona doğru uzandığında saatler geçmişti. omzuna düştü ve başını kaldırıp bir yabancıнын yüzüne baktı. Adam kırklı yaşlarının sonundaydı, çelik gibi kesilmişti. Gri saçları ve gözlerinin altında torbalar vardı. Polis üniforması giyyordu.

"Jo Elliot?" diye sordu.

Kısa bir süre önce bir polis görmek onu heyecanlandırırdı, şimdi ise tek yaptığı canını sıkmaktı. Yalnız kalmak istememiş miydi? "Seni annem mi aradı?"

Yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama sakince cevap verdi: "Teğmen Elliot ofisimizle temasa geçti."

Restoran sessizdi ve herkes izliyordu. Jo ilgiden nefret ediyordu. "İlgilendiğiniz için teşekkür ederim," dedi sessizce. "Ben iyiyim ve verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim. Ailemin gelip beni almasını bekliyorum, o yüzden-

"Annen seni ofise getirmemi istedi," diye araya girdi. Omzuna dokunan eli onu kibarca ayağa kalkmaya teşvik etti. "Onu orada bekleyebilirsin. Orada olacak. Seni bulmayı umuyordum," diye ekledi Jo restoranın etrafına bakınırken.

Annesine onu nereden alacağını söylemediği doğrudu. Karakol, annesinin onu alacağı yerden daha fazla mahremiyet sunacaktı. burada bekliyordu. Artık dikkatler çekilmişti ve istediği son şey daha fazlasıydı. O istemedi yetkililerle hiçbir ilgisi yoktu. Marc onlara gitmemesini istemişti. Ama onlar ona gelmişti. Onun yüzünden değil, onunla olan bağlantısını bilmiyorlardı.

Kalabalıktan birinin şöyle dediğini duydu: "Sanırım haber kanalında onun resmini gördüm. Yangın bölgesinde kaybolan o değil ?"

"Sanırım öyle," dedi bir başkası.

Bir yabancından gelen bu tanıma, dengeyi memurla gitme lehine, elini koluna koymuş olmasından ve hiç de öyle görünmemesinden daha fazla değiştirdi.

bir yere gitmeyeceğini söyledi. "Karakolda bekleyeceğim," dedi ona. Yemeğinin parasını ödedi ve ona arabasına kadar eşlik etti.

Küçük kül blokları binaya giderken yolda hiç konuşma olmadı. İçeri girdiğinde, sadece bir masa ve iki sandalyenin bulunduğu çıplak duvarlı bir odaya götürüldü. Oturması söylendi ve sonra yalnız bırakıldı. Bir süre bu mahremiyetten memnun kaldı ama zaman geçtikçe huzursuzlanmaya başladı, Sessizlik ve yalnızlık sinirlerini yıpratmaya başlamıştı. Ayağa kalkıp kapıyı denediğinde kilitli olduğunu fark etti. Pencereye gitti ama pencere küçüktü ve duvarın yüksek bir yerine yerleştirilmişti. Parmaklıkları olduğu için ne dışarıyı görebiliyor ne de dışarı .

Gerginlik bir dehşet duygusuna dönüştü. korkuya dönüştü. Bağırma ve kapıya vurma denedi ama kimse aldırış etmedi. Etrafta volta atıp durdu. uzun bir süre masada kaldı ama sonunda yerine oturdu.

Uykuya dalmış olmalı çünkü başı Kapı açıldığında masanın üzerinde dinleniyordu. Odaya bir adam girdiğinde ayağa fırladı. Gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı. onu odak noktasına getirdi. Uzun boylu ve yakışıklıydı, çenesi yarıktı, mavi gözleri ve kısa sarı saçları vardı. Takım elbise giymiş ve deri bir çanta taşıyordu. Polis kızına "polis" diyen bir bakışı vardı ama herhangi bir polis değildi. FBI olabilir. Federal bir şey.

"Kimsin sen?" diye sordu. "Neden burada tutuluyorum?"

"Bayan Elliot," dedi yumuşak bir sesle, gülümseyerek ve sandalyesine doğru bir işaret yaparak. Kapıyı arkasından kapattı ve odayı geçerek onun karşısındaki sandalyeye oturdu. "Sizi bu kadar uzun süre beklettiğim için özür dilerim."

Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve ona baktı, çok sakın, çok profesyoneldi. Birkaç saniye onu izledikten sonra, "Marcus'u nerede bulacağımı söylemeni istiyorum. Cage."

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

Zaten bu soruyu bekliyordu. Görmezden gelmeyi seçti.

Dedi ki, "Zor birkaç gün geçirdim. Çok yorgunum ve evime, ailemin yanına gitmek istiyorum."

"Bunu anlıyorum," diye cevap verdi. "Çektiğiniz sıkıntıyı anlıyorum ve bu travmaya gereğinden katkıda bulunmak istemiyorum. Ama yine de sizden bilgi almam gerekiyor." Ceketinden deri bir cüzdan çıkardı. "Benim adım Jonas Gavin," ona çantayı uzatırken söyledi. Sandalyesine oturdu ve kadın çantayı açıp içindeki rozeti ve kimlik kartını incelerken bekledi.

Adamın federal bir kurumdan olduğu konusunda haklıydı ama FBI tahmini yanlıştı. "Özel Ajan Gavin," dedi ve kimliği ona geri verdi. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Bana Gavin de," dedi. "Çoğu insan öyle yapar." Sıkıştırdı rozeti kaldırdı ve ellerini tekrar kavuşturdu. Hareketleri kasıtlı olarak sakin ve tehditkâr değildi ve empati yeteneği kaybolduğu için onun ne hissettiğini anlamak için tek sahip olduğu şey beden diliydi. Sempatik bir ifade takındı

ona. "Cage sana çok yaşattı ama artık onun hakkında konuşmak senin için güvenli."

Jo'nun yapmak istediğı son şey Cage hakkında konuşmaktı, hele de bu yabancıyla. Cage'i düşünmek bile istemiyordu. Çöldeki yolculuğuna kafası karışık, umutsuz ve fiziksel olduğu kadar zihinsel acılar içinde başlamıştı. söylemek gerekirse, kendi kendine üzölmek için kaçırmıştı.

Tek istediğı evine dönmek ve hayatını geri almaktı. Marcus Cage onun için başka bir şey yapmadıysa bile, ona evinin, ailesinin ve özgürlüğünün ne kadar değerli olduğunu göstermişti. Hatta ona bazı iyi tavsiyeler vermiş ve yüzünü güldürmeye çalışmıştı. Bazı korkularını. Kendini acındıran depresyonundan onu kurtardığı için ona borçluydu.

"Marcus Cage," dedi Gavin.

Jo duvara baktığını ve adamın orada olduğunu neredeyse unuttuğunu fark etti. Adama baktı ve onu nasıl geçeceğini merak etti. Ne söyleyeceğini bilemedi. Yalan söylemek istemiyordu ve En azından bu konuda çok iyiydi. Cage'in ona özgürlük vermesi ama onun yüzünden bunu kullanma şansı bulamaması can sıkıcı ve ironik olurdu.

Yine de Gavin'konuşmak zorunda değildi, değil mi? Bu odaya kilitlenmiş olması kaygı vericiydi ama muhtemelen onu bu federal toplantıya kadar tutma emri almış olan yerel polislerin yanlış bir gayretkeşliğiydi. tipi ortaya çıktı.

Ayağı kalktı ve "Zamanınızı boşa harcadığım için üzgünüm ama size yardımcı olamayacağım" dedi.

Gavin onun kapıya kadar gelmesine izin sonra, "Zaman kazanmaya çalışman ona yardımcı olmayacak. Bence sen

ona yardım et." Adamın sandalyesini geriye ittiğini ve ayağa kalktığını duydu. "Ona yardım etmezsen ölecek."

Jo, Gavin'in sözleri omurgasına bir ürperti gönderdiğinde kapının önünde durdu. Donup kalmıştı, omuzları sanki bir darbe bekliyormuş gibi kamburlaşmıştı. Kazada ölen insanları hatırladıkça içinden suçluluk duygusu geçti. Onlara yardım edememişti. Cage'in yaralı ve ölmekte olduğu aniden gözünün önüne geldi ve bu onu dehşete düşürdü.

Ama Cage hayattaydı, özgürdü. Kaçıyordu. Neyden kaçtığını, nereye gittiğini bilmiyordu ama kimsenin onu durdurmaya çalışmasına izin vermeyecekti.

Neden?

Soruyu uzaklaştırdı ve kapıya doğru bir adım daha attı.

"Eğer bundan vazgeçersen, o ölür."

Umutsuzca kaçmak istedi ama Gavin'in sakinliği onu geri çekti. Onunla yüzleşmek için döndü.

"Ben de ona yardım etmek istiyorum," dedi, kadın ona baktığında. "Eğer onu bulamazsam ona yardım edemem. Bunun anahtarı sende."

"Bilmiyorum," dedi, en azından ajanla paylaşacak bu kadar gerçeği vardı. Başını iki yana salladı. "Gerçekten bilmiyorum."

"Gözlerinde yaşlar var," dedi Gavin ona. "Sakin bana kimden bahsettiğimi bilmediğini söyleme."

"Sana hiçbir şey söylemiyorum," diye karşılık verdi. Kendini daha sakin bir şekilde eklemeye zorladı, "Çöldeydim, yangınların yanında kayboldum. Neden böyle bir şey yaptığınızı bilmiyorum."

benim hakkımda varsayımlar. Tek istediğim eve gitmek." Arkasını döndü.

"Kapı kilitli," dedi Gavin, o ulaşmadan önce. "Yorgun olduğunu biliyorum ama bana yardım edene kadar gitmene izin veremem."

döndü. "Beni bir suçla mı itham ediyorsunuz? Avukat çağırmam gerekiyor mu?"

"Bir avukatın size hiçbir olmaz," dedi. "Benim ajansımın sahip olduğu güçle olmaz." Ellerini önünde havaya kaldırdı. "Ama buraya seni tehdit etmeye gelmedim. Bunu senin için kolaylaştırmaya çalışıyorum."

Çok sakindi, çok bakımlıydı, iyi giyinmişti, kibardı ve kontrolü tamamen elinde tutuyordu. Bir tutsakla diğerini takas etmiş gibi görünüyordu. Ve açıkçası, iri yarı, huysuz birini tercih ederdi, pis Marcus Cage'den kurnaz Bay Gavin'e.

"Beni tehdit ediyorsun," dedi Gavin'e. "Beni bu odaya kilitlemek bir tehdittir."

Başını salladı. "Haklısınız elbette ama işbirliğinize ihtiyacım var. Hem de hemen. Lütfen benimle en iyisi olduğuna inanın. Sizi hiçbir şeye zorlamayacağım. Size zarar vermeyeceğim. Sizi korkutmayacağım." Kadının başına gelecekleri bildiği için korkudan donup kalmasına yetecek kadar uzun bir aradan sonra ekledi: "Sana tecavüz edeceğim."

Adamın ses tonu ne kadar nötr olursa olsun, sözler hâlâ bir darbe gibi geliyordu. "Tecavüze uğramadım," diye cevap verdi, Gavin'in gözlerinin içine bakmaya çalışarak.

"Emin misin?"

Adamın gözlerindeki endişeli bakışa rağmen başka bir yorumda bulunmadı. Keşke cevap vermeseydim bile dedi.

Onu . Olanlar onun ve Cage'in dışında kimseyi ilgilendirmezdi.

Üşüyordu, tüyleri diken diken olmuştu; klima sanki bayıltmak için açılmış gibiydi. Ve bu sorgu odasının ışıkları çok parlaktı. Duvarlar donuk bir bej rengiydi ve sanki ona doğru yaklaşıyorlarmış gibi hissediyordu. Buradan kurtulmasının tek yolunun Gavin'le işbirliği yapmak olduğunu bilerek hissettiriliyordu, değil mi?

Ya da belki de paranoyaklaşıyordu ve adam bu koşullar altında gerçekten sabırlı ve olabildiğince nazik olmaya çalışıyordu.

Ve koşullar...? Cage neden kaçıyordu? Federaller neden onun peşindeydi? O bir piyon olmuştu Bütün zaman boyunca, karanlıkta tutuldu, bazen kelimenin tam anlamıyla. Ne haltlar ? Soruyu özel ajana haykırmamak için neredeyse dilini ısırarak zorunda kalmıştı. Şimdi merakına yenik düşerse, Marcus Cage'i tanıdığını kabul etmiş olacaktı.

Gavin evrak çantasını sandalyesinin yanına koymuştu; şimdi onu aldı ve masanın üzerine koydu. Çantayı içinden cüzdanı ve Def Leppard tişörtlerinden birinin yanı sıra Cage'in giydiği beyaz biri de dahil olmak üzere birkaç eşya çıkardı.

"Adli tıp ekibimiz Cage ile kaldığınız odayı inceledi. Yatak çarşafalarında cinsel aktiviteye dair kanıtlar vardı. Elimizde Cage'in DNA'sı ile eşleşen bir örnek var ve eminim ki sizin DNA örneğiniz de onun cinsel partneri olduğunuzu gösterecektir." Konuşurken yere bakıyordu, şimdi başını kaldırıp ona sertçe baktı. "Bunun tecavüz olmadığına emin misin, Jo?"

"Elbette, ben-!" Jo daha fazla konuşmamak için bir elini ağzına kapattı.

Hayatında hiç bu kadar utanmamış ya da kendini bu kadar aşağılanmış hissetmemişti. Seks yapmaktan utandığı için değil, bunun klinik kanıtının bir yabancı tarafından kendisine sunulması çok korkunçtu. Sanki yaptıklarını haklı çıkarması gerekiyormuş gibi hissetmesine neden oldu, sanki yaptığı için özür dilemesi gerekiyormuş gibi.

istediği bir adama aşık olmuştu. Gavin ona kendini kirli hissettirmek için iyi bir iş çıkarıyordu ve bu onu kızdırıyordu.

Cage'le sevişmeyi o seçmişti.

Pervasızca bir seçim olabilirdi ama o an için doğru olan buydu. Aralarında yaşanan şey, ateşli bir yoğunluk ve tatlı bir tatmin eylemiydi. Adamın vücudunun kendisinininkiyle sarmaş dolaş olduğunu, birbirlerine nasıl mükemmel bir şekilde uyduklarını, birbirlerini nasıl bütünlediklerini neredeyse hâlâ hissedebiliyordu. Sadece bunu düşünmek bile her şeyi yeniden yapmak için can atmasına neden oluyordu.

"Kendi işine bak," dedi Gavin'e.

"Marcus benim işim," diye cevap verdi. Sandalyesine geri oturdu. "Sanırım onunla seviştiğini düşünüyorsun Jo, ama gerçekte olan bu değil."

"Ben de oradaydım."

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Tam olarak değil."

"Stockholm Sendromu'ndan bahsetmek üzeresin, değil mi?" diye sordu. "Ne olduğunu biliyorum; rehinelere nasıl Esir aldıkları kişilerle uzun süre vakit geçirenler onlarla özdeşleşebilirler. Bu, tutsakların bana yardım etti-"

Gavin'e onun bilmek istediği şeyleri söylediğini, kaçırıldığını ve esir tutulduğunu itiraf ettiğini fark edince tekrar sözünü kesti.

"Bir sürecin farkında olmak, kişinin bundan etkilenmeyeceği anlamına gelmez." Gavin hafifçe öne eğildi, bakışları onunkilere odaklanmıştı. "Sana ne olduğunu anlatayım mı?"

"Bana ne olduğunu biliyorum."

"Olay olduğunda sen de oradaydın, bunu biliyorum. Ama bunu anlayamayacak kadar durumun içindesin. objektif olarak. Bunu size açıklayabilirim."

Tabii ki konuda objektif değildi! Henüz bunu düşünecek zamanı bile olmamıştı. Bir insan hiç bir deneyim hakkında objektif? Marc Cage'e duygusal olarak bağlı olmaktan başka bir şey olabilir miydi? Onun kendisinin bir parçası olduğunu, kendisinin de bir şekilde onun bir parçası olduğunu hissediyordu.

"Jo." Gavin onun dikkatini çekmek için parmağının ucuyla masaya vurdu. "Jo," diye tekrarladı.

"Ne?"

"Tam o sırada şimdiki zamandan kopmuştun. Aklın Cage'deydi, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti.

"Bunu sana o yaptı."

"Neyi yaptı?" Neden Cage'i düşünmesin ki?

Gavin ona, "Seni tüm varlığını onun etrafında şekillendirmeye şartlandırmış," dedi. "Muhtemelen bunu bilerek bile yapmadı. Marcus seninle birlikte olmak isteyecek türden bir insan değil.

Birinin beynini yıkamak için kasıtlı olarak yola çıkmıştı, ancak şu anki durumunda hayatta kalmak için yapması gereken her şeyi yapacaktı. O

Seni dünyanın geri kalanından tamamen izole etti," diye devam etti. "Yaptığın her şey tamamen onun kontrolü altındaydı.

Ne yediğiniz ve ne zaman yediğiniz, nerede uyuduğunuz, nereye gittiğiniz, ne kadar kaldığınız, hepsi onun takdirine bağlıydı. Sahip olduğun her şeyi o verdi, her küçük ayrıcalık onun sana hediyesiydi. Bunların hepsi doğru, değil mi Jo? Sana ne derdi?" diye ekledi. "Josephine, belki?"

"Evet. Nereden bildin-?"

"Senin ismini aldı ve sana kendi seçtiği bir ismi verdi. Seni kendisine ait gerekiyordu."

Birbirini önemseyen insanların birbirlerine takma isimler, evcil hayvan isimleri vermesine itiraz etmek istedi. Ama içinden dırdırcı bir ses yükseldi, belki de Cage'in ona evcil hayvan ismi vermesinin nedeni ona evcil hayvan gibi davranmasıydı. Tıpkı bir köpek yavrusu ya da kedi yavrusu gibi her konuda ona bağımlıydı. Ya da bir mahkum gibi.

Aranan bir adamdı. Kaçıyordu ve bir devlet güvenlik teşkilatı vardı. Yani sıradan bir suçlu ya da hapisane kaçağı değildi.

"O bir terörist mi?"

Gavin gülümsedi.

"Hayır."

Ajanın soruyu neden eğlenceli bulduğunu anlamasa da bu cevap onu rahatlatmıştı. "Cage nedir? o zaman?" diye sordu.

"Medyum," dedi.

"Bunu biliyor musun?" diye ağızından kaçırdı. "Hükümet buna *inanıyor* mu?"

"Marcus Cage'in nadir ve tehlikeli bir yeteneği var." "Onun bir suçlu olduğunu sanıyordum!"

"Öyle ve bir kaçak. Şu anki durumuyla çok tehlikeli. Başkaları için tehlikeli ve eğer yakında bulunmazsa kendisi için de ölümcül bir tehlike oluşturacağı neredeyse kesin. Onu bulmama yardım etmelisin. Onun iyiliği için bana yardım etmelisin, Jo. Onun hüküm giymiş bir suçlu olduğunu boş verin-"

"Neyden hüküm giymiş?" diye araya girdi. "Bana onun bir katil olmadığını söyle." *Lütfen, bu olmasın. Eğer bir katilse buna dayanamam.* "Bana zarar vermedi," diye ekledi. "Gitmeme izin verdi."

"Kimseyi öldürmedi, en azından şimdilik. ve görünüşüne rağmen şiddet suçlusu değil. Beyaz yakalı bir suçtan dolayı asgari güvenli bir tesiste üç yıl hapis cezasına çarptırıldı."

bir rahatlama kapladı. O kötü biri değildi. Bunu içinden, kalbinden biliyordu ama Gavin'in tutsaklığıyla ilgili anlattıkları onu o kadar sarsmıştı ki içgüdülerine güvenebileceğinden emin değildi.

Sonra bir uyumsuzluk dikkatini çekti. "Bir dakika, eğer Cage tehlikeli bir suçlu değilse ve beyaz yakalıların tutulduğu bir hapishaneden kaçtıysa, bu insan avı neden? Federaller neden dahil mi?"

"Sana söyleyemeyeceğim şeyler var, Jo."

Kadın güldü ve adamın kaçamak cevapları kadının kontrolü elinde tutma kararlılığını pekiştirdi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O zaman sanırım sana söyleyemeyeceğim pek çok şey var."

Bir anlık hayal kırıklığı ilk kez sakin görünümünü bozdu. "Oyun oynayacak vaktimiz yok."

"Benim hayatım bir oyun değil. Ama sen oyun oynuyorsun, bana sınırlar koyuyorsun. Bu kabul edilemez. Beni bunun içine sen çektin-"

"Cage seni bu işe sürükledi."

"Ve *bunun* ne olduğunu bilmeye hakkım var. oluyor? Ona ne olacak? Neden o-?" "Böyle" diye eklemekten önce derin bir nefes aldı.

"Ah." Gavin başını salladı. "Demek fark ettin."

"O diğer insanlar gibi değil," dedi. "O-" "Kendini vampir sanıyor."

"Ne?" Güldü. "Tabii ki değil-"

"Sana bundan bahsetmedi mi? Sana kendi türünden bahsetmedi mi?"

"Hayır. Ailesinden bahsetti." Omurgasında soğuk bir dehşet çizgisi belirdi ve bu duyguyu üzerinden çalıştı. "Sanki gizli bir etnik azınlıktan geliyorlarmış gibi geldi."

"Yani vampir olduğunu hiç söylemedi mi? Bu kadar çok kelimeyle mi?" "Hayır." Kadın inanmayarak başını salladı.

"Seni ısırmadı mı?"

Jo boğazına dokundu, bileğine baktı, Marc'ın ağzı göğsüne yerleştiğinde duyduğu acı ve zevki hatırladı. "Evet, beni ısırıldı," diye kabul etti.

"Ama... bir şey kastetmedi. Sanırım bu bir fetiş... zararsız bir tahrik ve-"

"Senin kanını içti," diyerek Gavin onun mantık yürütmesini kesti. "Hatırlamak istemiyorsun, ya da belki telepatik yeteneğini kullanarak sana unutturmayı başardı, ya da
Başka bir şey. Şimdi inan Jo. Cage senin kanını içti."

"Eeuwww!" Buna karşı çıktı, tamamen iğrenmişti. Ama çöldeki o ilk geceden sonra ne kadar zayıf düştüğünü hatırladı - adamın karanlıktan bir kâbus gibi nasıl çıktığını canlandı. Onu tamamen etkisi altına almıştı ve tekrar boynuna dokundu. "Vampir olduğunu hiç söylemedi."

"Ne dedi?"

"Ölümlü olmadığını," diye itiraf etti. "O bir seksen . Üzerinde deneyler yapan insanlardan kaçmış. Rüyalar görüyordu," diye ekledi. "Korkunç rüyalar."

Gavin'in gözlerinde heyecan parlıyordu. "Onun rüyalarını mı paylaştın?"

"Evet. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum."

Kendini hâlâ Cage'le zihin zihin bağlı hissettiği için çılgınca gelmiyordu. Ya da belki de ruh ruhaydı. Bir an saçma bir espri yaptı, düşündü ki
Belki de Marcus Cage'de gerçekten ruh eşiyle tanışmıştı ve onun gerçekten deli bir suçlu olduğu ortaya çıkmıştı. Bu olmaz mıydı?
Sadece tipik olmak mı?

"Bana çılgınca gelmiyor, Jo." Gavin'in sesi çok ama çok güven vericiydi.

Ve Jo'nun güven tazelemeye çok ihtiyaçı vardı. "Neden delice değil? Vampir diye bir Şey yok, o zaman neden beni ısırdı?"

"Hepsi birbiriyle bağlantılı." Gavin birkaç saniye ona baktı, sonra elindeki kâğıtları karıştırdı ve parmağının ucuyla masaya vurdu. Sonunda bir karara vardı ve tekrar ona baktı. "Sana bir açıklama borçluyum. Söylediğim hiçbir Şey bu odadan çıkmayacak. Anlaştık mı?"

"Elbette." Kabul etmezse hiçbir Şey ğrenemeyeceğini çok iyi biliyordu. Ve Marcus Cage hakkında öğrenebileceği her Şeyi ğrenmeyi çok istiyordu.

Bir süre daha tereddüt ettikten sonra, "Marc deneysel bir hükümet programı için gönüllü oldu. Gönüllü: bu konuda çok net olun. Deneysel programı öğrendiğinde hapis cezasının sonuna yaklaşıyordu. Bunu cezasını kısaltmak için yapmadı. Bu işe gözleri açık girdi. O olduğunu biliyordu Fiziksel olarak güçlüydü ve zihinsel yeteneklerinin farkındaydı ve bunları daha ileri götürüp götüremeyeceğini merak ediyordu. Programın amacı her ikisini de geliştirmektir."

"Geliştirmek mi? Nasıl?"

"Yeni ilaç türleri, yeni cerrahi prosedürler, yeni mikroteknoloji ile." Gülümsedi. "*Altı Milyon Dolarlık Adam adlı* eski televizyon programının açılışını hatırlıyor *musunuz?*"

Yaptı ve başını salladı.

"İşin fiyatı altı milyara çok daha yakındı."

"Ama bu *geliştirmeler* neden Marc'a yapılıyor?"

Aptalca bir soruydu. "Uzun zamandır süper askerler yaratmakla ilgili bilim-kurgu hikâyeleri var ama bu program gerçek bir program ya da teknikler mükemmelleştirilirse gerçek olacak. Aksi takdirde, deneysel ilaçların gönüllülerde yarattığı psikozları düzeltemezsek, program kapatılacaktır. Marcus Cage'i geliştirmek için yola çıktık ve belli bir dereceye kadar başardık. Beni anlıyor musun?"

"Süpermen olmaya mı çalışıyordun?"

Gavin başını salladı.

Her ne kadar tuhaf görünse de bu açıklama Cage'in vampir olmasından çok daha mantıklıydı. "Ve bu deneyleri 51. Bölge'de yapıyorsunuz, değil mi?" Herkes 51. Bölge'deki çok gizli hükümet deney üssünü . Nevada Çölü, ama kimse orada neler olduğunu bilmiyordu.

"Beni ciddiye alıyor musun, Jo? Çünkü Marc'ın hayatı tehlikede."

Cage'in onun zihnini nasıl okuyabildiğini, onu neredeyse istediği zaman hipnotize edebildiğini hatırladı.

Uyuşturucuların

zaten psişik olan birinin yeteneklerini artırmak için geliştirilmiş olabilir. Adamın gözlerinin bazen nasıl kırmızı parladığını hatırladı. Gözlerine ameliyatla yerleştirilmiş bir tür gece görüş cihazı mıydı bu? Jeep'i kaçırmaya çalıştığında onun nasıl kaçtığını hatırladı.

Kaçış. Gelişmiş kaslar ve kardiyovasküler sistem mi? Onun ışığa karşı ne kadar hassas olduğunu hatırladı. Bu bir ilaç reaksiyonu muydu?

Gavin'e, "Ona verdiğiniz ilaçlar hayal görmesine mi neden oldu?" diye sordu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı. "Zihni, kendisinin bir vampir olduğuna inandığı ayrıntılı bir fantezi dünyası yaratmış. Ona yaptığımız bazı şeyler bu inancı güçlendiriyor. İlaçlar ona güneş ışığına karşı ciddi bir tepki verdi. Kan istiyor. Yine, bunu ona ilaçlar yaptı. Biz ve biz ona yardım etmek istiyoruz."

"O, çok gizli teknolojiyle geliştirilmiş, yanlış giden bir deney." Jo'nun inanmakta zorlandığı şey Cage'i yaratan insanlar sadece onun iyiliğini düşünüyorlardı. "Bu yüzden mi onu geri istiyorsun?"

Gavin, "O aynı zamanda paranoyak sanrıları olan ve giderek daha da kötüye giden kaçak bir mahkum," diye cevap verdi. "Her geçen gün daha da tehlikeli oluyor. Rehin aldığı ilk kişi sendin ve gitmene izin verdi. Ama öyle bir noktaya gelecek ki, , masum bir kurbanın kanını emecek ve birileri öldürülecek. Kendine yardım edemeyecek. Ona gerçekten yardım etmek istiyoruz," diye ekledi Gavin. "Sizin de istediğinizi biliyorum."

Çok emin, çok ciddi görünüyordu ve söyledikleri onu derinden sarstı. Bir süre oturup düşündü. Gavin sessiz kaldı ve ona izin verdi. Parmaklarını kucağında gergin bir şekilde birbirine geçirdi, kalbine mi yoksa aklına mı güveneceğine karar vermeye çalıştı. Kalbi Marc'ın ona doğruyu söylediğini söylüyordu. Ama Gavin'in anlattıklarının daha iyi açıklayamadığı tek şey, tilkinin söyledikleriydi.

Yukarı baktı. "Prime nedir?"

"Mahkûmların kullandığı bir terim," diye yanıtladı Gavin.
"Alfa erkeği anlamına geliyor."

"Oh."

Belki de eşek tilkisi şekil değiştiren bir insan değildi. Neydi o zaman? Cage'i hapisaneden tanıyan eski bir mahkûm mu? Bu, vampir ve yaratık hikâyelerinden çok mantıklıydı. Ve Cage hastaydı. Uyuşturucular onu delirtiyordu. Onu öldürebilirlerdi.

Tekrar yukarı baktı. "Onun hayatını kurtarabilir misin?"

"Denemek istiyoruz. Yardıma ihtiyacımız var. Onu kurtarabilirsin, Jo."

"Nasıl?"

"Bizi ona götür."

"Nasıl?" diye tekrar sordu.

"Birbirinize , değil mi? Hissetmiyor musun? Onu koruma şeklin, beni senin bu adamdan daha fazlası olduğuna ikna ediyor.
duygusal olarak ona bağlıydı."

"Bunun beyin yıkama olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Bir kısmı beyin yıkamaydı ama hepsi değil. Birlikte günler geçirdiniz, yoğun duygusal temaslara dolu günler. O Psikolojik olarak kafanızı karıştırmanın sıra zihninizin içinde ve derinizin altında psikolojik olarak."

"Evet," diye itiraf etti. "Biz- biz-" Bunu açıklayamadı.

Gavin onun için yaptı. "Deneyler, uzun süreli telepatik temasın, özellikle de cinsel ortaklar arasında bağlar oluşturur. Eğer düşünüyorsanız

bağı bulacaksın. Bu bağlantı sizi ona götürebilir."

Sesi tamamen emin geliyordu. O ise hiç emin değildi. "Kendi içinize bakın," diye ısrar etti.

"Güç'ü kullan," diye mırıldandı.

Kıkırdadı. "Nasıl istersen adlandır."

Jo, kendi içine girmeyi ve onu bulmayı düşündü. Marc Cage'in onun bir parçası haline geldiği yere. Yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Boynunun arkasını ovuşturdu ve yorgun omuzlarını yuvarladı. Kaskatı kesilmişti ve duygusal olarak olduğu kadar fiziksel olarak da yorgundu.

Cage ve onun için endişeleniyordu. Kimsenin zarar görmesini istemiyordu. Ve ona yaptıklarından sonra bile, Gavin'in ona söylediklerinden sonra, onun güvende olması onun için son derece önemli hale gelmişti.

Öne doğru eğilmiş, endişeyle onu izleyen Gavin'e baktı. Onun bir karar vermesini bekliyordu.

"," dedi ona. "En azından deneyebilirim."

oceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

"Yola çıkmadan önce bir şeyler atıştırmalıyım," diye mırıldandı Marc direksiyonun başında kamburlaşarak ilerlerken. Boş bir yolda gece olmasına rağmen gözleri yanıyordu. Cildi Günün güneş yanıkları iyileştikçe ağrıyordu; başı ağrıyordu. Ve susamıştı. Bu kadar çabuk susayacağını tahmin etmemişti.

Bu sözler ne kadar küstahça da, Marc bu sözlerinde ciddiye.

birçok seviyede. İlk birkaç saat o kadar da kötü geçmemişti, Josephine'i o kadar çok özliyordu ki acısı neredeyse fizikseldi. Onun tedirginliğinin, endişesinin giderek daha fazla farkına varıyordu. Mantığı ona başının dertte olmadığını söylese de tek yapmak istediği dönüp onu kurtarmaktı. Güvendeydi, muhtemelen sadece onu bıraktığı karmaşayla uğraşmak zorundaydı. Ama endişesi kaçışını yavaşlatıyordu. Yola devam etti ama bazen kendini saatte sadece birkaç mil hızla giderken buluyordu. Bu kaçışını hızlandırmıyordu.

Ve şimdi acısı fiziksel olduğu kadar zihninde ve ruhunun derinliklerindeydi. Kendini cehennemde gibi hissediyordu ve tüm bunların sebebi bağlanıyor olmasıydı. Bu yakında felaket olabilir. Aynı zamanda tamamen Beklenmedik.

Gitmesine izin vermemeliydim.

Her zaman bir Prime'ın başına gelebilecek en güzel şeyin bir bağ arkadaşı bulmak olduğunu duymuştu. Bu bağın bir vampir dişiyle mi yoksa bir ölümlüyle mi olduğu Bu kalıcı cinsel ve ruhsal bağı bulan Prime'ı pek ilgilendirmiyordu. Bu, yetişkin bir erkeğin hayatındaki en yüksek merteye, en büyük başarıydı. Ya da genç erkekler buna inandırılmıştı.

Ama hiç kimse eşinizden ayrıldığınızda bunun nasıl bir şey olduğundan bahsetmedi. Zaferi öğrendiniz, peki ya cehennemi? Daha tam olarak bağlanmamıştı bile - bağlantı yeniydi, en iyi ihtimalle zayıftı, yine de özlüyordu Josephine sanki bir parçası koparılmış ve geride bırakılmıştı. Her kilometrede ruhu daha çok kanıyordu. uzanıyordu.

Ama onu güvende tutmak için gitmesine izin vermek zorundaydı. Yapılacak en doğru şey buydu. Onu tekrar bulacak, ona her şeyi açıklayacak, her şeyi onunla paylaşacak ve bağı tamamlayacaktı. Ama ancak dünyası vampir Aileleri, Klanlar ve hatta Kabileler için güvenli hale geldikten sonra. Josephine'i bu dünyaya getirmeden önce vampir dünyasının güvende olması gerekiyordu.

Şövalyelik aptallar içindir.

Dişleri ağrıyor ve zonkluyordu ve ağzı o kadar hassaslaşmıştı ki nefes almak bile acı veriyordu. Damarlarında yanma başlamıştı. Sadece hafif bir yanmaydı. Şu anda bir ateş izi var ama kısa sürede müdahale edilmezse çıldırtıcı bir cehenneme dönüşecek. Kana ihtiyacı vardı.

Son seferinde birkaç damladan daha fazlasını almalıydı. seviştiklerinde, ama o zaman susamamıştı. Sadece ikisinin de zevkini arttırmak istemişti. Josephine'den ayrılmadan önce ondan içmeliydi ama

Asil bir şey yapmaya o kadar kararlıydı ki, bu aklına bile gelmemiştir.

Aptal.

Aşk bir erkeği aptallaştırır. Hayatta kalması için bu kadar gerekli olan bir şeyi neden yapmadığının tek açıklaması buydu.

Eğer piçler onu aç bırakmasaydı, hâlâ aç olmayacaktı. Gün ışığında yaşamasını sağlayan ilaçları neredeyse hale getirecek şeyler yapmasalardı kan arzusunu daha iyi kontrol edebilir. Meditasyon, eğer bunun için zamanı veya enerjisi varsa yardımcı olabilir.

Onun kanı daha çok işe yarar.

Neye ihtiyacı olduğunu düşünmemeye çalıştı ve sürüşe olabildiğince konsantre oldu. O Engebeli bir dağ yolundan güneye, Meksika'ya doğru gidiyordu. Yol, daha büyük otoyollara paralel olarak yolculuğu daha hızlı ve kolay hale getirecekti. Benzin deposu azalıyordu ve her ne kadar insanlardan uzak durmak istese de Bir sonraki kavşakta bir kasabaya doğru dönmek için.

Ya da belki henüz değil. Gündüz vakti araba kullanırken oluşan güneş yanığı iyileşmiş olmalıydı ama hâlâ onu rahatsız ediyordu. Güneş gözlüğü takmasına rağmen ay ışığı bile onu rahatsız ediyordu. Bir gün daha ışıktaki araba kullanması mümkün değildi; sonunda üçüncü derece yanıklar oluşacaktı. Bu ıstırap onu ilk karanlık yerde yere serecek ve iyileşene kadar çaresiz kalacaktı. O zaman onu bulacaklarından eminim.

Hâlâ kontrolü elinde tutarken, kendi seçtiği, kavurucu derecede parlak güneş ışığından saklanabileceği bir yer bulması gerekiyordu. Arizona vampir ülkesi değildi. Arizona vampir ülkesi değildi.

Gökyüzünün bulutsuz olduğu ve güneşin merhamet etmediği bir yerde ölümlülerin nasıl yaşayabildiğini bile anlayamıyordu.

Jo'nun bunu ona açıklayabileceğinden emindi, hem de coşku ve heyecanla. Onun izci kızı bir yerin yerlisiydi. Adı Phoenix'ti, tanrıça aşkına! Ateş kuşu ülkesindendi ve muhtemelen , uçsuz bucaksız gökyüzünü ve kavrulmuş toprağı seviyordu.

"New York'a taşınıyoruz, tatlım," dedi olmayan hanımına. "İşleri yoluna koyar koymaz."

Ona geri dönmesinin ne kadar süreceğini merak etti, sonra bu düşünceyi acımasızca bir kenara bıraktı. Hayatta kalmanın kuralı sadece hayatta kalmaya odaklanmaktı. O zamandan beri Josephine'le buluştuğunda bunu unutup duruyordu.

İleride, uçurumun yüzünde bir çatlak gördü. Yaklaştıkça bunun aslında dar bir kanyona açılan bir kapı olduğunu gördü. Jeep'sığabileceği kadar genişti, bu yüzden içine döndü ve dikkatlice birkaç yüz metre sürdü, her iki taraftaki kanyon duvarlarını dikkatlice araştırarak Güneşten saklanacak bir yer. Kanyonun bittiği noktanın üzerinde bir kaya çıkıntısı vardı. yeterli barınak sağlar. O gün için saklanacaktı. Cipi geri yola doğru park etti. Josephine'in uyku tulumunu cipin üzerine örttükten sonra daha da fazla ışığı engellemek için arka koltuğa geçti, birkaç litre su içti ve rahat bir pozisyona geçti. Şimdi hava serin ve karanlıktı ama cipin içinin gün içinde fırına döneceğini biliyordu. Yine de, böyle bir durumda olmaktan güneş ışığına maruz kalır.

Uzun zaman önce herhangi bir yerde nasıl uyuyacağını öğrenmişti, ama gözlerini kapattığında zihnini boşaltmanın imkansız olduğunu fark etti.

Aklını. Josephine'le olan bağlantısının fazlasıyla farkındaydı. Sanki yakınlardaymış, yaklaşıyormuş gibiydi.

Marc kendi kendine bunun olduğunu söyledi ve nihayet uyumak için içinde yanan susuzlukla savaştı.

"Emin misin?" Gavin sordu.

"Evet." Jo, onun bu şekilde devam etmesine sinirlenmeye başlamıştı. onu sorguluyordu. Bir Humvee'nin arka koltuğunda birlikte oturuyorlardı. "Cage ile bağlantılı olduğuma inandığını söylediğini sanıyordum?"

"Biliyorum. Sadece burada mesaimiz var." Elini onunkinin üzerine koydu. Onun kendisine dokunmasından hoşlanmamıştı.

Ön koltukta çöl kamuflajı üniformalı iki adam vardı. Kask ve kulaklık takıyorlardı, vücut zırhları vardı ve ikisi de ağır silahlıydı. Başka bir adam daha vardı. asker dolu bir Humvee, arkalarında da bir üçüncüsü vardı. Ayrıca birkaç büyük kamyonet ve ambulans olduğunu tahmin ettiği kapalı kasa bir araç da vardı. Araçların hiçbirisi Konvoyun üzerinde herhangi bir resmi işaret yoktu ve sert yüzlü askerler üniformalarında hiçbir işaret taşımıyordu.

Jo bu ayrıntıları Kennedyville polis karakolundan çıkarılıp dar sokak boyunca dizilmiş bekleyen araçları ve personeli gördüğünde fark etmişti. Gavin'e bu konuyu sorduğunda, Gavin'in cevabı onu aceleyle Hummer'ın arkasına bindirmek olmuş ve şöyle demişti: "Bu gizli bir bilgi. operasyon."

Herkes araçlarına bindiğinde ona "Ne tarafa?" diye sormuştu ve o zamandan beri tüm soruları o soruyordu.

Jo, konvoy ilerledikçe daha da endişeleniyordu. dar bir dağ yolunda ilerliyordu. Bu insanların Cage'e yardım etmek için burada olduklarını biliyordu ama güç gösterisi onu rahatsız etmişti. Elbette savaştan teslim olmaya ikna edilebilirdi. İlk tanıştıklarında çok tehlikeli görünüyordu ama günler geçtikçe nezaket ve mizah göstermiş ve çoğu zaman akli başında görünmüştü.

Onu incitecekleri düşüncesinden nefret ama kendilerine zarar verme riskini göze almadıkları için onları suçlayamazdı.

"Kimsenin zarar görmesini istemiyorum," dedi

Gavin'e. "İşini yap tatlım, kimse zarar görmeyecek."

Adamın küçümseyici tavrı kadının gergin sinirlerini daha da germişti.

"Gözlerini kapat," dedi. "Marc'ı düşün."

Adamın elini kolundan itti, sonra gözlerini kapattı.

Yakındaydılar, çok .

"Acı çekiyor," dedi. Onun sıkıntısının bir yankısını hissetti. "Acele et."

Sürücü itaat ettiğinde güç dalgalanmasını hissetti. Mesajlar kulaklıklar üzerinden iletiliyor, adamlar anlamadığı askeri kısaltmalarla konuşuyorlardı. Gözleri kapalıyken diğer duyularının daha çok farkındaydı. Arka pencereden giren güneş ışığı, klimaya rağmen yanaklarını ısıtıyordu. Kavurucu derecede sıcak bir gündü ve orman yangınlarının dumanının kokusunu alabiliyordu. Marc yangın bölgesinin güneyine gittiği için minnettardı.

"Meksika'ya gitmeye çalışıyor," dedi.

"şimdi mi?" Gavin sordu.

"Hayır."

"şimdi ne yapıyor?"

Bilinaltından soyut imgeler ve yönler çıkarırken Gavin'in yumuşak bir sesle sorduğı sorulara cevap verirken neredeyse hipnotize olmuş gibi hissediyordu. "Uyuyorum," diye cevap verdi. "Rüya görüyorum."

"Neyi hayal ediyorsun?"

Bu garip bir soru gibi geldi. Operasyon için ne fark yarattı?

"Ben" diye cevap verdi.

*Mağara ağızının dışında dünya gri ve soğuktu.
Tek sıcaklık kollarında tuttuğı kadından geliyordu.*

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi kadın. "Doğru hissetmiyorum."

"Bir de bana sor." Etrafına bakındı, gözlerini dönen sis ve hiçbir şey göremiyordu. Sis içinde görünmez, bekleyen canavarlar hissetti. Onlar da ikisi de bunu biliyordu. Tekrar ona baktı. "Endişelendiğim sensin."

"Beni her şeyden koruyamazsın."

"Deneyebilirim."

"Bunu birlikte yapalım."

Onu kendine yaklaştırdı ve öptü, ilk başta nazikçe. Ama kız onun için hayattı, onun için her şeydi, bu yüzden kısa süre sonra öpücük

acmasız ve talepkâr oldu. Elleri de aynı şekilde onun üzerinde hareket etti. Göğüslerini buldu, sıktı ve meme uçlarıyla oynadı, sonra elleri aşağıya doğru hareket etti

vücudunu ve bacaklarının arasını okşadı. Okşamaları nazik değildi ama kadın onun ağızına doğru inledi, vücudunu onunkine yasladı. Kadın da onun kadar muhtaçtı, onun ihtiyaçlarıyla tamamen uyum içindeydi.

Kısa süre sonra onu mağara duvarına yasladı ve tuttu. Sert bir hamleyle onu kadının içine, sıcak, ıslak ve çok sıkı olduğu yere soktu. Kıcının ellerindeki ağırlığını sevdi, bacaklarını ve kollarını sarma şeklini sevdi. Etrafında dolanıyor, onun kokusunu ve ağızının tadını seviyordu. Çılgınca bir yoğunlukla ona vuruyordu. Mağaranın ötesinde gizlenen tehlikenin farkındaydı ve bu tehlike çiftleşmelerine umutsuzluk katıyordu. Bu son kez bir araya gelişleri olabilir. Son kez...

Sonra içinden bir orgazm dalgası geçti ve kılıfının adamın sikinin etrafında sıkılaşması, kendi patlayıcı salınımını başlatan tetikleyici oldu. Dünya kör oldu, bembeyaz oldu.

Ve o küle dönerken, dışarıdaki tehlike yaklaşıyordu.

", " dedi.

Onu duyuyordu ama göremiyordu. Gözleri açıktı ama sis beyaz bir sığa dönüşmüştü ve uğursuz gölgeler parıltının derinliklerinde uçuşuyordu. Kontrolünü kaybetmiş, gardını düşürmüştü. Düşman onun bu gafletinden faydalanıyordu ve bunun bedelini ödeyeceklerdi.

"Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim."

"Sadece koş!" diye bağırdı. "Uyan ve koş!"

Uyarı onu uyandırdı ama rüyadan bile artık çok geç olduğunu biliyordu.

"Kafes!" diye seslendiğini duydu Josephine, çok çok uzaklarda bir yerden. "Kaç!"

O acı çektiğini hissetti, zihnine saplanan bir iğne kadar keskindi. Tek yapabildiği öfkeyle kükremek ve tepki vermektir.

Mutlak, kör edici zevk dalgası Jo'yu dizlerinin üzerine çökertti. Cipe doğru temkinli bir şekilde ilerleyen askerlerin ya da yanında duran Gavin'in farkında değildi. Bir an için çevresi kayboldu ve Cage'le birlikte rüyada kayboldu, beden ve ruh olarak birleşti. Sonra , dünya odak noktasına geldi ve kim olduğunu, nerede olduğunu ve tehlikenin son derece farkındaydı-

"Kafes!" diye bağırdı ayağa fırlarken. "Kaç!"

Kız bağıırırken Gavin arkasını döndü ve ona öyle sert bir tokat attı ki kız düştü. Taşlı zemine sertçe , kulakları çınlıyor ve acıdan gözyaşları görüşünü engelliyordu. Ama Cage'in öfke dolu kükremesi öğle sıcağında duyulduğunda Jo yeniden ayağa kalkmış, sese doğru koşmaya başlamıştı.

Cage cipten fırladığında camlar paramparça oldu. Tüm kasları, hızı ve öfkesiyle gölgelerin arasından fırladı. Emirler bağıırıldı, biri metal bir silindir fırlattı. Yere düştü ve patladı. Havaya pis kokulu bir duman yayıldı. Bir silindir daha indi, sonra bir tane daha. Kafes gelmeye devam etti. Jo keskin sisin içinden ona doğru koşmaya devam etti. Bu şey burun deliklerini ve ağzını tanıdık bir koku ve tatla yakıyordu.

Gavin onun peşinden koştı ama kız ondan kaçtı. Sadece Cage elini kaldırıp ona doğru tuttuğunda yavaşladı.

Cage ateş etmeden bir an öncesine kadar unutmuştu. Gavin onu yakaladı ve mermi başının üstünden geçerken ikisini de yere fırlattı.

Cage tekrar ateş edemedi bir öksürük nöbeti tuttu. Jo, Gavin'in altından sıyrılmayı başardı ve Cage'in dizlerinin üzerine tökezlediğini .
Duman. Ellerinin üzerine düştü, sonra tekrar ayağa kalktı, nefesi kesik kesik geliyordu. Derisi bembeyaz olmuştu ve boğulacak gibi görünüyordu.

Bakışları bir an için buluştu. Her ne kadar gözleri Ölmekte olan kırmızı kömürler gibi parlayan, ona yönelttiği ihanet bakışı kalbini ikiye böldü. Sonra öksürük onu daha da sertleştirdi ve silah elinden düştü.

İşte o zaman etrafını saran askerler ateş etmeye başladı. Kolları kana bulandı ve sol omzundaki beyaz tişörtüne kırmızı bir leke yayıldı. Kurşun darbelerinin gücü onu sırt üstü yere düşürdü.

"Hayır!" Jo bağırdı. Acı dolu bir öfkeyle Gavin'e döndü. "Ona zarar vermeyecektin!" Jo kaçmaya çalıştığında, Gavin onu sertçe yere itti.

Ayağa kalktı ve Cage'in yattığı yere doğru yürüdü, yüzü güneşe dönüktü ve ayağını kullanarak Cage'i çevirdi. Askerlerden biri gelip Cage'in bileklerine kelepçe taktı.

Jo ayağa kalktı ve yan tarafını tutarak eğildi ve sonunda dumanda o kadar yoğun olan kokuyu tanıdı. Sarımsak kokusuydu.

Sarımsak mı? Bu doğru olamaz. Sarımsak gibi zararsız bir şey nasıl olur da Marcus için onu zayıflatacak ve boğacak kadar zehirli olabilirdi?

ölü mü diri mi olduğunu bilmiyordu ama ona ulaşmak zorundaydı. Ölmüş olsaydı bunu hissederd, değil mi?

Cage'in etrafını saran adamlardan oluşan çembere doğru ilerledi ama askerlerden biri onu kolundan yakaladı.

"Onu diğerlerinin yanına koyayım mı efendim?" diye seslendi Gavin'e.

Diğerleri mi? Hangi diğerleri?

Gavin, Cage'in yüzükoyun yatan bedeninden uzaklaştı ve iki adam bir sedyeyle aceleyle ilerledi.

"Kadın mı efendim?" diye sordu asker. "Onu minibüse götüreyim mi?"

Gavin ona doğru döndü. "Hayır," dedi askere. Gülümsedi. "Bu kaltağı daha iyi kullanabilirim. Onu yaratığın yanına koyun. Vampir uyandığında aç olacak."

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

"Lütfen, Tanrım, ölmesine izin verme!"

Cage'in cansız bedeninin bulunduğu sedyeyi hiç acımadan yere atmışlar ve onu da peşinden içeri itmişlerdi, ve onları içeri kilitledi. Araç bir ambulans değildi; seyyar bir hapisane hücresiydi

Ve içinde sıkışıp onun suçuydu. Cage'in yaralanması onun suçuydu, ya da daha kötüsü.

Tepeden aşağıya doğru bir dizi parlak ışık parlıyordu, son derece cilalı gümüş duvarlardan ve zeminden acı verici bir yoğunlukla yansiyordu. Jo gözlerini kısarak Cage'in yanında diz çöktü.

Araç engibeli zeminde yavaşça ilerlemeye başladı. Tepeden gelen sıcaklık öğle vakti çöl kadar yoğundu.

Başını kucağına koydu, sonra nabız bulma umuduyla parmaklarını boynuna koydu. Bir elini de nefes alıp almadığını anlamak umuduyla ağzının üzerinde gezdirdi. Birkaç yoğun dakikadan sonra, her ikisini de hissettiğini düşündü, ama o kadar zayıftı ki, hissettiği şey sadece umut ve hayal olabilirdi. Sonunda onun hayatta olduğuna karar verdi çünkü hayatta olduğunu hissediyordu.

"Ben bilirdim," dedi ona. Ellerini onun üzerinde gezdirdi. ağır bir şekilde kesilmiş çene ve yeni çıkan kaba siyah saçlar

kafasında. "Biliyorum."

"Hey!" diye bağırdı. "Bu adamın bir doktora ihtiyacı var!" Kimsenin onu duyduğunu sanmıyordu ama denemek zorundaydı.

Cage'i yakalamak için bu kadar zahmete girmelerine rağmen kimsenin onun yaralarıyla ilgilenmemesi korkutucuydu. Onlar onu canlı , değil mi? Elbette, Gavin ona vampir demişti ve belki de vampirlerin doktora ihtiyacı yoktu.

Sıcak ışıklara rağmen Jo, Gavin'in söylediklerini hatırlayınca ürperdi.

Vampir aç olacak.

Cage *gerçekten* bir vampir miydi?

İri yarı, ağır kaslı Marcus Cage kimsenin hayalindeki vampir değildi. Vampirler sıska ve mezar görünümlüdür, tıpkı *Açlık* filmindeki David Bowie gibi. Ama-

İpuçları başından beri ona bakıyor ve o da onları görmezden mi geliyordu? O kadar aptal mıydı?

Gavin onu kesinlikle aptal yerine koymuştu. Peki ya Cage? Cage onunla ne için oynamıştı?

Oyunu ne olursa olsun, Gavin'in tutsağı olmayı hak ettiğine inanamıyordu. Ve o da O olmasaydı kaçardım.

Jo elinin tersiyle alnındaki teri sildi. Giysileri nemliydi ve sıcak tenine yapışyordu. Burası neden bu kadar aydınlıktı?

Vampirler çok fazla ışığa dayanamadıkları için mi?

Elini zeminin pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi. En iyi gümüşten yapılmış gibi görünüyor ve hissediliyordu; büyük büyükannesinin antika gümüş çay servisi de aynı böyle hissettirmişti. Vampir efsaneleri hakkında ne bildiğini hatırlamaya çalıştı. Gümüşe alerjileri olması mı gerekiyordu? Gümüş haçlar belki, ama görünürde hiç haç yoktu ve...

"Bu da ne-?"

Cage'in yaralı omzunun derisinin altında hafif dalgalanma fark etmişti. Daha yakından bakmak için öne doğru eğildi ve derisinin altındaki şey tekrar hareket edince bir solukla geri çekildi. Sonra yassılaştı ve kanla kaplanmış mermi yavaşça girişten çıktı.

Yara. Cage'in vücudundan çıkan kan bir an için tişörtün kanlı kıvrımına takıldı, sonra Jo'nun uzattığı eline düştü.

Hayatında hiçbir şeye bu kadar şaşırmamıştı. Başını döndürmeye yetmişti - ya da belki de sadece ışıkların sıcaklığıydı. Küçük metal parçasını gözlerinin önünde tuttu. Az önce tanık olduğu şeyin imkânsızlığına rağmen, kanıtı avucunun içinde tutuyordu.

Cage'in vücudu kurşunu tükürmüştü!

Elindekini fırlattı ve adamın yaralarına baktı. Kan Kolları kabuk bağlamıştı ama kurşun deliklerinin üzerinde yeni deri başlamıştı bile. Mermi çıktığına göre omzundaki yara da iyileşmeye başlamıştı.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı. "Burada neler oluyor?"

"Kan," dedi Cage, sanki onun sorusuna cevap verir gibi. Burun delikleri havayı koklayarak alevlendi başını çevirip ona ters ters baktı.

Keskin dişleri gördü ve adamın dişleri etine kapanmadan önce geriye doğru sıçradı.

Sırtından kalkıp dizlerinin üzerinde iki büklüm olan canavarı tanıyamadı.

Marc onun kanının kokusunu alabiliyor, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor ve ondan yayılan korku dalgası ona bir darbe gibi çarpıyordu. Ama onu göremiyordu. Elleri gümüşle bağlıydı, etrafı gümüşle kaplıydı ve ışık gözlerine ve tenine doluyordu; yakıcı, kör edici. Çaresiz, aç ve öfkeliydi.

"Hain!" diye bağırdı hissedebildiği ama göremediği kadına.

"Dişler!" bağırdı, sesi titriyordu. "Senin dişlerin var!"

Seni öldürmek için daha iyi.

"Aklımdan uzak dur!"

Sese doğru hamle yaptı. Her yerde gümüş dokunduğu yer acıyordu, giysilerindeki birçok yırtıktan ona ulaşıyordu. Parlak güneş ışıkları onu yakıyor, çıplak teninin her zerresini kavuruyordu. Kan kaybı onu zayıflatmış ve pusudan önceki halinden bile daha fazla susatmıştı. Ve hala hissedebiliyordu

Sarımsak gazının keskin tadı burun deliklerine ve ciğerlerine doldu. , boğulmaya ve başladı. Fit olduğu için neredeyse minnettardı çünkü oksijen için savaşmak onu nefes almak için bilinçli bir çaba sarf etmeye zorluyor, bu da onu düşünmeye zorluyordu. Ve düşünmek onu Josephine Elliot'ın üzerine düşme, boğazını parçalama ve kanının her damlasını içme içgüdüsü.

Oh, onun kanını alacaktı, , ve onu alacaktı. Sert ve acımasız yapacaktı ve ona bunu sevdirecekti. Başına geleni hak etmişti ama onu öldürmeyecekti. Bu dürtüyle savaştı; o bir katil değildi.

O bir enkazdı. Gavin, onun iyi bir çok sayıda kötü tepki verdi ve bu planlama işe yaradı. Bir Prime'ı devirmek için çok şey gerekiyordu ama Gavin işin püf noktalarını biliyordu. ki bu da kendisinden başka kimsenin suçu değildi. Bir ölümlüye güvendiği gün kendini bu belaya bulaştırmıştı. O Belli ki ilk seferinde dersini almamıştı, çünkü güvendiği ikinci ölümlü de ona ihanet etmişti

Bu ihanet o kadar canını yaktı ki, başını geriye attı ve acıyla inledi, bu acı tüm fiziksel işkencelerden çok daha kötüydü.

Jo gümüş kutunun en uzak köşesine çömeldi ve Cage ulurken kulaklarını kapattı. O bir hayvandı! Onun başka bir şey olduğunu nasıl düşünebilmişti ki? Gecenin içinden kaçıp gelen, ona saldıran, canını yakan, onu hayatından koparan yaratık oydu! Şimdi nerede olduğuna bir bakın - onunla birlikte bir kafese kapatılmış, avı olması için onunla yalnız bırakılmıştı.

"Bunların hepsi senin suçun!" diye bağırdı. Bir canavara söylenecek aptalca bir şeydi.

"Benim hatam mı?" Marc bağırarak karşılık verdi. "Beni ihbar eden ben değilim."

Neden onunla tartışmaya zahmet ediyordu ki? Tartışacak gücü nereden ? Ona doğru yaklaştı, Sıcak metal yüzeyde acı içinde kayıyordu. Ona

tekme attı. "Benden uzak dur."

"Böyle bir şey ." Kadının ayağının kalçasına çarpmasını görmezden geldi. Elleri arkadan bağlanmıştı. Bu, onu bastırmasını yavaşlatabilirdi ama onu durdurmayacaktı.

"Ereksiyon olmuşsun."

Kadının tiksintisi onu eğlendirdi. "Bölgeyle birlikte geliyor. Dişler ve penis birbirine bağlıdır."

"Bu tipik bir erkek değil mi?" Ona tekrar tekme attı, sonra ileri atılarak onu geçmeye çalıştı.

Onun köşeden çıkmasına izin verdi, sonra döndü ve mobil hapisane hücresinin diğer tarafına kadar onun kokusunu takip etti. Araç bir çarptığında Marc öne doğru fırladı. Sırt üstü düşmüş olan Josephine'in üzerine düştü. Onu bulmak ve sıkıştırmak neredeyse çok kolay olmuştu.

Öne doğru eğilirken yumrukları omuzlarını ve başının yanlarını buldu. Işıklar onu kör ediyordu ve elleri işe yaramıyordu ama ağırlığı ve gücü onu kontrol etmeye yetiyordu.

Tenin yumuşak, çıplak bir noktasını buldu ve ısırıldı. Adam ondan içerken kadın zevkle kasıldı, o da hem aldı hem verdi. Besin, ışık ve gümüşle çevrili acısını dindirmedi ama zayıflığına iyi geldi, deliliği uzak tutmasına yardımcı oldu.

Ama istediği her şeyi alamazdı; ellerini kullanmadan bu mümkün değildi. Yine de sikini pantolonundan çıkarmayı başarsa da, ona tecavüz etmeyi kendine yediremedi. Vicdanı ancak bu kadarına izin veriyordu.

Sonunda sadece birkaç yudum kan aldı; onu ayakta tutmaya yetecek kadar, ama onu zayıflatmaya yetmeyecek kadar. *Birini kurtarmak*

Kendine *değerli bir kaynak* olduğunu söyledi. Tekrar koşma şansı bulduğunda, rehinesinin sağlıklı ve güçlü olmasına ihtiyacı olacaktı.

"Çekil," Jo. "Çekil üstümden."

"Hayır," diye cevap verdi, sesi kızın teninde boğuklaşıyordu.

Sıcak ışıkların parıltısına karşı gözlerini kapalı tuttu. Eğer kendisi için bu kadar kötüyse, Cage için de dayanılmaz derecede acı verici olmalıydı. Kafası kadının göğüslerinin arasına gömülmüştü. O kadar da büyük olmadıkları için ona çok fazla sığınak sağladıklarından şüpheliydi.

Kendisi yarı bilinçli bir mutluluk sisine girip çıkarken onların ne kadar uzağa ve nereye gittiklerini merak etti. At Sonunda nispeten düzgün, düz bir yola sapmışlardı. Sırtı ağrıyordu, bir ayağı uyuşmuştu ve adamın ağırlığı kızın üzerinde sıcak ve ağırdı. Rahatsız edici olduğu kadar fazla samimiydi de.

"Bana dokunmanı istemiyorum."

"Yere dokunmak istemiyorum. Tek dayanağım sensin."

"Ben bir mobilya parçası

değilim." "Yapacaksın."

Sesi çok ve aşağılayıcı geliyordu ve bunun onu neden rahatsız ettiğini bilmiyordu.

"Beni *ısırdın*, Cage." Nasıl hissettirdiğini hatırladı. Koluna batan dişlerin keskin girişi, ardından gelen hızlı, sıcak zevk. Vücudu hâlâ o anın etkisiyle canlıydı. Bu zevkin elektrik artçı şokları. "Isırmak

benim işim."

Sesi hiç özür dilemiyormuş gibi geliyordu ve bu da onu çileden çıkarıyordu. "Bu yanlış. Sormalıydın."

Başını kaldırdı. Gözleri sımsıkı kapalı olmasına rağmen, onun kendisine dik dik baktığını hissedebiliyordu. "Yanlış mı?" Derin bas sesi kafasının içinde bir çan gibi çınladı. "Beni ihbar ettin!

Beni bu işe sen bulaştırdın-"

"*Biz* bu işin içindeyiz," diye düzeltti öfkeyle. "Bu kutuda kilitli olan tek kişi sen değilsin. Bir vampirle birlikte. İzinsiz ısırın bir vampirle."

O gerçekten bir vampir. Bunu kendi başına anlamayacak kadar aptal mıydı? Ve neden tiksintisi çoktan geçmişti? Kanını alma işlemi ona orgazm yaşattığı için mi? Bu zevki o istememişti ve bu zevki tatmak, bunu yaptığı için onu affetmesi için bir neden değildi.

"İnsanların kanını almamalısın." "Başka

nasıl yaşayabilirim ki?"

"Seni yemek yerken gördüm."

"Bu aynı şey değil. Yemek biraz enerji sağlar ama gerçekten yaşamak için insan besinine ihtiyacım var." Gözleri kapalıyken tuhaf bir şekilde tehditkâr görünen bir şekilde alay etti. "Sıska ve anemiksin ama bulabildiğim tek şey sendin. Hain," diye ekledi.

Sözleri ona acı verdi. Hayır, acı bir iğneden daha derindi. Besin kaynağı olarak niteliğini aşağılayarak onu incitebilmesi, bu durumun ne kadar çılgınca olduğunu gösteriyordu

"Aklım başımda değil," dedi onun düşüncesini anlayarak. "Kendimi zar zor kontrol edebiliyorum. Gavin'in istediğini yapmam için beni zorlama."

"Gavin ne istiyor?"

"Seni öldürmem için. Bana yaptıkların için bunu hak ."

"Ben sana hiçbir şey yapmadım!"

"Gavin sana ne söz verdi? Gerçi artık bir önemi yok, değil mi?"

"Benim de tutsak bu kadar memnun görünmek zorunda değilsiniz."

"Alabileceğim her zevke ihtiyacım var. Ne de olsa yavaş yavaş parçalara ayıracakları kişi benim."

Onun sözleriyle midesi düğümlendi. Zihninde işkence ve aşağılanmanın vahşi rüya görüntüleri canlandı, bunlar rüya değildi. Cage beyaz laboratuvara geri götürülüyordu. Ve o da öyle.

"Eğer sizi canlı yakalamak için bu kadar zahmete girdilerse-" dedi.

"Beni canlı yakalamalarına *yardım etmemiş* olsaydın, ben-"

Jo kapı açılana kadar aracın durduğunu fark etmedi. Silahlı adamlar içeri doluşurken gümüş küpün içine serin bir gece havası doldu ve o ve Cage yakalanıp dışarı sürüklendi.

Gavin'in beklediği yere.

oceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Cezaevi aracı ve konvoyun geri kalanı park edilmişti yüksek metal çitlerle çevrili devasa kare bir yerleşkenin ortasındaydı. Nöbetçi kuleleri aralıklarla yükseliyor ve uzun projektörler çitlerin tepesini çevreleyen jiletli tellerden yansiyordu. Yakınlarda birkaç uzun, alçak bina vardı, ve beton bir yol karanlığa doğru uzanıyordu. Jo yol olmadığına karar verdi; bir pist. Yerleşke küçük bir askeri üs görünümündeydi.

Gavin, iki silahlı adamın arasında duran kadına kısa bir bakış attıktan sonra dikkatini Cage'e çevirdi. Bir çift adam Cage'i kollarından tutarken, diğerleri de birkaç metrelik temkinli bir mesafeden etrafını sardı. Çok sayıda silah vardı vampir üzerinde eğitilmiş.

"Marcus, eski dostum," dedi Gavin. "Bok gibi görünüyorsun."

Jo, Cage'in bir yerlerden enerji ve cesaret toplayıp omuzlarını dikleştirmesini ve Gavin'e geniş bir gülümseme göndermesini izledi. "Ben de öyle hissediyorum dostum."

"Eminim seni öldürüp bu işi bitirmemi diliyorsundur."

Cage, iri rağmen zarif bir jestle başını eğdi. "Sakıncası yoksa."

"Eski günlerin hatırına yapardım, eğer para ödeseyseniz." Gavin omuz silkti ve başparmağını Jo'ya doğru salladı. "En azından serbestken birileriyle yatmışsın."

Cage'in ifadesi donuklaştı ve dolgun dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bir centilmen asla söylemez, ha? Boş ver, bana tüm detayları anlattı." Cage sessiz kaldı ve Gavin etrafını saran silahlı kalabalığı işaret etti. "Nereye gideceğinizi biliyorsunuz. onu koy. Ve eğer tekrar dışarı çıkarsa," diye ekledi, onu sürüklemeye başladıklarında, "hepiniz öldünüz."

Jo, Cage'in gözden kayboluşunu izlerken kalbi burkuldu. Onun peşinden gitmeye başladı ama muhafızlar onu kollarından yakaladı.

Uzun boylu, zayıf, kırılmış kahverengi saçlı bir adam binalardan birinden Gavin'e yaklaştı. "Demek sonunda yaratığı getirdin."

"Söylemiştim," diye cevap verdi Gavin. "Patron mutlu olacak."

"Hedeflerimize ulaştığımızda Patron mutlu olacak."

"Bir vampir olmadan hiçbir şey başaramazsınız ve onu yakalayan benim. Ve unutmayın, o kaçtığı anda ben burada değilim. Kaçmasına izin veren senin araştırma ekibindi. uzakta."

"Suçlamaya gerek yok," dedi diğer adam. "Ben sadece konumuza geri döndüğünüz için yorum yaptım."

"Beni tebrik ettiğini duymadım Brashear."

Adamlar konuşurken Jo kendisini esir alanlarla mücadele etti. "Efendim," diye seslendi sonunda onu tutan adamlardan biri. "Bununla ne yapacağız?"

Gavin ve Brashear dönüp ona bakarken, kız tutulmaya karşı nafile bir mücadele veriyordu.

"Bu da ne?" Sonra Brashear, konvoydaki minibüslerden çıkarılmakta olan üç korkmuş görünümlü kadını işaret etti. "Peki bunlar ne? burada ne yapıyorsun?" Jo restorandaki kadınları tanıdı.

Gavin bir elini Brashear'ın dar omzuna koydu ve diğer mahkûmlara doğru işaret etti. "Denekle yaşadığınız sorunlardan birinin ona birincil kaynak proteini sağlamamaktan kaynaklanabileceğini söylediğinizi hatırlıyor musunuz? Hiçbirimiz bunu sağlamak istemediğimiz için, birkaç kan bağışçısı getirdim. Artık kanı taze taze içebilir. şişe."

"Ah," dedi Brashear ve başını salladı. "Bu iyi bir fikir olabilir."

"Olabilir mi?" Gavin başını salladı ve güldü. "Yaşlı Marcus başladığında bana teşekkür edeceksin. Onu aç bırakmak istediğin şeyi elde etmeni sağlamadı; sadece iki insanlar öldürüldü."

"Ekipmana verilen ciddi zarardan ve deney sonuçlarının tehlikeye girmesinden bahsetmiyorum bile."

"Ve kaçtı," diye ekledi Gavin.

"Efendim?" diye bir kez sordu gardiyan. "Kadını diğer mahkûmların yanına koyalım mı?"

"Hayır." Gavin ona doğru yaklaştı. "O senin için bir hediye Brashear."

"Gerçekten mi?" diye sordu diğer adam. "Benim araştırmamla ne ilgisi var? Onunla ne yapmam gerekiyor?"

"Onu küçük parçalara ayırın, umurumda değil." Gavin Jo'yu çenesinden kavradı ve başını yukarı kaldırdı, sonra iki parmağını boğazında gezdirdi. "Eminim Marcus'un kanını emdiği yerlerden örnekler almak isteyeceksiniz."

"Yararlı," diye kabul etti Brashear.

"Daha da ilginç olan şey, onu beceriyor olması. Vampirle zihinsel temas kurmasına yetecek kadar beceriyor ve emiyor."

"Gerçekten mi?" Brashear dikkatle ona baktı. Jo onun solgun heyecanı ve dar yanaklarındaki hafif kızarıklığı gördü. Ve onu beyaz oda kâbuslarındaki işkencecilerden biri olarak tanıdı.

"Benden uzak dur!" diye bağırdı panikle. "Onu benden uzak tutun!"

Gavin güldü.

"Gerçekten mi?" Brashear onun tepkisini görmezden gelerek tekrar söyledi. Bu kelimedede dehşet verici bir neşe vardı. "Onu derhal muayene masalarından birine yatırın."

Gavin, muhafızlar onu önce tekrar boğazını okşadı. "Güle güle şekerim," dedi. "Benim için eğlenceliydi." "Bu senin için hiç de eğlenceli olmayacak" diye eklerken gülümsüyordu.

Jo'nun her yeri ağrıyordu ama en azından ona duş aldırılmışlar ve temiz beyaz bir gecelik giydirmişlerdi. Bilim adamları değerli beyaz işkence odalarına kir girmemesi konusunda düpedüz paranoyaktılar. Kan, evet; kir, hayır.

Kollarını çekilmiş bacaklarına doladı ve başını dizlerine yasladı. Kendini Darth Vader'ın Luke Skywalker'ın dikkatini çekmek için işkence ettiği Han Solo gibi hissediyordu. "Bana soru bile sormadılar," diye mırıldandı yorgunca.

Onu acı verici, aşağılayıcı bir titizlikle her yerinden muayene etmişlerdi. Ona şırıngalar sokmuşlar, bir şeyler çıkarmışlar, bir şeyler enjekte etmişler, monitörler ve sondalar takmışlardı. Diş muayenesi bile yapmışlardı. Yaptıkları şeylerin çoğu canını yakmıştı; hepsi korkutucu ve yorucuydu. Acıya, tıbbi testlere ve muayenelere alışkındı; ama bu kişisel olmayan tedavinin hiçbir faydası ya da iyileştirici yanı yoktu. Onu tutsak edenler için sadece bir kobaydı. Ne itirazları ne de ara sıra attığı çığlıklar bile onlardan bir karşılık görmemişti.

İşlerini bitirdiklerinde onu buraya sürüklemişler ve bir kabus onu uyandırana kadar burada uyumuş. Kabusta Cage'i aramış ama bulamamıştı. Depresyonda ve kafası karışmış bir şekilde uyandı çünkü orada değildi.

Büyük, penceresiz bir baraka odasındaki karyolalardan birinde oturuyordu. Duvarlar, zemin ve tavan donuk bir griye boyanmıştı ve üstlerinde endüstriyel tarzda floresan ışıkları vardı. Tek giriş büyük bir metal kapıydı. Kapının diğer tarafında silahlı bir nöbetçi olduğunu biliyordu. Odada karyolaların yanı sıra uzun bir masa ve banklar, bir tuvalet ve lavabo ile Gavin'in Kennedyville'deki restorandan aldığı üç kadından ikisi -garson ve kasiyer- vardı. Üçüncü kadının nerede olduğunu merak ediyordu.

Jo yalnız olmadığı için mutluydu. Bunun bencilce olduğunu biliyordu ama şu anda böyle hissetmekten kendini alamıyordu. Ayrıca, kadınları buraya getirdiği için özür dilemesi gerektiğini hissetti. Buna.

kötüsü de, her şeye rağmen Cage'i özlüyordu. Onun için endişeleniyordu. Artık paylaştıkları rüyaların anılar ya da önseziler olduğunu biliyordu. Bu çok zordu. Psişik/telepatik şeyleri nasıl tanımlayacağını bilmiyordu ama ikisi iyi ya da kötü birbirlerine bağlıydı. Yine de şimdi onu hissedemiyordu. Kendini boş hissediyordu, sanki içinden hayati bir şey çekilip alınmış gibiydi. Ruhu belki de?

Aralarındaki bağın kopmasına neden olmak için Cage'e ne yapıyor olabilecekleri konusunda dehşete düşmüştü. Ona nasıl zarar veriyorlardı? Hangi deneyleri yürütüyorlardı?

Onun bir vampir olduğunu kendine hatırlattı.

Vampirler gecenin şeytani yaratıklarıydı, insanları avlayan kan içici parazitlerdi. Kalbini katılaştırmaya çalıştı ama endişesi yeniden su yüzüne çıkmaya devam etti. Vampir olması kötü bir insan olduğu anlamına gelmiyordu. Şimdiye kadar, Marcus Cage, Gavin'den, askerlerinden ya da bilim adamları çetesinden ahlaki açıdan çok daha üstün bir şekilde davranmıştı. Çoğu zaman.

Ama-

Onu özlüyorum.

"Bakıyorum da uyanmışsın," dedi garson kız. Yanlarına geldi ve Jo'nun yanındaki karyolaya oturdu. Tam o sırada bir jet motorunun gürültüsü başlarının üzerinden geçerek binayı salladı.

"O da neydi?" sordu garson kız, gürültü duyulabilecek kadar azaldığında.

"Gulfstream," diye yanıtladı Jo.

"Bir hava kuvvetleri üssünde miyiz?"

Jo başını salladı. "Bu tür uçaklar şirketler ya da özel mülk sahipleri tarafından kullanılır."

Diğer kadın merakla ona baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Eskiden pilottum. Bu bana bir Gulfstream'in motorları gibi geldi."

"Özel bir uçak mı?" Kadın devam ederken çaresiz görünüyordu. "Ama askeri bir üsteyiz, değil mi? Hükümet bizi karantinada tutuyor, değil mi?"

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Jo.

"Ama şerif birkaç askerle birlikte geldi. Onlar da Kan testleri. Marcia, Karen ve bana aday olduğumuzu söylediler. Ne için? Marcia nerede?"

Jo diğer kadınların neden esir alındığını çok iyi biliyordu ve ne kadar çılgınca olsa da, kıskançlık içinde sert, sıcak bir yumruk gibi kıvrılıyordu. Kadınlar korkmuşlardı ve en az kendisi kadar çaresizdiler. Onlara kızması için hiçbir neden yoktu.

"Ben Debbie," dedi kadın ona. "Jo

Elliot," diye kendini tanıttı Jo.

"Geldiğinizi ve şerif sizi önce sipariş ettiğiniz tüm yemekleri hatırlıyorum. Bu Karen," dedi Debbie,

Kasiyer gelip yanına oturdu. "Şerif sizi neden götürdü?" diye sordu.

Karen Jo'ya şüpheyile baktı. "Bize virüs bulaştırdın. bir hastalık, değil ? Bu yüzden burada kilitliyiz. Bu senin suçun mu?"

Jo başını salladı. Gerçi annesini aramasaydı, annesi yerel şerifin ofisini aramazdı ve şerif de Gavin'le temasa geçmezdi. Yerel polis Gavin'in bir hükümet ajanı olduğuna mı inanıyordu? Bu gerçekten gizli bir hükümet projesi miydi? Hayır, buna inanamazdı.

Cage onu, peşindeki kişilerin sınırsız bir bütçeye sahip olduğu ve polislerin satın alınabileceği konusunda uyarmıştı. O da rüşvet parasının doğrudan ve annesinin Kennedyville şerifinin kışına tekmeyi basacağını da biliyordu. Uzun zamandır aklına gelen ilk rahatlatıcı düşünce buydu.

Tam o sırada odanın diğer ucundaki kapı açıldı. Üçüncü kadın içeri itildi ve kapı arkasından çarparak kapandı. Kadın sendeleyerek ilerlerken Debbie ve Karen sersemlemiş Marcia'nın yanına koştular. Jo da ayağa kalkıp onu takip etti.

"Ne oldu sana böyle?" diye sordu Debbie. Garson kız Marcia'yı kolundan tutup uzun masanın yanındaki banklardan birine oturttu. Yanına oturdu ve kolunu Marcia'nın omuzlarına doladı.

Jo geri çekilip onları izledi. Onların uzun zamandır arkadaş olduklarını tahmin ediyordu. Kendisi alışkın olduğundan bile daha fazla dışlanmıştı.

Empatik yeteneklerini kaybetmişti ve henüz insanlarla normal bir şekilde ilişki kurmaya alışkın değildi. Tek bilmesi gereken vücut dili, yüz ifadeleri ve ses tonuydu Gavin'i okuma konusunda tamamen çuvallamıştı. Dikkatli davranmak, gözlemlmek, tahmin etmek zorundaydı.

Marcia üç kadın arasında en genç ve en yakışıklı olanıydı; düzgün bir vücudu ve kısa kızıl saçları vardı. Bu Jo'ya Marcia'nın neden önce kaçırıldığı konusunda iyi bir fikir veriyordu.

Debbie kırklı yaşlarında, yuvarlak hatlı, kadınsı bir çekiciliği olan bir kadındı. Karen uzun boylu, bronz tenli, keskin hatlı ve düz göğüslüydü; Jo otuzlu yaşlarında olduğunu düşündü.

"İyi misin tatlım?" Debbie Marcia'yı cesaretlendirici bir şekilde sıktı. "Bize neler olduğunu anlat."

Marcia'nın cevabı bir inilti ve yanaklarındaki gözyaşlarını silmek oldu.

"Sorun nedir?" Karen sordu. Kasiyer Marcia'nın yanına diz çöktü ve kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Üşümüşsün."

"O-" diye başladı Marcia. Başını kaldırdı ve Jo'nun bakışlarıyla karşılaştı. "Kırmızı gözleri var."

Jo yavaşça başını salladı. "Bazen," dedi. Bir adım öne çıktı. "O iyi mi?"

Karen ayağa fırladı ve Jo'nun üzerine yürüdü. "Kim o?" Tekrar Marcia'ya döndü. "Kırmızı gözlü mü?"

"Beni yemedi," dedi Marcia Jo'ya. "Sana menüde senin olduğunu ve başka kimsenin olmadığını söylememi istedi."

"Yemek mi?" Debbie sordu. Sesine bir panik notası girdi. "Ne demek 'yemek'?"

"İnsanları *yemiyor*," dedi Jo. "Sadece kan içiyor." Boğazına ve bileğine dokundu. "Hiç de fena değil, gerçekten." Cage'i neden savunduğunu bilmiyordu ve bunu açıklamakta iyi bir iş çıkarmadığını da biliyordu.

"O bir deli," dedi Marcia. "Beni bir hücreye koydular. deli adam. Bir köşeye çömeldi ve uzun süre bana baktı. Bazen gözleri parlardı. Ve bir kurt gibi uzun dişleri vardı."

"Bir vampir gibi," dedi Jo. Debbie ve Karen ona deliymiş gibi baktılar. "Vampirlerin gerçek olduğu fikrine alışmalısın," dedi. "Bu sizi bir sürü uzun vadede sorun yaratır."

"Karnı açtı," dedi Marcia. "Ne kadar aç olduğunu söyleyerek bana bağırdı. Derin bir sesi var-"

"Eski bir deniz çavuşu." "-vahşi

bir hayvan."

"Oh, lütfen! Seni incitti mi?"

"O istedi." Marcia Jo'ya kızgın bir bakış attı. "Çünkü ben sen değildim!"

Jo şaşırmıştı. Bir yanı Cage'in duygusal bir bağ yüzünden kendisinden başka kimsenin kanını istemediğini düşünmek istiyordu. Sonra kendine bu duygunun nefret olduğunu söyledi. İntikam için onun kanını kurutmak istiyordu.

Elini boğazına götürdü ve bunu yaparken kapı bir kez daha açıldı. Bütün kadınlar ayağa kalktı. Jo davetsiz misafirle tek başına yüzleşirken, üçlü gergin bir şekilde birbirine sokuldu.

Bir çift muhafız içeri girdi. Gavin onları takip etti. Bir çift Yakışıklı sarışın adam diğer kadınlara kibarca gülümsedi. "Umarım rahatsınızdır hanımlar." Sonra dikkatini Jo'ya çevirdi. "Gel bakalım," dedi. "Önemli biri seninle tanışmak istiyor."

oceanofPDF.com

Yirmi Birinci Bölüm

Gavin hariç lüks toplantı odasındaki herkes gergin görünüyordu. Boş yüzlü Brashear'da bile gergin bir hava vardı. Bu iyi bir şeydi. Eğer bir sandalyeye kelepçelenmesi gerekiyorsa, rahatsız olan tek kişinin kendisi olmamasına sevinmişti. Gavin duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş kapıyı izliyordu.

Öğle sığığında onu yerleşkeye doğru yürütmüşlerdi. Ayakları çıplaktı ve üzerinde sadece kısa bir Onu güneşten korumak için hiçbir şey yapmayan beyaz bir elbise. Gavin korumaları üç katlı binanın dışında bırakmış ve onu Brashear ve iki adamının büyük bir konferans masasında oturduğu en üst kattaki bu odaya getirmişti. Gavin onu derin bir deri koltuğa oturttu ve bileklerini kolçaklara kelepçeledi. Kimse ona bakmadı, kimse konuşmadı; herkes gergin bakışlarını kapıya dikmişti. Jo etrafına bakındı.

Ofiste, binaları, nöbetçi kulelerini, bir hangarı ve fırınlanmış beton pistte duran şık Gulfstream jetini panoramik olarak gören büyük bir pencere vardı. Hangarın önünde bir uçak daha duruyordu ve tulum giymiş bir çift teknisyen tembel tembel üzerinde çalışıyordu. Yerleşkede Hummer'lar da dahil olmak üzere park etmiş pek çok araç vardı,

Jipler ve birkaç üç tekerlekli arazi aracı. Çöl kamufleji giyen silahlı adamlar çitlerle çevrili alanda devriye geziyordu.

Hapishanenin ötesinde boş bir çöl, uzakta ise sivri dağ sıraları vardı. Gökyüzü acımasız bir maviydi, toprak ise kızarmış kahverengiydi. Dostça, misafirperver bir manzara değildi; ama bu insanlarla kilit altında kalmaktansa kurak, çöle koşup şansını denemeyi tercih ederdi. Yerleşke, özellikle bu operasyon için inşa edilmiş yepyeni bir görünüme sahip değildi ama binalar çok bakımlı görünüyordu.

Jo tesisin eski, terk edilmiş bir askeri üssün parçası olduğundan şüpheleniyordu.

"Bu özel olarak finanse edilen şeytani bir komplo, değil mi?" diye sordu.

Gavin bir kahkaha attı ve oturan adamlardan biri ona doğru baktı. Kızıl saçlı, illi ve kalın gözlüklüydü. "Ah, evet," dedi. Sonra konuştuğu için utanmış göründü ve dikkatini tekrar kapıya çevirdi.

Jo tam kimi beklediklerini ki kapı açıldı. Önce geniş omuzlu bir çift koruma görevlisi içeri girdi, ardından eski moda siyah deri bir tıbbi çanta taşıyan bir kadın. Son olarak yaşlı bir adam geldi.

sallanarak girdi. O içeri girdiğinde masadaki herkes ayağa kalktı.

yavaş adımlarla odaya girdi; Gavin bile geçti. Jo, koltuğuna zincirlenmiş olmasaydı bile ayağa kalkmazdı. İçinde bulunduğu koşulların, yaşı ne olursa olsun otorite figürlerine saygı göstermeyi gerektirdiğini düşünmüyordu.

Ve yaşlı adam *gerçekten* yaşlıydı. Montgomery Burns yaşındaydı.

İki bin dolarlık takım elbise giymiş bir cırcır böceğine benziyordu. Biçimi eğilmiş ve solmuştu ve bir baston kullanıyordu. Sadece birkaç

Kafasında gümüş rengi saç telleri kalmıştı. Kırışıklıklarının üstünde yaşlılık lekeleri vardı. Kulakları kocaman olmuştu. Korumalardan masanın başına oturmasına yardım etti. O etrafına iyice bakarken başka kimse oturmadı.

Bakışları bir an için Jo'nunkilerle buluştu. O gözlerde yaşlanmış ya da küçülmüş hiçbir şey yoktu; mavi çelik bir kılıcın kenarı kadar keskindiler. Ve aç. Dünyayı yemek istiyordu.

İşte bu, diye düşündü, bir vampir.

"Beyler," dedi sonunda. Vücudunun zayıflığına rağmen sesinde hâlâ güç vardı.

Herkes yerine oturdu ve gergin bakışlarını masanın başındaki adama çevirdi. Korumalar ve kadın Gavin'in yanına gitti.

"Merhaba," diye seslendi Jo masanın diğer ucundan. "Tanıştırılmadık." Genelde ukalalık yapacak biri değildi ama korkunun ötesine geçmişti. Bu noktada kendini savunmakla ne kaybedecekti ki?

Görmezden gelinmesine şaşırmadı. Brashear,

"İyi günler, Patron." dedi.

"İyi günler Patron," diye tekrarladı diğerleri.

Yaşlı adam hafifçe başını sallayarak onayladı.

Patron mu? Jo ortaçağ görüntülerine neredeyse gülecekti. başlık . Yarı yarıya Brashear'ın diz çöküp yaşlı adamın yüzüğünü öpmesini bekliyordu. Elbette, yaşlı adam bu çılgın bilim adamlarının deneyleri için finansman, güvenlik ve bir vampir sağlıyorsa, araştırmacılar muhtemelen yaşlı adamın istediği her şeyi öpmeye hazırды.

"Rapor verin," diye emretti Patron.

Gavin cevap verdi. "Şahıs emniyete alındı. Konunun araştırılmasına ilişkin tüm izler kapatıldı. Yeni güvenlik önlemleri alınmaktadır."

Patron'un soğuk bakışları kısa bir süreliğine Gavin'e kaydı. "Bu tür bir olayın bir daha yaşanmayacağına dair bana güvence verme zahmetine girmeyeceksiniz."

"Hayır, Patron." Operasyonun kendi tarafını kontrol altında tuttuğundan son derece emin görünüyordu.

Jo onun haklı olduğunu düşünmekten nefret ediyordu. Kaçmak istiyordu ve bir vampir olmasına rağmen Marc Cage'in de kaçmasını istiyordu.

"Denek kendi türünden herhangi biriyle temas halinde miydi?"

"Öyle olmadığına eminim. Bizi kendi türünden daha fazlasına ölmeyi tercih eder."

"Yazık," dedi Patron. "Şahsın kaçışının neden gecikmenin bazı faydaları olacağını umuyordum."

"Patron?" Brashear dikkat çekmek isteyen bir okul çocuğu gibi elini kaldırdı.

Patron Brashear'a çok soğuk bir bakış attı. "Programın gerisinde kaldın. Sonsuzluğun sırlarını bulma işiniz ucuza gelmiyor. Öznenizin dünya kadar zamanı varken, benim yok. Benim zamanımı boşa harcıyorsunuz. Bu beni rahatsız ediyor."

Sözcükler hiçbir vurgu yapılmadan söylenmişti ama yine de odayı ürpertti. Jo irkildi, her ne kadar tam olarak Çılgın bilim adamlarının patronlarıyla başlarının belada görmek mutsuz edici.

Brashear konuşabilmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Evet, Patron," diye onayladı. "Ancak denekle çalışırken kaybedilen zamana rağmen kaçışın büyük yararları olacağına inanıyoruz. Artık araştırmayı götürebileceğimiz yeni yönlerimiz var. Yeni bir araştırma konusu." Gavin'e yarı minnettar, yarı kızgın bir bakış attı. Sonra Jo'ya baktı. "Bay Gavin bize bu dişiyi getirdi, sizinle iletişime geçtiğimde de belirttiğim gibi şüpheli bir kez daha gözaltındaydı. Şahısla olan bağlantısına ilişkin test sonuçları umut vaat ediyor."

Patron ona bir kez daha baktı ve Jo kendini mikroskop altındaki bir böcek gibi hissetti. "Öznenin ondan beslendiğini ve bunun bizim için iyi olduğunu söylediniz. Nasıl? Bana uzun süre Beslenmek vampir kurbanlarında fizyolojik değişikliklere neden olmaz."

"Hayır, Patron," diye karşı çıkmaya cesaret etti Brashear. "Konuyla doğrudan temasa size bir fayda sağlamasının imkânsız olduğunu söylemiştim."

"Kızlardan hoşlanıyor," dedi Gavin.

Jo neredeyse gülümsediği için kendine kızdı. Burada hiçbir şey komik değildi; bu insanlar son derece ciddiye.

Brashear ayağa kalktı ve onun arkasında durmak için yaklaştı. Ellerini onun omuzlarına koydu. Aşağıya baktı. sol elinin arkasında küçük, sarmal bir yılan dövmesi olduğunu fark etti. Bilim adamının bir dövmesi olmasını tuhaf bulmuştu ama yılan onun soğuk, sürüngen ruhuna kesinlikle uyuyordu. kişilik.

Ona bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Çek ellerini üzerimden."

Tabii ki onu görmezden geldi. Patron'a bakıyordu. "İşte ölümsüzlüğün."

"Bu-" dedi Patron küçümseyerek, "bir vampirin besin kaynağıdır."

"Ve cinsel partner," diye ekledi Brashear.

Yaşlı adamın yüz hatları buruştu. "Yaratıkların insanlarla nasıl çiftleştğini duymak istemediğimi biliyorsun."

Brashear, "Anladığım kadarıyla bu etki kurban için rahatsız edici değil," dedi.

Jo, Patron'un gözlerinin içine bakarak, "Bu senin dünyanı sarsar," dedi.

Patron pancar gibi kızardı. Odanın diğer tarafında Gavin usulca kıkırdadı.

Brashear, "Bir vampirle uzun süreli cinsel temas, belirli insan ve vampir çiftlerinde psikolojik ve fizyolojik değişiklikler yaratır" dedi.

"Cage'i bu şekilde buldum," diye konuştu Gavin. "Kadın onunla bir bağ kuracak kadar uzun süredir birlikteydi. Beni ona o yönlendirdi."

"Sadece yalancı bir piç olduğun için," dedi Jo.

"Lütfen açıklamama dönmeme izin verin." Brashear Jo'nun omuzlarını sertçe sıktı.

"Açıkla o zaman," dedi Patron.

Brashear tekrar, daha sert sıktı. "Sessiz ol," yumuşak bir sesle emretti. "Burada bir sergi olarak bulunuyorsun, bir

Katılımcı." Dikkatini izleyen Patron'a çevirdi. "Şahıs üzerinde yapılan testler kendisinde değişiklikler meydana gelmeye başladığını göstermektedir. Denek hala bir şeyler yeme arzusunu tatmin edebiliyor.

herhangi bir ölümlü kaynaktan kan. Bununla birlikte, o Psikolojik olarak bu kadına saplanmış durumda. Herkesten kan içebilir ama onun kanını *arzuluyor*. Bu özlem bize ölümsüzlüğün sırrını verecek."

"Onu bir uyuşturucu gibi mi arzuluyor? O bağımlılık mı?" diye sordu Patron. "Onu alıkoymak onu daha da Kooperatif mi?"

"Yapmak istediğimiz son şey çifti ayrı tutmak, çünkü bir çift bağlanma süreci başladı. Vampirler ölümlülerle çift bağı kurduklarında, simbiyotik bir birlik geliştirirler. Bu ortak yaşam, ölümlü partnerin yaşam süresinin vampirinkine eşit olacak şekilde artmasıyla sonuçlanır."

Çift bağı mı? Jo bunalmış hissetti. O ve Cage'den , değil mi? Ve Brashear bu bağı Cage'e karşı kullanmak istiyordu.

"Beni zaten ona zarar vermek için kullandın." Başını iki yana salladı. "Bir daha olmaz."

Patron sinirlenmiş görünüyordu. "Neden bundan daha önce bahsetmediniz? Vampirler konusundaki uzmanlığınıza güveniyordum. Bilgi saklamak kabul edilemez."

"Bilgiyi saklamadım. Bu özel bilginin araştırmamızla alakasız olduğunu varsaydım. Vampir ve ölümlü çiftlerin bağ kurması zorlanamaz. Onlar doğanın bir kazasıdır. Ben bilimle uğraşıyorum, kazalarla değil. Normalde."

Brashear Jo'nun omuzlarını tekrar sıktı. "Ben de şansa inanmam ama bu sefer şansımız yaver gitti. Ya da belki biz

gerekli koşulları yarattı. Denek aç bırakıldı. ve kaçtığında çaresizdi. Bir şekilde bu onu, her çift için benzersiz olan bağı oluşturmak için ihtiyaç duyduğu niteliklere sahip bir kadına götürdü. Vampir kanı içmenin yaşam süresini nasıl uzattığını keşfetmek için bu kadının kanına ihtiyacımız olacak."

Patron sandalyesinde arkasına yaslandı, üzerindeki açlık gerginliğinin bir kısmı gitmişti. Neredeyse iyi niyetli görünüyordu, "O zaman neden bu ödüllü esiri etkileyebilmek için sergilemek yerine şu anda bir serum üzerinde çalışmıyorsunuz?" diye sordu. Ben mi?"

Brashear'ın elleri omuzlarından yukarı doğru hareket ederek boğazını okşadı. Jo onun dokunuşunun ürkütücülüğü karşısında ürperdi. Patron'un sorusunun cevabını duymak için hem istekli hem de korkulu bir halde korkudan kaskatı kesilmişti.

Brashear, "Onunla henüz bir şey yapamayız," dedi.

Patron kaşlarını çattı ve oda bir kez daha gerginlikle doldu. "Peki neden?"

"Çünkü vücudu hala herhangi bir kirletici madde içermiyor."

"Ne?" diye sordu Patron. "Sen neden ? Kadın vampir olacak mı, olmayacak mı?"

"Elbette bir vampire dönüşmeyecek. Bir ölümlünün vampire dönüşmeyeceğini size daha önce de söylemiştim."

"Bunu iyi oldu," diye mırıldandı Jo.

"Vampirin kanını bir bağı arkadaşıyla paylaşması gerekir-"

"Henüz Marcus'u ısırmadı," diye Gavin. "Onun kanından hiç içmedi."

Patron'un bakışları Gavin'e kaydı. "Neden olmasın?" diye sordu.

Gavin omuz silkti. "Benim tahminime göre, ona ölümsüz şarabın tadına bakmayı teklif etmesi için uygun bir ortam yoktu. Yaşlı Marc'ın muhtemelen ay ışığına, mumlara, şampanyaya, Sinatra'ya ihtiyacı var. Belki bir kızın onu ısırmasına izin vermeden önce bir nişan yüzüğüne bile. O eski kafalı bir adam."

Jo şaşkınlığını gizlemeye çalışarak kayıtsızca, "Ona bir elmas vermeyeceğim," dedi.

Brashear'ın elleri kızın boğazında hafifçe sıkıldı. Onun için öldürülemez kadar değerli olduğunu biliyordu ama bayılana kadar boğulmak da hoşuna gitmiyordu.

Brashear, "Muhtemelen denek tam da bizim yaratmak istediğimiz durumdan kaçınmaya çalışıyordu," dedi. "Deneylerimizi engellemeye ve türünün uzun ömürlülük üzerindeki tekeli ne pahasına olursa olsun korumaya kararlı olduğunu biliyoruz."

"Belki de benden hoşlanmıyor," dedi Jo. "Ben onun için sadece bir besin kaynağıyım. Aramızda herhangi bir bağ yok."

"Ama olacak," dedi Brashear. "Bir kere cinsel, fizyolojik ve psikolojik çekiciliğin gerekli tetikleyiciyi yaratması sadece bir zaman meselesi olacaktır."
_"

Patron, "Zamanımız yok!" diyerek onun sözünü kesti.

"Ve sen Marcus'u tanımıyorsun," diye ekledi Gavin. "Ona sıradan bir deney için bir hayvan gibi davranabilirsin, ama sen

Hayatındaki en önemli şey söz konusu olduğunda ona bir hayvan gibi davranamazsınız. Bir eş almasını istiyorsanız onu doğru ruh haline sokmalısınız."

Jo herkesin dikkatinin Gavin'in üzerinde olmasından nefret ediyordu. Cage'den vazgeçmesi için Gavin tarafından manipüle edilmişti. Kendisinin aptal, saf ya da zayıf iradeli olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu. Belki biri ya da diğeri ama bunların hepsi birden değildi. İlk başta ona karşı temkinli davranmıştı ama Gavin onu etkilemiş, tam olarak istediğı şeyi yapmaya yönlendirmişti. Aynı şeyi Marcus Cage'e de yapabilir miydi? Cage zayıfken, uyuşturulmuşken ve doğasının bir parçası olan dürtülerle hareket ederken?

Cevaptan çok korkmuştu.

"Bize ne yapmamızı istediğınızı söyleyin Bay Gavin," dedi Patron.

Dehşete kapılsın ya da kapılmasın, bunu gibi görünüyordu.

oceanofPDF.com

Bölüm Yirmi İki

Marc küçük hücresinde tek başına volta atıyordu. Tavandaki monitör kameralarının yuvarlak siyah gözleri dışında yalnızdı. her hareketini izliyordu. Onların kendisini görebilmesinden ama kendisinin düşmanlarının hareketlerini görememesinden nefret ediyordu.

Ayrıca onların düşüncelerine karşı da kördü. Bunu sağlamak için ilaçları vardı. İğnelerin etkisi uzun sürmedi ve dozajı sürekli arttırmak zorunda kaldıklarını hissedebiliyordu ama geçici zihinsel sağırlık izole ediciydi. Bu sanki Çok uzak mesafeden zihin okuyabiliyordu; zihin okumak için her zaman çok konsantre olması gerekmişti. Ama yapabiliyordu. düşüncesini etkiledi. Asıl buydu ve onun yapabileceği tek şeyin bu olduğuna inanıyorlardı. Onun bir telepat değil, hipnotizmacı olduğunu düşünüyorlardı ama bundan yeterince korkuyorlardı.

Birinin güçlü bir iradesi varsa ya da uzaktaysa, özellikle de iletişim kurmaya çalıştığınız zihinle duygusal bir bağınız yoksa, düşünceleri okumak çok zordu. Bir insanı etkilemek istiyorsanız, şüphelenmeyen bir zihne sinsice yaklaşabilmeliydiniz. Hiç şansınız yok buradaki herkes şüphesizdi.

Elbette duygu ve düşünceleri paylaşmanın daha samimi bir yolu vardı. Josephine'in çöldeki varlığını hissettiği andan itibaren onunla bu tür bir iletişim kurmuştu. Buna değer veriyordu ve şimdi nefret ediyordu. Tıpkı zihnini kapatan ilaçlardan nefret ettiği gibi, ona ihanet eden kadınla olan bağından kurtulmayı memnuniyetle karşılasa bile.

Bunu nasıl yapabildi? Adam onu , kadın da onu tutsak .

Ona o kadar susamıştı ki çığlık atmak istedi. Ama düşmanları duyabiliyorken bunu yapamazdı. Ona karşı bir kez bile kullanılmışken olmazdı.

Eğer akıllı olsaydı, diğer kadını alırdı. Eskiden akıllıydı. Kendine nasıl bakacağını bilirdi. Josephine onu zayıf bir aptala dönüştürmüştü.

Ne zamandır volta atıyordu? Ve ne zaman onun için tekrar geldiler mi? Geldiklerinde dumanlar içinde geldiler.

Marc dar karyolanın kenarına çöktü.

Kendi dilinde düşünüyordu ve kavramları modern İngilizceye çevirmek için kendini zorladı. Düşmanlarının dumanla geldiğini söylemek çok renkliydi ve Doğru bile olsa, teknik olarak onu deneyler için götürmeden önce anestezi bir gazla bayıltmışlar. Halkının dili anımsatıcı ve romantikti ama bilimsel olarak kesin değildi.

Ve bu insanların yanında bırakın konuşmayı, düşünemezdi bile. Türünün kökenlerine ya da nasıl düşündüklerine dair dilsel ipuçlarını bile vermeye cesaret edemiyordu. Ölümlüler gibi düşünmek, onlar gibi konuşmak, onlar gibi olmak zorundaydı.

Normalde zor değildi. İngilizce onun tercih ettiği dildi, Amerika doğup büyüdüğü ve hizmet ettiği yerdı. Vergi ödediği, bir evi olduğu, ailesinin yaşadığı . Ama ailesi vampirdi ve o da Prime'dı. Prime'lar kendilerinden olanları korur.

Onlara ihanet eden arkadaşları bile mi?

Sertçe başını salladı. değildi. Josephine'in kanı onun içindeydi, onu ayakta tutuyordu, onu çağırıyordu. Josephine onundu. Hayır. Kabilenin seks kölesi, adam onu tekrar ele geçirdiğinde ondan daha kötü bir duruma düşebilirdi ama yine de onun olacaktı. Ne yaptı Kabileler besledikleri insanlara ne diyordu? Sığır mı? Evcil hayvan mı? İnsanlara asla güvenmediler, onlardan faydalanma şansı vermediler.

Marc hapishanesinin gri duvarlarına baktı ve Kasıtlı olarak vücudunda dalgalanan acının farkına varmasına izin verdi. Bunu ona insanlar - ölümlüler - yapmıştı. Tamamen güvendiği tek ölümlünün yardımıyla.

Belki de Kabilelerin doğru bir fikri vardır.

Bu düşünceyi aklından geçirirken bile havada dalgalanan pusun farkına vardı. Hücrenin içi Gaz. Ayağa fırladı, ancak duyuları sarsılarak karyolaya geri düştü.

Onun için geliyorlardı.

"Uyanık mısın, Şehir Faresi?"

Eli onun yanağına usulca, şefkatle dokundu. Arzu onu yakıp kavurdu.

Marc Josephine'i bileğinden yakaladı ve baskı Josephine'in acı dolu bir inleme çıkarmasına neden olana dek sıktı. "Bana dokunma," diye emretti. Sonra da onu bıraktı.

Kadın ayağa kalkarken şilte yerinden oynadı. Bu hareketle birlikte Marc bir yatakta yattığını fark etti. Bir an için, yeniden yakalandığının sadece bir rüya olduğunu düşünerek delicesine umutlandı. Ama doğrulup gözlerini açtığında her şeyin çok gerçek olduğunu anladı.

Hâlâ bir hücredeydi ama bu hücrede parmaklıklar yerine sağlam bir kapı vardı. Ayağa kalkıp yavaşça arkasını döndüğünde, buranın daha büyük bir oda olduğunu ve daha fazla mobilya bulunduğunu gördü. Dar, çıplak bir karyola yerine taze çarşaflarla kaplı çift kişilik bir yatakta yatıyordu. Beton duvarlar ve zemin, demir parmaklıklar yerine altın bej rengine boyanmıştı. antiseptik beyaz. Tepedeki aydınlatma gömme ve sert bir parıltı yerine yumuşak bir ışıltı yayıyordu. En azından bir mahremiyet yanılsaması veren bir kapı aralığından bir tuvalet ve duş kabini gördü. Bir mutfak ve yemek alanı da vardı; masa, sandalyeler, buzdolabı ve bir dolabın üstünde mikrodalga fırın. Bir hapishaneden çok bir stüdyo daireye benziyordu.

Josephine de oradaydı. Boş bir köşeye çekilmiş, bir eli adamın morarttığı bileğinin üzerinde, endişeyle ona bakıyordu.

O da çıplaktı. İkisi de çıplaktı. Ona bakmaktan kendini alamadı ve bedeni de gördüklerine vermekten kendini alamadı.

Ona sırtını dönmek için tüm iradesini kullandı, bir ve aynı olan şehvet ve susuzlukla mücadele etmeye çalıştı. "Neyiz biz?" diye mırıldandığında sesi ihtiyaçtan çiğ çıkmıştı. burada ne yapıyorsun?"

"Lüks sit Gavin'in fikriydi," diye cevap verdi, Ardından derin bir i çekti. "Bunun romantik bir hava yaratması gerekiyordu."

"Sen ıplak bir kadınsın," dedi. "İhtiyacım olan tek romantizm bu. Çıplak bir kadını ısırarak daha kolay," diye ekledi.

"Sanırım seni dişlerine kumaş takılma riskinden kurtarıyor." Sesi sakindi ama adam onun korkusunu hissedebiliyordu.

"ıplak bir kadınla pek çok şeyi yapmak daha kolaydır," diye ekledi, sadece duygularını daha da artırıp artırmayacağını görmek için.

Öyle oldu; "Beni ısırmanı istiyorlar" derken sesi sinirlerini ele veriyordu.

"O zaman yapmayacağım." Verilmesi zor bir sözdü bu, özellikle de adam kızın içindeki hayatı çekip alacak kadar öfkeliyken.

"Başka seçeneğiniz olduğunu düşünmüyorlar. Eninde sonunda, susamayacak kadar susamış olacaksın. Bana saldırdığın gece neler olduğunu ikimiz de biliyoruz."

O haklıydı. Susuzluk ateşten canlı bir yaratıktı. onun içinde. Onu kontrol etmek için verdiği mücadeleye rağmen ihtiyacı olan şeye ihtiyacı vardı. Diğer kadını da yanına almalıydı. Bu, ateşi bir süre daha kontrol edilebilir bir seviyeye çekmesine yardımcı olabilirdi.

"Dokunacağım tek kadının sen düşünüyorlarsa yanılıyorlar."

"O zaman bunu Marcia'ya söylememeliydin. Dokunmadığın kızıl saçlı kadın," diye ekledi o sormadan önce.

"Öyle demek istemedim."

"Buna inanmıyorlar. Ayrıca, beni ısırmanı istedikleri pek söylenemez. *Benim seni* ısırmanı istiyorlar. Kanını içeceğimi düşünüyorlar. Ama dünyada yapmak isteyeceğim son şey birinin kanını içmektir, *özellikle* de senin."

Ona yaptıklarından sonra bu reddedilme onu nasıl incitebilirdi?

Onunla yüzleşmek için döndü. "Ne istedikleri hakkında konuşmayı keser misin? Eğer sen olmasaydın, onlarla uğraşmak zorunda bile kalmazdık."

Josephine köşeden çıktı ve hücrenin yarısına gelmişti ki durup ona ters ters baktı. "Ben mi? Ne demek *ben*?"

"Gavin sana ne vaat etti? Çok para mı?"

"Yeterince var," diye cevap verdi. "Daha fazlasına ne ihtiyacım var?" Acı bir kahkaha attı ve bir eliyle birçok yara izi. "Sağlığım yerinde."

Bu acı ironi onu daha da yaraladı. "Sana ölümsüzlük sözü mü verdi? O yaraları iyileştirmek için mi?" Her sözcüğün psişik bir bıçak yarası olduğunu biliyordu ve onun solgun ve titriyordu. "Bir hata yaptın. Çünkü sevgilim, ondan ölümsüzlüğü alamazsın."

"Bunu biliyorum," dedi gözyaşlarını geri kırarak. Keskin bir hareket yaptı. "Ve teklif etmedi."

"O zaman beni ihbar etmen karşılığında sana ne vereceğini söyledi?"

Josephine dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, sonra ona sırtını döndü. Onun nefesinin kesildiğini ve boğuk bir hıçkırık duydu. Acı, sıcak bir pus gibi ondan yayılıyordu.

Artık ondan uzak duramıyordu. Arkasından yaklaştı ve ne yapacağını bilmeden ellerini çıplak omuzlarına koydu.

Omuz silkerek adamın elinden çalıştı. "Dokunma bana!"

"Bunun için buradasın."

Onu sıkıca kendine doğru çekti. Elleri kendiliğinden hareket , kollarından aşağı inip karnını okşadı ve belinden yukarı çıkıp göğüslerini avuçladı. Başparmaklarının uçları meme uçlarına kadının nefesi kesildi. Ona dokunmanın verdiği zevkle öfkesini neredeyse unutmuştu. Onun kokusunu içine çekti. Onu istiyordu.

"Gavin sana ne teklif etti?" diye tekrar sordu.

Daha da sertleşti. Duygularını sakinleştirmeye çalıştı, düşünmemeye, ondan saklanmaya çalıştım. Bu sinir

bozucuydu. "Anlat bana." Kelimeler yumuşak ve tehdit doluydu. "Domuzluk yapıyorsun."

Onu çevirdi ve kendisine bakmasını sağlamak için çenesini kaldırdı. "Anlat bana."

"Sen." Kelimeyi bir küfür gibi tükürdü. "Bana seni teklif etti."

Elini bıraktı ve geri adım attı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hayatının tehlikede olduğunu

söyledi." "Evet. Ondan."

"Bunu bilmiyordum!"

"Avlandığımı biliyordun. Beni ele vermeyeceğine söz ."

"Evet." Ellerini çıplak kollarında aşağı yukarı gezdirdi; üşümüş görünüyordu. "Ama senin hasta olduğunu söyledi."

Marc yataktan bir çarşaf aldı ve ona attı. Çarşafı etrafına sararken içini çekti ve ellerini yüzüne sürdü. Kafası karışıklık içinde dönüyordu. "Gavin sana benim hakkımda ne söyledi?"

"Hasta olduğunu," diye tekrarladı.

"Ve?"

Yere, tavana ve sonunda tekrar ona baktı. "O zaman mantıklı gelmişti."

"Ne yaptı?"

"Yanlış giden bir deney için gönüllü olan kaçak bir mahkum olduğunu söyledi. Seni bulmaları gerektiğini söyledi, böylece seni düzeltebileceklermiş. Sana yardım etmek istediğini söyledi."

"Ve sen ona *inandın* mı?"

Cage'in derin çığlığı odayı doldurdu.

Jo onunla yüzleşmek için bir adım daha yaklaştı. "Sadece vampir olduğunu *düşünmen*, gerçekten vampir çok daha . Eğer sadece kez vampir olduğunu söyleseydin, ona inanmayabilirdim."

"*Dedi mi?*" Marc başını salladı. "Kadın, senin kanını içtim!"

"Bu sapıkça bir fetiş olabilir. Beni eyaletin bir yanına sürüklerken bana dişlerini gösterdiğin falan yok. Belki bu konuda daha fazla açıklama yapsaydın-"

"Sana burası hakkında söylediğim her şey doğrudu." "Ama kulağa gerçek gibi gelmiyordu. Sanki Paranoid sanrı. Sonra Gavin bunun paranoyak bir sanrı olduğunu söyledi,

"

"Ve sen ona inandın mı?"

Başını salladı. "Eninde sonunda. Biraz ikna etmek gerekti ama evet."

"Ve sen onu doğruca bana getirdin."

"Evet ve bunun için özür dilerim. Senin haklı, onun haksız olduğunu artık çok geçti. Ayrıca, sonra beni vurmaya çalıştın."

"Gavin'i vurmaya çalışıyordum. kadar öfkeliydim ki tek gördüğüm oydu; senin yolumda olduğunu görmedim. Şimdi seni kurtardığı için Gavin'e minnettar olmalıyım." Aceleyle devam etti. neredeyse kazara onu nasıl vurduğunu düşünmek istiyordu.

Jo'nun kızgınlığının bir kısmının azaldığını hissetti. "Haklı olduğumu ne zaman ?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sadece yaptım."

"Gavin'in yalan söylediğini en başından anlamalıydın. Kadın, sen şimdiye kadar karşılaştığım en hassas empatsın."

"Artık hissetmiyorum. Artık senden başka kimseyi hissedemiyorum. Kör ve sağırım." Parmağıyla onu işaret etti. "Bunu bana sen yaptın."

Marc sinirli bir şekilde öne doğru bir adım attı. "Canın ," diye hatırlattı ona. "Kalkanında bir mil genişliğinde bir delik vardı. Ben düzelttim. Seni iyileştirdim."

"Beni kapattın," diye suçladı. "Beni kendine ayarladın, başka kimseye değil. Bu nasıl bir düzeltme?" Ondan uzaklaştı.

"Vermeden almam. Yardımın karşılığında sana yine kalkan verdim."

"Neredeyse beni içerek kurutmanın karşılığında demek istiyorsun." "Kan nakline ihtiyacın olabilirdi," diye itiraf etti.

"Ama ben
Yaptığım şeyi yapmasaydım ölmüş olacaktım."

Ters ters baktı. "Senin takasın benim için işe yaramadı." Bir parmağını alnına vurdu. "Ben artık bir empat değilim."

"Bilmiyordum."

"Sen gitmeme izin verene kadar ben de bilmiyordum. Sonra Gavin beni bir şerife . Beni şerifin ofisinde sorguladı. Her şey çok resmiydi."

"Senin üzerinde çalıştı," dedi Marc. "Sorgulama konusunda bir yeteneği var. Hiçbir deneği üzerinde güç kullanma ihtiyacı duyduğunu görmedim. Sadece konuşuyor, gülümsüyor ve insanda ona her şeyi anlatma isteği uyandırıyor." Son birkaç dakika içinde bir yerlerde öfkesi azalmıştı, ama bir anda yeniden alevlendi. kullanıldığını fark etti. "Ama yine de bana ihanet etmemeliydin."

Onun ayıracak zamanı yoktu. "Aş artık bunu."

Marc bir an tereddüt etti. Bir elini Başının tepesinde, koyu renk buklelerin yeniden uzadığı yerde. Kendini bu yorgun, meydan okuyan, biraz da utanmış bir kadın.

Evet, Gavin ona bir numara yapmıştı ve bu konuda kendinden memnun değildi.

Kapana kısılmışlardı.

"Peki şimdi ne yapacağız, İzci Kız?"

Mutfak bölümünü işaret etti. "Bir fincan kahve ister misin?"

oceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Olmasa daha iyi," diye cevap verdi. "Zaten biraz gerginim." Yine de onu mutfağa kadar takip etti. Küçük masaya oturdu ve kadının dolabı ve incelemesini izledi. Birkaç plastik tabak, çatal bıçak takımı ve bir kavanoz hazır kahve buldu.

"Starbuck's, burası değil," diye yakındı. "Su. Suyu nerede bulabilirim-"

"Banyo," diye önerdi.

"Tamam." Bir bardak dolusu suyla geri geldi ve ısıtmak için mikrodalgaya koydu.

Kadın hazır kahve fincanını masaya getirdiğinde burnunu çekti. "Medeniyetten çok uzun zamandır uzaktaydım. Bu gerçekten güzel kokuyor. Tüm bu lüksü nasıl değerlendiriyoruz?"

"Tavşanlar gibi sevişmemizi sağlamak için bir numara," diye cevap verdi. "Josephine." Adam onaylamayan bir ifadeyle parmağını salladı. "Evet, öyle." Kahvesinden bir yudum aldı.

Sonra gözlerini fincanının üzerinden onun çıplak cinsel organına baktı. "Ve sen istiyorsun."

"Her zaman istiyorum." Plastik sandalyede kaydı. O seksi, susuzluğu düşünmemeye çalıştı. Onunla birlikte olmak acı veren ihtiyacı biraz olsun hafifletiyor gibiydi. Tüm öfke Son birkaç dakika içinde yaktığı ateşin de yardımı olmuştu. "Devam et."

"Şu an için bize laboratuvar faresi yerine insan gibi davranmaya karar verdiler," dedi ona. "Bir personel vardı Gavin'in Patron'u yalnız bırakılırsak istedikleri türden bir çift bağı kurma ihtimalimizin daha yüksek olduğuna ikna ettiği toplantı. Yani monitör yok, bizi gözetleyen kameralar yok ve yemek ve gerçek bir yatak gibi bazı temel olanaklar var." Kadın alaycı bir tavırla çift kişilik yatağa baktı. "Romantik değil mi?" "Eğer

romantizm istiyorsan, seni Venedik'e

götürebilirim."

Monitör yok mu? Kamera yok mu? Onu esir alanların onu her an izlememe riskini göze alacaklarından şüpheliydi. Ama yeterince mahremiyeti ve kontrolü elinden alınmıştı; yalnız olduklarına inanması onun için daha iyiydi.

Boş bardağı masanın üzerine koydu. "Venedik'e gitmek istiyorum." Odalarını işaret etti. "Gavin senin eski kafalı olduğunu söyledi. Romantik."

"O bilirdi."

Ona şüpheyile baktı. "Gavin'le uzun bir geçmişiniz var, değil mi?"

"Evet, birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Eskiden birlikte çalışırdık."

"Deniz Kuvvetleri'nde mi?"

"Sonra. Çok sonra." Açıklamaktan neredeyse utanarak gözlerini kaçırdı. "Hükümet için bazı gizli işler yaptım."

Kara . Gavin'i teşkilata alan bendim. Birlikte çalıştık."

"Ve bir gün ona tesadüfen vampir olduğunuzdan bahsettiniz?"

"Hayır."

"Peki hükümet için nasıl *çalışabilirsin*?"

Marc dik oturdu ve ona kırgın bir bakış attı. "Dürüstlüğümü mü sorguluyorsun?"

"Eğer gerçekten hükümet için çalışıyorsanız, elbette."

Güldü. "Çalıştım. Geçmiş zaman. Uzun zamandır oyunun dışındayım."

"Ama vampirler nasıl insan gibi davranabilir?"

Kollarını uzatarak iri ve sıkı vücudunu gösterdi. Çok fazla teni vardı ve tam olarak ay ışığı solgunluğunda değildi. "Vampire benziyor muyum?"

Ona uzun uzun baktı ve dudakları hafif şehvet dolu bir gülümsemeye kıvrıldı. Gözleri sıcak bir zevkle parlıyordu. Neredeyse yüzünün kızarması için yeterliydi. Bu kesinlikle içinden geçirmeye yeterdi.

"Görünüşün beni senin vampir *olmadığına* ikna eden şeylerden biriydi. Lestat, değilsin."

"Belli ki kitabı okumamışsınız. Büyük ve geniş olarak tanımlanıyor. Ama mesele bu değil. Mesele şu ki, gerçek vampirler -bazı gerçek vampirler- ölümlüler gibi yaşamamızı sağlayan ilaçlar alırlar. Gün ışığında dışarı çıkabiliyoruz, sarımsağı tolere et ve gümüş alerjisini döküntüye .

"Burada sıkışıp kalmamızın bir nedeni Gavin. Bir diğeri de Klanlar için ilaç geliştirmeye çalışan ölümlü bilim adamlarından en az birinin hainlik etmiş olması. Bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok," diye ekledi. "Hiç tanıştın mı Brashear?" Başını salladı. "Sol elinde bir yılan dövmesi fark ettiniz mi?" Bir kez daha başını salladı. "Bu onun Yılan Klanı'nda doğduğu anlamına geliyor."

Klanlar semboller, işaretler ve törenlerle ilgilenirlerdi. Aileler bu eski ritüellerin çoğunun saçma olduğunu düşünüyorlardı ama Klan işaretleri kendilerininkini tanımlamalarına yardımcı oluyordu.

Marcus, "O bir vampir değil ama bir vampirle akraba," diye açıkladı.

"Bağlantılı mı?"

"Ölümlülerden çocuk sahibi olabiliriz. Bu çocuklar ölümlüdür ama Aile -ya da onun durumunda Klan- yine de onlara koruma ve hayatta bir yer borçludur. Brashear belli ki Klanının ilaç şirketinde çalışmaya başladı ve bizi ışıktaki tutan ilaçları geliştirdi. Ve belli ki korumak için yemin ettiği kişileri Patron için çalışmak üzere satmış. Patron'un ona ödediği para buna değmez, bunu biliyor olmalı."

"Ne demek istiyorsun?"

Marcus Josephine'e ağırbaşlı bir bakış attı. "Yeminleri çok ciddiye alırız. Bizim türümüz için bir yemini bozmak ölüm cezasıdır.

Brashear bir sebepten dolayı Klanından nefret ediyor olmalı ki böyle bir şey yapıyor. Ya da yakalanacağını düşünemeyecek kadar kibirli."

"Onun hakkında edindiğim izlenim şu ki Ölümsüzlüğün sırrını bulmasına hiçbir şey engel olamaz. Belki de ölümlü olarak doğduğu için kırgındır," diye önerdi.

Marc bunun hakkında düşündü. "Belki de büyüdüğünde bir Başbakan olmak istiyordu. Bazen böyle şeyler olur ama belli ki onun başına gelmemiş."

Josephine "Güzel" diyerek onu şaşırttı.

"Patron'un Brashear'ı nasıl bulduğunu bilmiyorum ama Gavin ajanstan atıldığından beri paralı askerlik yapıyor." Marc mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Bir hainin teşkilatı terk etmesinin normal yolu ceset torbasıdır ama Gavin yakalanmadan önce kaçtı. Onu yakalamalıydım," diye ekledi acı acı.

"Onun yerine, seni yakaladı."

"Evet." Kelime alçak, şiddetli bir gümbürtü olarak çıktı.

"Seni nasıl yakaladı?"

Josephine küçük masanın üzerinde öne doğru eğildi ve vücuduna sardığı çarşaf kayarak ona güzel biçimli göğüslerinin mükemmel bir görüntüsünü verdi. Meme uçlarının üst kısımlarını seçebiliyordu. Bu daha da kışkırtıcıydı. Onu bu şekilde görmek, tamamen çıplak olmasından daha güzeldi. Yarı gizli olan şey her zaman daha ilgi çekiciydi ve çarşafı tutup onu yatağa sürüklemek çok kolay olurdu. ve malzemeyi yolundan çekti. Dişleri ve aleti beklentiyle zonklarken dudaklarını yaladı.

Henüz değil. Hazır olana kadar değil. Rahat olana kadar değil.

Doğru, belki de cehennem . O kadar bekleyemezdi. Marc şehvetini sertçe bastırdı. Bekleyebildiği kadar bekleyecekti.

"Senin vampir olduğunu nereden biliyor?" diye sordu. "Şu vampir ilaçlarından mı alıyorsun? Vampirleri kim nereden biliyor? Daha doğrusu, nasıl oluyor da kimse vampirler?"

, nerede olduklarından ve başlarına neler gelebileceğinden korkamayacak kadar ilgiliydi. Marc'ın başı Açlık ve arzuyla kıvranıyordu ama onun kendisi olmakta özgür olduğu bu anı bozmaya dayanamıyordu.

Onun hızlıca sorduğu sorulara cevap vermek bir kontrol egzersizi olacaktı ve sırlarını paylaşabileceği birinin olması iyi bir şeydi.

Ya Brashear'ın adamları dinliyorsa? Dinlemezdi. Yılan Klanı haininin zaten bilmediği bir şeyi ifşa etmeyecekti. Sanki kalelerin ve hisarların yerlerini ya da bir vampirin ölümlü çocuğunun asla öğrenemeyeceği diğer bilgileri ifşa edecekmiş gibi değildi.

Elini tekrar kafa derisinde gezdirdi, sonra çenesini ovuşturdu. Tıraş olması gerekiyordu. "Nereden başlamalı? Evet, gün ışığı ilaçlarını alıyorum. Her Prime'ın bir serum formülü vardır. ona özgü. İlaçları kullanarak hayat daha kolay." "Bu bir

tedavi mi?"

Güldü. "Olmak için doğduğum şeyden neden kurtulmak isteyeyim ki?"

"Evet, bunu görebiliyorum. Bu bir etnik köken."

Kızın vampirlerin var olduğu fikrinden dehşete düşmekten kurtulmuş gibi görünmesi onu rahatlattı ve biriydi. Onu ısırmadığı sürece, . Ve ona kanını sunmadığı sürece.

Yine de bu tamamlanmaya ihtiyacı ; onları esir alanlar bu konuda haklıydı. Paylaşmayı en az kendisi kadar arzuluyordu. tadıma ihtiyacım vardı.

Zihnini konuşmaya geri getirdi. "İlaçlar bizi *Homo sapiens* 'e dönüştürmüyor; daha çok insan özelliklerini taklit ediyorlarOnları nasıl aldığımı bilmiyorum. yapmayın. Bildiğim şey, normal bir günde sarımsağı sevdiğim ve güneş ışığında bir yürüyüşün İntihar."

"Çölde güneşten yanmıştın."

"Kızarmıştım. Çünkü üzerimde kullandıkları bazı ilaçlar normal tepkilerimi dengesizleştirdi."

Neyse ki, kanın yanı sıra fiziksel ve Bir bağ arkadaşının psişik varlığı, Prime'ın dünyasına doğal bir denge getirmeye yardımcı oldu.

Vampir olmak biyokimyadan daha fazlasıydı. ve mutant DNA'sı. Vampir olmanın, onları ölümlü kuzenlerinden farklı kılan fiziksel yönleri kadar güçlü ya da daha güçlü olan psişik bileşeni vardı.

Brashear, Yılan Klanı'nın kalbinde yetişmiş olsa bile bilmediği pek çok sır vardı. Vampirlerin ne olduğu hakkında çok fazla bilgi, Ne yapabilecekleri ve neye ihtiyaç duydukları, gençlere Matri ve onurlu Yaşlılar tarafından akıldan akla aktarılırdı. Vampir gençlerinin büyümesi uzun zaman alırdı ve onlara öğretilenlerin çoğu bir sınıfta öğrenilmezdi.

Marc kendini onun sorularına geri dönmeye zorladı. "Gavin benim ne olduğumu nasıl öğrendi? Bir uçak kazasında ağır yaralandım.

Görev. Beni öldürmesi gereken bir bomba patladı. Gavin beni güvenli bir eve götürdü ve ölmemi beklerken yanımda kaldı. Vücudum kendini onardığında şok oldu. Onu hipnotize ettim ve gördüklerini unutmasını söyledim."

"Bahse girerim Gavin hipnotize edilebilir bir tip değildir. Herkes üzerinde işe yaramıyor, biliyorsun."

Başını salladı. "Artık biliyorum. Anlayabildiğim en iyi şey Gavin'in zeki ve iradeli olmasının yanı sıra düşük seviyeli bir psişik olduğu. Ona yaptığım şeyin etkisi geçti. Hatırladığında, sanırım diğer ipuçlarını izledi. Bir süre ortaklık. ve ona güvendim, dikkatsiz davrandım.

"Sonra bir operasyonu çok para karşılığında sattı ve ortadan kayboldu. Bir süre izini sürmeye çalıştım ama şansım yaver gitmedi. Oyundan yorulduğumda emekli oldum ve kendi işimi kurdum."

Onun kaslı formuna baktı. "Fedai mi?"

Kollarını kocaman göğsünde kavuşturdu. "Kendi restoranımın yönetici şefiyim."

Öfkeli görünüyordu. "Sen şef misin?"

"Yakında bir yemek kitabım çıkacak. Ve Las Vegas'ta bir otelde yeni bir yer açıyorum. Asker ve casus oldum Josephine, muhtemelen yine olacağım. Ya da belki arkeolog olmak ya da belgesel çekmek. Uzun bir hayatım var ve ilgimi çeken her şeyi yapmayı planlıyorum sırasında. Şu anda restoran işi ilgimi çekiyor." Ona gülümsedi. "Kadınların evcil erkeklerden hoşlandığını sanırdım."

Ona tekrar baktı. "Asla evcilleştirilemeyeceksin."

"Halkım arasındaki deyiş e göre *ben* Prime'*ım*, yani bir şeyleri avlamayı seven koca bir testosteron torbasıyım. Tüm bu saldırganlığı sekse ve toplum hizmeti."

"Ne tür bir toplum hizmetinden bahsediyoruz?
Kan bankası işletmek mi?"

Sırıttı. "Daha çok dünyayı nükleer erimeden kurtarmak gibi bir şey. Klanlar daha çok insanlarla ilgilenme işini yapıyor ama biz Aileden bazı çocuklar da ara sıra Hoo-Rah işini yapıyoruz."

Kaşları  atıldı. "Ha?"

"Neyse boş ver. Gavin'e dönecek olursak, benimle ilgili bildiklerini Patron'a sattığını varsayıyorum. Brashear, Yılan Klanı'ndan bir Prime üzerinde çalışmış olamaz-"

"Neden olmasın?"

"Psikolojik bir şey," diye açıklama . "Bir vampirin bir akrabasını hipnotize etmesi daha kolaydır. Brashear kontrolün bende olduğu konusunda güvende olmaya ihtiyacım vardı. Uzun lafın kısıası, Gavin beni buldu, uyuşturdu ve kendimi burada buldum. Neden kimsenin vampirleri bilmediğine gelince.

Efsanelerimiz binlerce yıl önce vampirler ve insanların birlikte yaşadığını söyler. Zaman değişti ve biz yeraltına indik. Aslında insanlar arasında yaşıyoruz, sadece kendimizi nasıl koruyacağımızı  ğrendik. Ama bu kadar yeter. konuşma," dedi ve ayağa kalktı. "Buna daha fazla dayanamayacağım."

Susuzluk her seviyede onu pen eliyordu. Hâlâ y nlendirebilecekken açlığa boyun eğmezse, sonuçları her ikisi için de daha kötü olacaktı.

Elini Josephine'e uzattı. "Gel."

Ayağa fırladı ve çarşaf beline kadar düştü. Üstünü örtmek için onu kapmaya zahmet etmedi. Yine de ona endişeyle göz kırptı. İçinde hem beklenti hem de korku uğulduyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Seni yatağa götürüyorum."

Kız geriye doğru tökezledi, ama adam onu karışık çarşaf düşmesine neden olmadan önce yakaladı. Onu kollarına aldı ve kolları onun kollarına dolandığında yaşadığı şaşkınlığın tadını çıkardı. Boyun. Onu istemediğinden değil, sadece ondan ne anlam çıkaracağını bilmediğinden. Bu durum onun ruh haline yardımcı olmuyordu.

Tutsak değilmışiz gibi davran, diye fısıldadı zihnine. Onu yatağa taşıdı ve yavaşça yere yatırdı. "Bunu yapmak zor," dedi yanına inerken.

İçinden bir korku aktı. "Ne yapmak zorundasın?"

Ayağa kalkmaya çalıştı ama Marc ellerini onun üzerine koydu. Onu öptü, önce ağzını, sonra her bir güzel küçük göğsünü.

Sonra onun gözlerinin içine baktı ve şöyle dedi Domuz gibi davrandığım için özür dilerim." Ellerini kızın göğüslerinde gezdirdi. "Ve sen de arkana yaslanıp özrün tadını çıkaracaksın."

"Oh." İç çekti ve adamın dokunuşuna doğru eğildi.

"Tamam."

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Ne yapıyorsun?" Zaten bilmediğinden değil. Sadece bu sürekli devam ediyordu. Onu keskin küçük ısırıklarla kaplıyordu, her biri içinden bir coşku dalgası gönderiyordu. Jöle gibi titriyordu, ve çıldırmaya başladım.

Sol uyluğunun içini okşarken başını kaldırıp baktı. Adamın bir an önce hassaslaşmış tenini okşadığı uzun, keskin dişlerine bir an göz attı. Alt dudağında tek bir damla kan vardı. Yavaşça yalayarak temizledi. "İşte ben buna tadım menüsü derim," diye cevap verdi ve sonra yaptığı işe geri döndü. Yavaşça.

Jo yatağa uzandı, yumrukları çarşafarla doluydu ve birkaç orgazm daha geçirerek titredi. Tavana ama Cage'in ona yaptığı şey onu çok uzaklara gönderdi. Uzaklara. Onu ateşe vermişti ve o da bu yanmayı seviyordu. Aklından kısa bir süre için bir düşünce geçtiğinde, bu belki de daha sık domuz gibi davranmalı, çünkü özü-

"Durma!" diye yalvardı adam dizlerinin üzerine gelirken. Sonra karanlığın içinden çıkan kocaman ereksiyonu gördü

kasıklarında bukleler oluşturdu ve belki de biraz özür dilemesi gerektiğine karar verdi.

"Buraya gel," dedi ve ellerini ona doğru uzattı. Kadın uzandı ve onun da kendisini çekerek yatağın üzerinde diz çökmesine izin verdi. Ellerini onun üzerinde gezdirdi. Onun daha önce hiç olmadığı kadar farkında olarak, tüm duyularıyla onu inceledi. Her tarafı sertleşmişti ve dokunuşuyla titriyordu.

Yüzüne baktığında onun insan olmadığını gördü. Yarı kapalı gözlerinde derin, erimiş çelikten bir parıltı vardı ve uzun dişleri dolgun alt dudağına bastırıyordu. Bu değişiklikler onu korkutmalıydı ama korkutmuyordu. Büyüleyiciydi. Büyüleyici olmaktan da öte, bu manzara içinde yeni bir arzu ürpertisi yarattı. İlkel çiftleşme dürtüsüne bir parça korkunun karışması, arzusunu daha da güçlendirdi.

"Bakabilir miyim?" diye sordu ve işaret parmağını keskin bir şekilde parlayan dişine dokundu. Adam inledi ve kemerli ondan uzaklaştı. Bir an için onun acı çektiğini düşündü.

"Oh," dedi, sorunun ne olduğunu anladı ve aşağı uzandı, elini sert, şişmiş horozun etrafında tuttu. Bu sefer adamın nefesi kesildi ve kadın onu okşamaya başladı. "Bu daha iyi yapar mı?"

"Kadın!" Başını geriye attı ve uludu. "Evet!" Kontrol ve güç hissini seviyordu. Sevdi Cage'in büyük, yontulmuş vücudu, vahşî enerjisi ve gücü kontrol altında tutmak, geri durmak. Onun iyiliği için.

İleri doğru hareket ederek penisini vajinasının getirdi. Onu orada hissetti ve kalçalarını aşağı doğru itmek, onu tamamen içine sokmak için acı çekti.

Onu belinden tuttu, vücudu hareketsizdi ve onu bekliyordu.

Ona yaklaştı, göğsüne değen meme uçlarından elektrik akımı geçiyordu. "Her şey yolunda," diye fısıldadı kulağına. "Ben iyiyim. Seviş benimle."

Bildiği bir sonraki şey, onu yatağa geri çevirdiği ve onun üstünde olduğuydu. Özlemle sert hamleyle içine girmişti. Vuruş ritminde, seks ve terin topraksı kokularında, tenin tene sürtünmesinde, değişen ağırlık ve basınçta kendini kaybetti. Gerilen bedenler ve zihinleri bedenleriyle harmanlanırken ben ve sen, o ve o engellerinin ortadan kalkması. Adamın zevki, ham ve ilkel bir şekilde onunkine dönüştü. Bu onu uçurdu. Zevk patlaması onu yakıp kavururken, dişleri etini deldi ve mutluluğu ne için dışarı çekti? sonsuza dek sürecekmış gibi geldi.

Sonunda erimiş gökyüzünden düştü. Doymuştu, vücudu kemiksizdi ve aynı anda uğulduyordu. Gözlerini açamadı, açmak bile istemedi. O yapamadı hareket etmek ve bunu da yapmak istemedi. Adamın kollarının ona dolandığını, onu sıkıca ve güvende tuttuğunu belli belirsiz hissetti. Bu çok güzeldi. İç çekti, bir şeyler mırıldandı ve başını onun omzuna yasladı.

Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu ama gülümseyerek uyandı. Harika bir seks yapmak ona olan biten kötü şeyleri unutturmuyordu. O ve Marc Cage çaresiz bir durumda tutsaklardı ama korku ve dehşet onu yönetmiyordu.

Uykuya dalmadan önce Cage'e ne söylediğini bile hatırladı. Bu şartlar altında söylemek aptalca bir şeydi.

koşullar. Ama gerçek buydu, ne ederdi ki? Duymadıysa ya da hatırlamadıysa da sorun değildi.

Cage'e bu kadar yakın olduğu ilk birkaç seferin ne kadar korkutucu olduğunu hatırlıyordu. Neye gelmişti şimdi nasıl başladıklarına rağmen hissediyordu, bundan dolayı değil.

Gavin'in onu neredeyse Cage'in beynini yıkayarak ona karşı hisler beslediğine ikna ettiğini düşünmek. Çaresizlik onları bir araya getirmişti ve şimdi onsuz bir hayat düşünemiyordu.

Küçük, rahat bir gelecek planladığından değil, Kişisel kan emici şeytanına yerleşti - gerçi bu şekilde seksten vazgeçmek zorunda kalırsa, hayatta kalabileceğinden emin değildi.

Cage'den önce ne yapmıştı ki? Şey, o Birkaç yıldır kimseyle birlikte olmadığı için ara sıra mastürbasyon yapıyormuş.

İyi, diye düşündü, onun düşüncesine kulak misafiri olmuştu.

Uykunda , değil mi? Kız da ona karşılık verdi.

İri eli uzanıp göğüslerini okşadı, sonra aşağı inerek kalçalarını açmaya çalıştı. Şişen tomurcuğu buldu ve onunla oynamaya başladı. *Bunu uykumda da yapıyorum.*

Adamın eline karşı kıpırdandı ve adam onu hızlı bir orgazma götürürken şikâyet etmedi.

Şu itibaren beni kendi kişisel vibratörün olarak düşün.

Jo gülümsedi. *Sorun*

değil. Uyumaya devam

et.

Yapabileceğimi sanmıyorum. Ve eğer beni hipnotize edersen, bir daha benimle oynamana izin vermem.

Ha. Bunun için bana yalvarırsın. Başparmağı klitorisine bastırdı ve kız keskin bir nefes aldı. Sen yalvarmaz mıydın?

*Muhtemelen, diye kabul etti. "Dinlen," dedi yüksek sesle, ondan uzaklaşarak. "Gerçekten gerekiyor." Adam ona bakmak için tek gözünü açtı ve oradaki endişe Yaşadıklarına duyduğu öfkeyle birlikte içini sızlatmaya yetmişti. Onun yanağını okşadı. "Gitmiyorum," dedi ona. *Kapı kilitli olmasa bile gitmeyeceğim.**

İçini çekti, gözlerini kapattı ve yataktan kalkabilmesi için ona olan bağıni gevşetti. Banyodan döner dönmez onu tekrar kollarının aldı. Onun Ona dokunma ihtiyacı hissediliyordu, onu kuşatıyor, sarıyor, fiziksel olduğu kadar zihinsel da ona göz dikiyordu. Sahiplenici, koruyucu ve rahatlatıcıydı. Bu iyi bir duyguydu. Başından beri böyle yönleri vardı ama çaresizlik ve acıyla örtbas edilmişlerdi.

İyileşmekte olduğunu fark etti. Aralarında büyüyen bağ onu eski haline döndürüyordu. Gerçekten de işkence görmediği ve aç bırakılmadığı zamanlardı ve yaydığı enerji çok güzeldi.

Bilirsin, bir vampir için.

Adamın zihinsel kıkırdaması kadının kafasına dolandı.

Ayrıca onun da aynı türden bir ilişki istediğini biliyordu. karmaşık bir sahiplenme duygusu vardı. O onun kişisel vampiriydi. Onun kişisel neyi olmasına ihtiyacı vardı?

*Karısı, ondan gelen cevaptı. Bondmate.
Ruh eşi. Simbiyot.*

Jo onun büyük, sıcak bedenine sıkıca sarıldı ve bir süre düşündü. Düşünmesi gereken şeylerle yalnız kalmasına izin vermek için geri çekildiğini hissetti ve bunu yapmayacağını biliyordu.

isteyene kadar bir daha rahatsız etmedi. Bu öyle bir şeydi ki Uykuya dalacak kadar rahatlamış olması güven vericiydi.

Sonunda, damat tarafının siyahlar giymiş solgun, dişli yaratıklar olduğu, gelin tarafının ise haçlar takıp tahta kazıklar salladığı bir düğün hayal etti. Düğünü *Buffy the Vampire Slayer*'dan Giles yönetiyordu. Korkmak bir yana, Jo gülümseyerek uyandı.

Bu hayallerimin erkeğiyle tanışmak için harika

bir yol. Ben senin hayallerinin erkeği miyim?

Hayır, o Viggo Mortensen olurdu. Ya da Hugh Jackman. Bunun birlikte olmak istediğim adamla tanışmak için harika bir yol olduğunu .

Neden sevdiğin adam demiyorsun?

Durakladı. Çünkü bunu söylemek korkutucu bir

şey. Bir kere söylemiştin.

Bu şartlar altında bunu söylemek korkutucu bir şey.

Hangi durum? Seni bu belaya bulaştıran vampir olmam mı? Yoksa karmaşanın kendisi mi?

Dağınıklık için seni suçlayamam.

Seni bu işe bulaştırdığım için kendimi suçlayabilirim.

Seni tekrar yakalatan kişi olmam dışında. Bunu sanıyordum.

Evet. Biraz tereddüt etti, sonra ekledi: "Beni vurmaya çalışman hariç". Bu düşünce aklına gelene kadar bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemişti. paylaştı. Gerçekten Gavin miydi? Beni kurtardığını söylemekten nefret ediyorum ama kurtardı.

Bu canını yaktı ve Marc bir kez daha Gavin'e lanet okudu. Seni kurtardığını düşündürdü. Gavin kimi hedeflediğini biliyordu. Ama bir kez olsun, ödöl manipölatorünün yaptığını yaptığına sevindim. Eğer bir şey olsaydı, bunun için kendimden nefret ederdim. sana oldu.

Kadının ihanet duygusunun yavaş yavaş azaldığını hissetti ve kendisine inanıp inanmayacağına karar vermesini bekledi.

Belki de kimseye ateş etmemeliydin, diye düşündü sonunda.

Kötü bir gün geçiriyordum.

Ve sana ateş ediyorlardı, o da kabul etti. Ama özür dilerim.

Yüksek sesle, "Aramıza hiçbir şeyin girmesini istemiyorum," dedi. Kadından ziyade tavana bakıyordu ama diğler duyuları onun tepkilerini dikkatle ölçüyordu.

"Bana biraz olmanı anlayabiliyorum," dedi. "Sana ihanet ettiğimi düşündün."

"Güneşten ve saldırıdan dolayı çıldırmıştım." "Çok kızmıştın."

"Çok." *Ama seni hâlâ seviyordum. Seni incitmeye çalışmadım. Yan yattı ve nazikçe yüzünü okşadı. "Ne yaparsam yapayım," diye fısıldadı. "Seni sevdiğimi bil."*

Başını onun göğsüne gömdü. "İyi," diye fısıldadı onun tenine karşı. "Sev beni. Sadece ben yolundayken kimseye etme, tamam mı?"

Ellerini onun sırtında gezdirdi. "Tamam," diye söz verdi. "Seni tehlikeye attığım için beni affedecek misin? Seni tehlikeye attığım onca zaman için beni affedecek misin?" *Güven bana. Lütfen. Kendine güvendiğin gibi bana da güven. "Birlikte olduğumuz her an ne kadar yakınlaştığımızı hissetmiyor musun?"*

Başını kaldırdı. "Hissedebildiğim tek şey sensin." *Hissettiklerime güvenirim.*

Ama empatik olarak sadece benim farkında olmanın benim hakkımda hissettiklerini etkileyip etkilemediğini merak ediyorsun.

Hayır, bunu merak etmiyordum. Ama şimdi siz söyleyin.

Seni düzeltmeye çalışırken çok ileri gittiğim için özür dilerim. Bırak daha iyi yapayım.

Nasıl?

Şu anda telepatik olarak bağlıyız. Sadece bundan daha derine inmem , hepsi bu.

Acıyacak mı?

Hiçbir şey hissetmeyeceksin.

kendine çekti ve öpüp okşamaya başladı.
Arzu hemen parlamaya başladı.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi ona derin, tutkulu öpücükler arasında. Hissettiği şey hoşuna gitmişti ama kafası karışmıştı. "Olman gerekmiyor mu-?"

Kafanı tamir ederken seninle sevişebilirim. Lütfen bana güven. Aklını ve bedenini teslim et ve bana güven. Bırak, Josephine Elliot.

Onun kendisine hissettirdiklerinden kopmaya dayanamıyordu. Sanki ruhunun içinde bir şeyler katman katman açılıyordu. Çiçek açıyordu.

Beni tamamlıyorsun, dedi ona.

Biliyorum. Beni tamamladığın gibi. Sen benimsin.

oceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" Marc sordu.

"Kemiksiz, çürük, mutluluk dolu." Enkaz halindeki yatak çarşafının üzerine uzandı ve el ve ayak parmaklarını oynattı. Seks dışında bir şey yapmayalı saatler olmuştu. "Açlıktan ölüyorum. Ve gerçekten bir duşa ihtiyacım var."

*Demek istediğim, duygusal kalkanın nasıl hissediyor?
Empatiniz tekrar doğru çalışıyor mu?*

"Ah. Bu." Uzun bir süre sessiz kaldı, gözleri kapalı bir şekilde hareketsiz yatıyordu. Başını elinin üzerine koyarak yan yattı ve onu izledi. Onu seyretmeye asla doyamayacaktı. Onu izliyordum.

Onun duyularının uzanıp test ettiğinin farkındaydı. Josephine psişik yeteneğinin ziyade içgüdüleriyle hareket ediyordu ama ne yaptığını biliyordu.

Normal , değil mi? diye sordu.

Dengede, diye cevap verdi. *Eski daha çok benziyorum. Sadece-
daha fazla.*

Marc ona *bağlandığımızı* söyledi. *bir şey yok.*

Kötü adamların yapmamızı istediği şeyi yapma kısmı hariç.

Ne istedikleri önemli değil. Tanıştığımız gecedan beri birbirimize bağlıyız.

Bundan memnunsun. Benimle olmaktan.

Başka biriyle olmayı hayal bile edemiyorum. Parmaklarını onun ince bedeninde gezdirdi. Yine de seni biraz şişmanlatmam gerek.

Tadın güzel olduğu için mi?

Tadın her yerde güzel. Zihin, beden ve ruh olarak çok lezzetlisin.

Teşekkür , Marcus Cage. Nasıl hissediyorsun? diye ekledi.

Marc hissettiği kadar kendini beğenmiş görünüp görünmediğini merak ediyordu. Kendini harika hissediyordu. Eğer izleniyorlarsa, iyileşen durumunu göstermek akıllıca olmazdı. Öte yandan, belki de bir bağ oluştuğunda neler olduğunu tam olarak anlamıyorlardı.

Ondan kanını almasını istediler ve o da tam olarak bunu yapıyordu. Birinin kanını içmek insanı ayakta tutardı. Seksle birlikte kan içmek fiziksel ve zihinsel olarak tatmin ediciydi. Bir bağ kurmak, bedeni ve ruhu paylaşmak - bu enerji vermenin ötesinde bir şeydi. Bağlanmış bir Prime doğanın bir gücüydü, olması gereken bir şeydi. hesaba katıldı.

Ancak onları esir alanlar, bir bağ oluşturan şeyin sadece enzimler ve biyokimya olmadığını anlamamışlardı. Bir de sihirli bir şey de vardı. Laboratuvarda kopyalanamayacak bir şey ve bu dünyadaki tüm farkı yarattı.

Brashear, Marc Josephine'in kanından ne kadar çok alırsa, kanını ona o kadar çok vermek isteyeceğinin ve sonunda onunla paylaşması gereken yaşam arzulanacağının farkındaydı. Josephine'den aldığı her damlayla vücudu değişiyordu, ancak Josephine bilinçli olarak farkındayım.

Yılan Klanı haininin bir Prime ile bağ kurmuş ölümlü bir annesi ya da büyükannesi olduğuna şüphe yok. Tamamen Bağlanan çift fiziksel olarak birbirlerine bağlıydı, paylaşılan kan Prime için besin sağlıyordu ve ölümlünün ömrünü uzatıyordu. Çok daha fazlasını sağlaması, bağlananlar arasında özel bir şeydi.

Ve Gavin vampir olmanın gerçekte ne anlama geldiği konusunda Brashear'dan bile daha cahildi. Kabul etmek gerekir ki, Gavin'in kendine güveni, kurnazlığı ve kullanabileceği çok fazla ateş gücü vardı.

Ama tüm bunlar tam işlevli bir Prime'ın güçleri karşısında neydi ki?

Marc, Josephine'le bir şansları inanmaya başlamıştı. İhtiyaçları olan şey, vücudunun yakında isteyeceği şeyi zihinsel olarak kabul etmesi için biraz daha zamandı. Kanını ona zorla akıtmayacaktı; kızın buna hazır olması gerekiyordu.

Empatik sevgilisi, "Bir şey hakkında ihtiyatlı bir şekilde mutlusun," dedi.

"Sadece hayatın tadını çıkarıyorum," dedi ona.

Kadın homurdandı ve oturdu. Adam onun kalkmasına izin verdi ve kendisi de ayağa kalkarak odanın içinde yürümesini izledi. "Güzel popo," diye seslendi arkasından.

Durdu ve elleri kalçalarında, omzunun üzerinden baktı. İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma ünlü Betty Grable pinup fotoğrafının R-rated versiyonu gibi görünüyordu.

Bir kurt ısılığıyla karşılık verdi.

Onun cevabına gülümsedi ve kalçalarını sallayarak buzdolabına doğru ilerlemeye devam etti. Dondurucuda birkaç paket yemek buldu ve ikisini içine attı Mikrodalgada.

"Bunlar ilaçlı olabilir," diye uyardı, pişmekte olan etin kokusu ona doğru yayılırken. Midesi tepki olarak guruldadı.

"En son ne zaman katı yiyecek yediğini hatırlıyor musun?" Tekrar buzdolabına uzandı ve yarım litrelik süt kutularını çıkardı.

İyi bir noktaya parmak basmıştı. Kalktı ve masaya oturmaya geldi.

"Görüyorum ki hizmet edilmeyi bekliyorsunuz," diye yorumladı onun nerede olduğunu fark ettiğinde.

Omuz silkti.

"Çıplak bir adam nasıl bu kadar soğukkanlı görünebilir, bilmiyorum."

"Çıplak çok zaman geçirdim. Akşam yemeğinde ne var?"

"Uyuşturulmuş köfte." Bir somun donuk beyaz et koydu. Masanın üzerinde sandviç ekmeği ve bir miktar ketçap paketleri. Sonra ona süt kutularından birini fırlattı. Mikrodalga zamanlayıcısı çaldı ve o da tepsileri almak için döndü.

Kadın yemeklere uzanırken, "Belki yemeklere ilaç koymamışlardır. Kanınızı kirletmek istemeyeceklerdir."

Kadın dehşete düşmüş bir bakışla adama döndü.

"Sen benimkini içtikten sonra," diye ekledi ve konuyu açıklığa kavuşturdu.

Omurgası kaskatı kesilmişti ve yaptığı her hareket, yemekleri mikrodalgadan çıkarışından onları masaya çarpışına kadar öfkeli kızgınlığını gösteriyordu. ve çıplak poposunu sandalyeye vurdu.

Yemeğinin üzerindeki örtüyü kaldırdı. Buhar yükselirken örtüye baktı ve "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu.

Ona ters ters baktı. "Bu bir şaka değil."

"Bu benim kanım," diye cevap verdi. "Bunun bir şaka olduğunu kesinlikle düşünmüyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Ama ben bunu yapamam!"

"Neden olmasın?" diye sordu gerçek bir endişeyle.

"Senin için sorun değil," dedi. "Buna alışkınsın." "Kan içmeye mi?"

"Evet. Ayrıca, vampir olmak istemiyorum."

"Vampir olmayacaksın." Vampir olacağından oldukça emindi.

Bundan daha önce de bahsetmişti ama belki de bunu çok iyi açıklamamıştı ya da hiç açıklamamıştı. Ya da belki kız anlayamamıştı. Belki de sadece dinlemiyordu.

Kabul etmesini engelleyen şey her neyse, tekrar denedi. "Kanımı içmek seni vampir yapmaz. Ama Patron istiyor-"

"Sonsuza dek yaşamak için," diye araya girdi. "Bunu biliyorum. Anlamadığım şey, neden dışı bir vampiri yakalayıp onu ısırtmadıkları. Bu onun sorununu çözmez miydi? ölümsüzlük saplantısı?"

Marc gerçekten bunu söylememiş olmasını diledi. Dinleyen birileri varsa diye hasarı onarmak için elinden geleni yaptı. "Eminim Brashear bunu düşünmüştür ve işe yaramayacağını biliyordur. Vampir dişiler sadece vampir erkeklerle bağ kurabilir."

Bu *tam olarak* doğru değildi. Bir zamanlar yasak rağmen, vampir kadınlar artık bazen ölümlü sevgililer ediniyordu. Onlarla Prime'ların ölümlü dişilerle kurduğu gibi bir bağ kurmadıkları doğrudur - türler Yapabilselerdi çoktan ölmüş olabilirlerdi ama kan paylaşımı, ilişki sürdüğü müddetçe ölümlü erkeğin yaşlanma sürecini durduruyordu.

Marc asıl konuya dönmeden önce birkaç lokma yedi. "Sen bunu yapana kadar buradan çıkmayacağız."

Josephine ona ters ters baktı. "Eğer yaparsam buradan numune kavanozları içinde çıkarız. O ihtiyara yardım etmek için hiçbir şey yapmayacağım. sürünme."

Omuz silkti. "Bize sadece çok fazla şey verecekler işi kendi başımıza halletme zamanı." , içinde bir parça diş vardı. "Bunu istediğini biliyorsun."

"Daha fazla yiyecek istiyorum," dedi ve buzdolabına geri döndü.

Elbette biliyordu ve adamın ondan aldığı kan yüzünden aç değildi. Bu, saatler süren sevişme sırasında birkaç damladan fazla olmamıştı. Kan alımını tekrar kontrol altına almıştı, iyileşmek için artık onun kanına ihtiyacı yoktu.

"Senin aç olduğun şey benim," dedi ona.

Bunu görmezden geldi. "Ve hiç düşünmeden tekrar et yediğime inanamıyorum. Beni yoldan çıkardın, Cage. Biraz çikolatalı puding var. İster misin?"

Elinde bir çift kapalı plastik bardakla arkasını döndü. "Bu yemek değil," dedi küçümseyerek. O yemek yerken Yağlı kaşık hamburgerleri tavukları zorunluluktan yiyor, hatta bunlardan keyif alıyordu ama hazır ambalajlı, kimyasal yüklü abur cuburlar yemekye niyetli değildi. "Bu beden bir tapınaktır."

"Benim için biraz daha, o zaman," diye açıkladı ve pudingi masaya geri getirdi.

"Buzdolabından gelen soğuk havanın meme uçlarına yaptığı şeyi seviyorum," diye bilgilendirdi onu.

Kadın onu görmezden geldi ve sessizce oturdular. İki kabi da cilaladı. Bir gün ona *pot au chocolat* ikram ettiğinde yüzündeki o yoğun zevk ifadesini görmek istiyordu.

"Hâlâ aç mısın?" diye sordu, işi bittiğinde. Kadın

iç çekti. "Evet."

Kolunu uzattı, bileği ona doğru dönüktü.

Yüzünü buruşturdu. "Euwww." Ama başka tarafa bakmadı. Kadın hevesle adamın bileğine baktı, yanaklarının rengi yükselmişti. Dudaklarını yaladığının farkında olduğunu sanmıyordu.

"Hanımefendi çok fazla itiraz ediyor."

Alt dudağını ısırđı, sonra nihayet onun gözlerinin içine bakmayı başardı. "Ya hoşuma giderse? Ya başkalarının kanını içmek istediğimi keşfedersem?"

"O zaman bir sürtük olurdun," diye cevap verdi ciddiyetle, "ama sen o tür bir kız değilsin."

"Gecenin kan emici bir yaratığına dönüşmeyeceğim, değil mi?"

Marc gülmekten kendini alamadı. "Hayır. Bu benim işim."

"Benimle dalga geçiyorsun."

Başını salladı. "Birazcık. Sahip olduğumuz şey korkulacak ya da utanılacak bir şey değil. Tam tersi."

"Gavin seninle oynuyor, kafanı karıştırıyor. Eğer normal bir ortamda olsaydık, senin
-Romantik ve centilmen olup vampir tarzında evlenmek istiyorlar."

"Gavin beni çok iyi tanıyor." *Ama benimle ilgili her şeyi değil. Ya da senin hakkında. Ya da birlikte ne olacağımızı.*

Kolunu onların hapishanesine doğru salladı. "Bu onların amacına hizmet edecek!"

"Hayır," dedi, ayağa kalkarak. "Bizimkine hizmet ediyor." Masanın etrafından dolaştı ve onu elinden tuttu. "Gel bakalım."

Adam onu öne doğru itince kendini tuttu. "Nereye? Ne?"

"Duş almak istediğini söylemiştin," diye hatırlattı ona ve başını banyoya doğru eğdi.

Adamın bu kadar sakin olması, ondan istediği şeyin doğruluğundan bu kadar emin olması Jo'nun kafasını tamamen karıştırmıştı. Onunla daha fazlasını paylaşmak için *can* attığını itiraf etmek zorundaydı.

Mantıksal olarak bunun karanlığa doğru atılmış tehlikeli bir adım olduğunu biliyordu. Duygusal olarak, yalnızlıktan uzaklaşmak, ışık ve tamamlanma yerine geçmek için tutkulu bir ihtiyaçtı. Marcus Cage'in kollarını açmış onu beklediği bir yerdi, bir kabul, destek, koruma yeri, onun için, onun için. Onlar için.

"Seni gerçekten seviyorum, Cage." Banyoya girdiklerinde iç çekti. "Aklımı kaçırmış olmalıyım."

Onu kendine doğru çekti, bu küçük alanda bunu yapmak hiç de zor değildi. "Beni seviyor musun? Kur yapmak mı? Yoksa bu yüzden mi?"

Jo ellerini onun göğsüne dayadı ve koyu kahverengi gözlerinin içine baktı. Bir empat olması gerekmiyordu. O anda ne kadar savunmasız olduğunu, ne kadar umutlu ve korkmuş olduğunu hissedin.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi. "Sen sensin. Çaresizdin ve korkutucuydun ama iyiydin de. Nazik. I Yapmanız gerekeni yaptığınızı, kendinizi korumaya çalıştığınızdan daha fazla halkınızı korumaya çalıştığınızı şimdi anlıyorum. Elinden gelenin en iyisini yaptın."

Onu bir öpücüğün içine çekerken zihinsel olarak rahat bir nefes aldı. Başta nazik bir öpücüktü ama kısa sürede tutkulu ve sahiplenici bir hal aldı. Ve sadece onun tarafından değil. Birkaç ateşli dakikadan sonra Jo tırnaklarını onun omuzlarına geçirdiğini fark etti.

Kan almaya mı çalışıyordu?

İçinde yükselen öfke onu korkuttu ve geri çekildi.

Onun tepkisini kabul etti ama şöyle dedi: "Bana zarar veremezsin Josephine. Tabii beni sevmiyorsan."

Suyu açtı ve onu duş kabininin içine çekti. Çok dar bir . Sprey sert ve sıcaktı ve kısa süre sonra buhar yükselmeye başladı.

"Güzel," dedi. Sabunluktan bir tüp duş jeli aldı ve üzerlerine sıktı. Kavun kokusu buharla karıştı. "Ne lüks," diye mırıldandı. Adam saçlarını yıkarken göğsüne yaslandı ve gözlerini kapattı. En küçük lüksleri bile takdir etmeye başlamıştı, bir de bu adamın kibarlığı güçle karıştırıyordu. Onun hakkında çok şey biliyordu ama yine de öğrenecek daha çok şeyi vardı. Onunla her şeyini paylaşmayı arzuluyordu. Ve kendinin ne olduğunu onunla paylaşmayı. Çağırın, kışkırtın, ulaşılamayan o kadar çok seviye vardı ...

Adam omuzlarına masaj yapmaya başladığında, "Bu çok iyi hissettiriyor," dedi.

"İyi hissediyorsun." *Her şekilde*, kafasının içinde fısıldadı.

Rahatlamaya, değerli ve huzurlu anı yaşamaya çalıştı. Huzurla birlikte berraklık da geldi. dokunma şekli dikkatini dağıtmıyordu ama olasılıklar konusundaki farkındalığını artırıyordu.

Senin için susadım.

İçindeki sızıyı tarif etmenin tek yolu buydu. Ruhunu besleyecek bir yiyeceğe susamıştı.

0 zaman hazırsın.

Adam duşu kapattı ve kolunu kızın beline dolayarak onu diğer odaya götürdü. Kendilerini esir alan kişiler havlu vermedikleri için odanın ortasında boyalı çimento zemine su damlatmaya başladılar. Jo ıslak teninin havada soğumaya başladığını fark etmedi bile-
klimalı oda.

Onu kol mesafesinde tuttu. "Bana zarar vermeyeceksin." Gülümsedi ve karanlık gözlerinde beklenti parladı. "Buna güvenebilirsiniz." *Ve muhafızlar seni yakaladığında korkma.*

İçeri gel. Ben onlarla ilgilenirim.

Jo ani bir şaşkınlık ve şüpheyle gözlerini kırıştırdı. Ellerini onun ellerinden çekip aldı. "Sen neden ? Ne gu-?"

Sözünü bitiremeden onu bir öpücüğün içine çekti.

Patron'un paralı askerleri, onun zihnine konuştu.

Patron'un

Bizi esir tutan insanlar. Kanımı taşıdığın anda için gelecekler. Kanının kirlenmemesi için gaz kullanmayacaklar. Yani beslenmen bittiğinde gelecekler.

Ama nereden bilebilirler ki? Kahretsin, Cage, bizi izliyorlar mıydı?

Tabii ki.

Kameraları kontrol ettim; tamamen saf değilim. Hiç görmedim.

Ben de bulamadım ama orada olmalılar.

Hâlâ onu öpüyordu, dili ağzında harikalar yaratıyordu. Kadın öfkeliydi ve bu öfke fiziksel tutkuya dönüştü. Eğer izleyen birileri varsa, tam bir gösteri .

Eğer? Neden başka türlü davranmasına izin vermişti? Cage'in rol yapmasına izin vermesi onu çileden çıkarmıştı. Ne yaptıklarını düşündüğünde-

X-rated porno izlemekten daha uysal görünüyor olmalı.

Ve onun hareketleri tam olarak ilkel ve uygun değildi. Ağzı ve elleriyle Cage'in her yerindeydi. Kıvrımlı kaslarını gererek, zihinsel olarak bağırırken bile, *İzlendiğimizi biliyordun - beynimizi ! Bunu nasıl ?*

Yüzlerce sebepten dolayı. Çünkü seni seviyorum. Çünkü sen Beni sev. Çünkü seninle ve sadece seninle sevişmeye ihtiyacım var. Çünkü gücümü yeniden kazanmak için sekse ve bir bağ arkadaşının kanına ihtiyacım vardı. Tüm yeteneklerimi geri kazandığımda kaçabiliriz.

Kaçış planının bir parçası olarak benimle seks mi

yaptın? Kaçmaya karşı bir şeyin mi var?

Bu son soru içindeki tüm öfkeyi dışarı çıkardı. Elbette kaçmak istiyordu.

Buradan çıktığımızda seni öldüreceğim.

Kahkahası zihnini doldurdu ve bir şekilde onun eğlencesi kızgın duygularını yatıştırdı. *Her seferinde bir şey, diye düşündü. Önce kanımı içmelisin.*

"Tamam." Yerde bir çift azgın ıslak gibi birbirlerine dolanmış olduklarını fark etti. O buldu

Ona ait olduğundan emin olduğu en yakın deri ısırdı.

"Ah!" Adam ve onu itti. Onun yanında diz çöktü. " değil," dedi göbeğinin üstündeki hassas noktayı ovuşturarak.

Jo onunla yüzleşmek için dizlerinin üzerine çöktü. "Nasıl o zaman?" diye sordu.

"İşi ben yapıyorum."

Jilet gibi keskin dişlerin adamın dudaklarının üzerinden kayışını izledi. Sol bileğini ağzına götürdü ve dişlerini kendi etine geçirdi. Kolunu ona doğru uzatırken iki delikten kan fışkırdı.

"İşte böyle." Yaklaştı ve diğer elini kızın boynunun arkasına koydu. "Öne doğru eğil," diye ısrar etti. Derin sesi gürleyen, muhtaç bir fısıltı gibiydi. "İç."

Gözlerini sıcak, kırmızı kan damlalarından alamıyordu. Tatlı kokusu onu çağırıyordu. Onu istemekten kendini alıkoyabileceği noktayı geçmişti. Ona ihtiyacı vardı.

Kalbi hızla çarparak öne eğildi ve dudaklarını onun bileğine dokundurdu. O anda şimşek çaktı, cennetten gelen bir ateş. Kadın alev alev yanıyordu, adam da öyle. Onun da kendisiyle birlikte ateşin içinde olmasını seviyordu. Onlar yanan iki ruhtu, iki parlak alev birlikte büyüyor, tek bir cehennemde birleşiyorlardı.

Bu özel ve aydınlık yerde ne kadar süre birlikte olduklarını . Ama bu kadar yoğun hiçbir şey sonsuza kadar devam edemezdi. İçgüduları ona tamamlanmanın tekrar tekrar dönülecek bir şey olduğunu, ama öte dünyanın beklediğini söylüyordu. Dünyayla yan yana yüzleşeceklerdi, bu birleşme ateşinde yaşadıkları için daha güçlü olacaklardı.

Her ne kadar bitmesini istemese de, ateş karanlığa gömüldüğünde, son derece memnun bir iç çekişle bunu kabul etti.

Karanlık onu tamamen ele geçirmeden önce Jo'nun duyduğu son şey "Dünyama hoş geldiniz Bayan Cage," oldu.

oceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

Bayan Cage? Vay be.

Kısa bir uykudan uyandığında aklına gelen ilk şey buydu. Jo gözlerini açtığında, yatakla duvar arasında yerde yattığını gördü. Sonra kapının çarparak açıldığını ve insanların içeri girdiğini duydu ve neler olduğunu anladı.

Onun için gelmişlerdi.

Cage onu az da olsa bir noktaya taşımıştı. Fazla bir şey değildi ama onları birkaç saniye geciktirebilirdi.

Ayağa kalktığı sırada biri etti. Jo yere eğilmek yerine ayağa kalktı ve çılgınca etrafına bakınarak Cage'i aradı. Tek gördüğü bir hareket bulanıklığıydı ve bulanıklık ölüm meleği gibi yanından geçerken uçuşan bedenlerdi. Çıplak insanı seçebilmek için konsantre olması gerekiyordu. Kasırga, sert kasların ve doğal olmayan gücün şekliydi.

Cage. Sırıttı.

Bir vücut ona doğru uçu ve adamdan kaçmak için yatağın üzerinden atladı. Adam bir gümbürtüyle duvara çarptı ve gevşekçe aşağı . Jo yere indi ve Cage'in muhafızları sıcak bir bıçağın tereyağını deldiği gibi delip geçmesini izlerken elleri ve dizleri üzerinde kaldı. Silahlar kapılıp fırlatılıyor, sert metalik takırtılarla duvarlardan sekiyordu. Birkaç acı çığılıı duyuldu.

"İnanılmaz," dedi, adam durduğunda ve ayakta kalan tek kişi olduğunda. Ayağa kalktı ve hızlıca ceset sayımı yaptı. "Onlardan yedi tane var. Onlar öldü mü?"

Cage dönüp ona baktı, gözleri parlıyordu. "Fark eder mi?"

"Sadece peşimizden geleceklerse."

"," dedi, kapıya doğru ilerlerken. "Fazla zamanımız yok."

Jo onu görmezden gelerek adamlardan birinin yanına diz çöktü ve hızla gömleğinin düğmelerini açtı. Gömleği çıkarmak için onu kaldırmakta zorlanınca, "Yardım edin," dedi.

"Ne yapıyorsun?"

"Buradan çıplak çıkmayacağım." Kadın ona baktı. "Kıçını seviyorum Şehir Faresi, ama biz canımızı kurtarmak için koşarken dışarıda kalmasını ister misin?"

"İyi noktaya değindin." Bir kez daha yüksek hızda hareket ederek, bedenlerine en yakın olan iki muhafızı buldu ve onları soydu.

Jo bol çöl kamuflejını giydiğinde kendini çok daha iyi hissetti. Muhafızlardan birinin ayağında sandalet vardı.

Cırt kapaklar sayesinde ayağına uyacak şekilde ayarlayabiliyordu. Cage silah ve cephanenin yanı sıra Giyinmek.

"Hazır mısınız?" diye sordu, kadın son sandalet kayışını bağladığında.

Bir tabanca aldı ve mermi ceplerine doldurdu. "Hazır."

"O şeyi kullanabilir misin?"

"Evet."

"Yapacak mısınız?"

Açık kapıya doğru gitti, durdu ve baktı Beyaz koridorda temkinli bir şekilde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. "Hadi ." Ve hücrelerinden dışarı çıktılar.

Marc, Josephine'in kabadayılığına hayran kalmıştı ama koridorda ilerlerken önden gitmek için acele etti.

"Dur ," dedidaha fazla uzaklaşmadan. "Ne hissediyorsun?" diye sordu, kadın durup ona endişeli bir bakış attığında.

Gözlerini kapattı ve adam kalkanının açıldığını hissetti. Her zamankinden daha fazla kontrolü vardı. Sevişip güçlenirken, bilinçaltına güçlü empatik duyularını nasıl yöneteceğini de öğretmişti. Kadın dış dünyayı kendi yöntemleriyle algılamak, adam da kendi yöntemleriyle algılıyor, havayı tadıyor, kokluyor ve çok daha fazla işiterek dinliyordu. ölümlü kulaklardan daha hassas.

Birkaç dakika sonra birlikte, "Bir şeyler ," dediler.

"Kafa karışıklığı var," dedi. "Endişe var. Acı var." Tekrar hücreye doğru baktı. "Sadece burada değil."

"Yerleşkenin diğer ucunda gürültü var," dedi. "A Belki de yanlış giden bir eğitim tatbikatıdır. Her neyse, bir dikkat dağıtma fırsatımız var. Bundan faydalanalım."

Başını salladı ve pırıl pırıl beyaz koridorda aceleyle ilerlediler.

Birkaç kapının önünden geçerken, "Burası rüyalarım çok benziyor," dedi

Onun omzunu sıktı. "Biliyorum. Ama bu sefer kaçacağız." Buna inanmasını istedi. Silahlıydılar, onları kaçıranların dikkati dağılmıştı. Kendini iyi hissediyordu.

"Rüya yok," dedi. "Tatbikat değil."

Bir kavşağa geldiler ve otomatik olarak sağa döndüler. Sonra durdular ve birbirlerine baktılar. Rüyada koşarak gittikleri çıkış bu taraftaydı.

"Sadece bir rüyaydı." Josephine endişeyle etrafına bakındı.

Tereddüt edecek zaman değildi. "Rüyalarım güveniyorum," diye cevap verdi Marc. Kızın elini tuttu. "Koş," diye emretti, kelimeyi derin, emredici bir hırıltıyla söylemişti.

Adam koşuyordu ve kadının ona ayak uydurmaktan başka çaresi yoktu.

Yaklaştıkları sırada kapı açılınca Marc durdu.

Kapı aralığında beliren çilli yüzlü adamın boynunu kıracak kadar uzun.

"Onu tanıyorum," dedi Jo, buruşmuş cesede bakarak. Toplantıda onunla konuşmuştu.

"Sana zarar verdi mi?" Cage sordu.

yaptıkları tıbbi testleri düşündü. "Evet."

Marc ayağıyla cesedi dürttü. "Artık yapmayacak."

Koridorda tekrar aceleyle ilerlediler, bir merdivene ulaştılar ve hızla aşağı indiler.

En altta Jo, "Silah sesi miydi o?" diye sordu.

"Evet." Marc'ın kulağına bile belli belirsiz gelmişti. "Batı çeperine yakın bir yerde."

Bir başka beyaz koridordan geçtiler, bu öncekinden daha kısaydı ve sonunda büyük, parlak metal bir kapı vardı.

"Bu de ne?" Jo sordu. "Adamın bir mithril madeni mi var?"

"Saf gümüş," diye yanıtladı Marc. "Ona dokunamam." Üçüncü derece yanıklar olmadan olmazdı. Vücut kimyası normale dönmüş olsa bile, bu kadar çok ölümcül metalle başa çıkması hâlâ mümkün değildi.

"Bu kriptonit değil," diye yakındı.

Sırıttı. "Senin için değil." Geri adım attı ve ona ilerlemesini işaret etti. "Önden buyurun."

"Elbette." Tabancayı kaldırdı, kilide ateş etti ve avuçlarının içiyle kapıyı itti. "Ağır," dedi kapı yavaşça açılırken. "Bir servet değerinde olmalı. Acaba som gümüş mü yoksa sadece bir tabaka mı?"

"Geri gelip kapıyı çalmayı mı planlıyorsun?" sordu. "Bekle."
Kadın kapıyı daha fazla açmadan, adam
ayağa fırladı ve kapının yanındaki tüm ışıkları kırdı. Etraf
karanlık olduğunda kapıyı açmayı bitirmesine izin verdi. "Güzel.
Bu
Gece."

"Çok güzel," dedi.

Dışarıdan içeriye serin bir hava akıyor ve uzaklardan gelen
sesler de buna eşlik ediyordu. Spot ışıkları yerleşkeyi
aydınlatıyor ve
Binalar. Muhafızlar ışıktaki hareket ediyordu, silahları hazırды.
Marc ve Josephine temkinli bir şekilde binanın duvarının
yanındaki gölgelere doğru ilerlediler.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı.

Şimdi mi? "Bir Hummer çalıp çitleri kırmak olabilir mi? Pek
şansı yok ama-"

Josephine keskin bir nefes aldı. "Dur bir dakika. Bir
Humvee'ye kaç kişi sığabilir?" diye sordu. "Beş kişi alır mı?"

Marc şaşkınlıkla ona baktı. Kadının çenesinin inatçı duruşu
hoşuna . "Beş mi? Beş ne?"

"İnsanlar. Sen, ben ve bizimle birlikte üç kadın." Yerleşkenin
karşısındaki binalardan birini işaret etti. "Onları orada esir
tutuyorlar. Biz
onları dışarı çıkarmak

zorundayız." "Biz

mi? Ne? Hayır."

"Yakalanmaları benim suçum. Annemi aramasaydım...
Nasıl olduğunu boş verin, önemli olan şu ki, onlar da tutsak.
Eğer kaçarsak, onları da yanımızda götürmek zorundayız.
Onlara yardım etmeliyiz."

"Hayır, yok."

Marc şanslarının zaten az olduğunu biliyordu; bunu bir grup gezisine dönüştürmeye çalışırlarsa mahvolurlardı.

"Onları öldürecekler. Onları buraya sizi beslemek için getirdiler. Eğer biz gidersek, onlar fazla yük, yükümlülük olurlar. Gerçekten Gavin'in onları hayatta tutacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Marc ona kadınların kendi sorunu olmadığını söylemeyi çok istiyordu. Kendisi dışında yükümlü olduğu tek kişi oydu. Aile, Aile'ye bakardı ve Josephine artık Caeg Ailesi'nden Gianna Hanesi'nin Cage'iydi. Diğer kadınlar ölümlüydü. Onlarla hiçbir bağı yoktu; onlar birer yükü, sorumluluktü.

Yerleşkeye, parlak ışıkların ötesine baktı. ve devriye gezen muhafızlar. Başını iki yana salladı. "Mümkün olsaydı onlara yardım ederdim. Öyle değil. Özgür olduğumuzda, onları geri göndereceğiz. yardım et."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Eğer kaçarsak, yardım gelene kadar bu üssün terk edilmiş olacağını biliyorsun."

Daha fazla tartışmadan eğildi ve yerleşke boyunca zikzak çizerek koşmaya başladı. Marc'ın hiç takip etmekten başka seçeneğim yok.

Köşedeki nöbetçi kulelerinden birinden ateşlenen ilk kurşun topuğunun dibinde yere çarptı. Sert yüzeye çarparken çıkardığı ses yumuşak bir metal olduğunu gösteriyordu. Gümüş bir mermi. Harika.

Eğer bir vampir olmasaydı ikinci kurşunu duymayacaktı. Başının çok üzerinden uçmuş, susturuculu bir silahtan nöbetçi kulesine doğru ateşlenmişti. Marc kurşunun ölümlü ete çarpışını, acının homurtusunu duydu ve kanın kokusunu aldı. O

başka bir Prime'ın varlığını da hissetti. Koşmaya devam etti, daha kurşundan kaçabilecek kadar hızlıydı, Josephine'i belinden yakalamak için parladı ve onu sürükledi park etmiş bir kamyonun arkasında.

Kadını yere yatırdıktan birkaç dakika sonra ikinci vampir koşarak onlara katıldı.

"Güzel parti," dedi yeni Başbakan. Geniş bir sırıtışla etrafına, sonra da Marc'a baktı. "Eğleniyor muyuz? Bu senin mi?" diye ekledi Josephine'e bir bakış atarak.

Prime'ın uzun koyu kırmızı saçları, koyu renk gözleri, sırtı bir yapısı, susturuculu bir tüfeği ve kendini beğenmiş genç bir Prime'ın ezici neşeli kibri vardı. Süvariler gelmişti ve Marc onların altını değiştirmek zorunda kalıp kalmayacağını merak ediyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu.

Genç Prime sol kolunu kaldırdı ve çıplak bileğinin iç tarafındaki dövmeyi gösterdi. "Colin Foxe, Klan Reynard. Terry ve Annette mesajınızı bize ulaştırdığında, gelip bir göz atmak için gönüllü oldum."

"Terry ve Annette mi?" Jo sordu.

Marc, "Yaban tilkileri," diye tahmin etti. Bir koluyla Josephine'in belini sıkıca sararak, "Onlara bağlı oldukları Klan'iletmeleri için bir mesaj verdim. Mesaj yerine ulaştı."

Colin Foxe Josephine'e çekici bir şekilde gülümsedi. "Seni kurtarmak için buradayım." Dikkatini tekrar Marc'a çevirdi. "Aslında sadece etrafı kolaçan etmek ve Klan'a rapor vermek için geldim. Ama bir nöbetçi beni fark etti, ben de hazır buradayken biraz zarar verebileceğimi düşündüm."

"İyi düşünmüşsün," diye onayladı Marc. "Bu bizim için dikkat dağıtıcı oldu."

"Ve ben senin hayatını kurtardım."

Hiçbir genç Prime bu küçük iyiliğin geçip gitmesine izin vermeyecekti. Colin onun yanından geçip Josephine'e gülümserken Marc minnettarlıkla başını salladı. Marc biraz dişlerini gösterdi, Klan çocuğunun yardımına minnettarlığını göstermek için eşini paylaşmayacağına dair yeterli bir uyarıydı bu.

Colin umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. İkisi de, en azından baştan çıkarmak ya da başka bir şekilde güzel bir seks partneri elde etmek için çaba göstermezse Prime olamayacağını biliyordu.

"Bebek nasıl?" Josephine sordu.

"Ne bebeği?" Marc ve Colin sessiz duruşlarından sıyrılarak birlikte sordular.

"Terry ve Annette'in bebeği."

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Colin.

"Bunun için zamanımız yok," dedi Marc.

"Erkekler," diye yakındı.

Marc, "Buradan çıkmamız gerekiyor," dedi.

Şimdiye kadar, yerleşkedeki diğer muhafızlardan hiçbiri onları fark etmemişti. Colin onu vurduğunda tetikçi kuleden düşmüştü. Bazıları cesedin düştüğü yere doğru çekilmişti.

"Kadınlara ulaşmalıyız."

"Kadınlar mı?" Colin büyük bir ilgiyle sordu.

Josephine ona, "Diğer mahkûmlar," diye cevap verdi. "Üç kadın."

Oh, hayır. Marc bir an için gözlerini kapattı. Şövalye ruhlu bir Klan çocuğunun bilmesi gereken son şey, kurtarılmaya ihtiyacı olan başka insanların, hem de çaresiz kadınların olduğuydu. Klan Asalları bu tür şeyler için yaşardı.

Colin başparmağıyla çenesini ovuşturdu. "Diğer üç ölümlüyü dışarı çıkarmak zor olacak."

"Ben de ona bunu söylüyordum," dedi Marc.

"Burası asker kaynıyor. Yürüyerek geldim ama o kadar insanı taşımak için bir araca ihtiyacımız olacak. SUV'lar için bile giriş ve çıkış zordur. Ağır hizmet tipi bir arama aracı monte edebilirler. operasyon."

Marc, "Bunu biliyoruz," dedi.

"Ve birkaç uçakları var. Böylece havadan keşif yapabilirler ve-Uçaklar!" dedi, yüzü . Marc'a baktı. "Birini uçurabilir misin?"

Marc'ın içinde havai fişekler gibi sevinç kıvılcımları çaktı. Uçakları hatırlaması ! Josephine'e başparmağını salladı. "Pilot olan o."

Colin, "Havaalanında yakıtını doldurmuş ve gitmeye hazır bir Gulfstream gördüm," dedi. "Onu uçurabilir misin?"

Josephine "Evet," diye cevap verdi ve hemen ardından panikle "Hayır!" dedi.

Marc diğer Prime'a, "Onu uçurabilir," diye güvence verdi. Neşeyle dans etmek istedi. Bunun yerine ayağa kalktı ve Josephine de onunla. "Eve gidiyoruz, İzci Kız."

"|-"

"Her ihtimale karşı biraz patlayıcı getirdim. laboratuvarı uçurmak için." Colin ayağa kalktı. "Nerede o?"

Marc havaalanına ulaşmanın gecikmesinden nefret ediyordu ama vampirler hakkında topladıkları tüm araştırma verilerinin yok edilmesi gerektiği konusunda hemfikirdi. Şansları yaver giderse bilim adamlarının . Laboratuar binasını işaret etti.

Colin kararlı bir şekilde başını salladı. "Sen mahkûmları kurtar," dedi. "Ben laboratuvarı halledip seninle uçakta buluşacağım." Sonra hızla uzaklaştı, koşan figürü vampir gözleri dışında herkes için bir bulanıklıktı.

Marc hayal kırıklığı içinde ulumak istedi. Bu hapishaneden bıkmıştı. Eve gitmek istiyordu. Hayatını geri istiyordu. Her şeyden önce Josephine'in güvende olmasını istiyordu.

Sonra ona baktı ve kız gözlerinde umut, hayranlık ve tam bir güvenle ona bakıyordu.

İç çekti. ". Tamam. Gidip kızları kurtaralım."

oceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

"Ben zayıfım," dedi Jo. "Sanırım pencereden geçebilirim."

"Evet," dedi. "Bu işe yarar."

Mümkün olduğunca karanlıkta kalarak, kadınların tutulduğu binanın arka tarafına doğru sessizce dolaştılar. Duvarın dar pencereler vardı. Cage kapıdan içeri dalmadan önce onun içeri girip kadınları uyarmasına karar verilmişti. Ne de olsa içlerinden birini neredeyse ölesiye korkutmuştu. Kaçış hızlı ve sessiz bir şekilde gerçekleşecekse, şimdi çığlık çığlığa paniğe kapılmalarına gerek yoktu.

Jo silahının kontrol ettikten sonra beline soktu ve duvarın yanındaki yere baktı.

"Bir sürü taş var. Camı kırmak için yeterince büyük bir taneye ihtiyacım var- işte buradayız." Ağır bir kaya aldı ve geri döndü Cage'e.

"Bana bir verin," diye rica etti.

Bir de ki adam onu belinden yakalamış ve "Kimse bir cüceyi fırlatamaz," diye mırıldanmış. Sonra onu fırlattı.

Çatı çıkıntısına tutunmayı başardı ve dar pencere çıkıntısına bir dizini yerleştirdi. Bu ona, diğerkolunu geri çekip büyük kayayı pencereye çarparken bir eliyle tutunmasına yetecek kadar destek sağladı.

Elbette bir alarm çaldı ama Jo kırık camları kırmaya devam etti, ta ki delik güvenli bir şekilde geçebileceğikadar genişleyene ve kendini odaya bırakana kadar.

Ayakları yere değdiğinde hızla döndü. Etrafına bakındı ve üç kadının bir araya toplanmış olduğunu gördü. odanın uzak tarafındaki masa. Gözleri dehşet içinde ona bakıyorlardı ama ne kıpırdadılar ne de ses çıkardılar.

Sonra Jo başlarının üzerinden baktı ve nedenini gördü. "Marc, gelme!" diye bağırdı.

Ama artık çok geçti. Kapı kırılarak açıldı ve uyarısını .

Marc, ördek! Gecikmeli olarak düşündü.

Marc bir omuz yere düştü ve odanın ortasına doğru yuvarlandı. Bir kurşundan kurtulmuş olsa da Sümüklü böcek yerden bir beton parçası kopardı ve Marc'ın yanağını sıyırdı. *Düşmana ilk kan. Ne kadar sinir bozucu.*

Ayağakalktığıında iri bedenini Josephine ile dehşete düşmüşrehine üçlüsünün arkasında duran adamın arasına koydu.

"Merhaba Marcus," dedi Jonas Gavin insan kalkanlarının arkasından. "Buraya geleceğini biliyordum. Her zaman yufka yürekli oldun."

Marc eliyle Josephine'i işaret etti. "Beni suçlama. Bu onun fikriydi." Ayaklarının dibinde yere saplanmış olan kurşuna baktı. "Gümüş."

"Dikkatini çekebileceğini düşündüm."

"Korkunç bir isabet oranı olmalı."

"Yakın fazla menzile gerek yok. İsteseydim seni vurabilirdim. Tüm silahlarınızı bırakın."

Hepsini bırakamazdı - ne dişlerini, ne pençelerini, ne hızını, ne gücünü, ne de psişik yeteneklerini - ama şu anda onları kullanamazdı da. Yine de insanlarla ilgili bir şey, bir süre normal davranırsanız doğaüstü yetenekleri unutmaya doğal eğilimleriydi. Marc kendisine söyleneni yaptı ve muhafızlardan aldığı silahları yavaşça teker teker yere bıraktı.

Kurşundan kaçabilir miydi, özellikle de Gavin'in ne kadar iyi bir nişancı olduğunu bilerek? Ellerini havaya kaldırarak boş olduklarını gösterdi. Gavin silahını ona doğrultmaya devam etti.

"Beni vurmak istemiyorsun, değil mi Jonas?"

"Benim için sorun olmazdı ama şu an için böyle bir şey söz konusu değil."

"Benim canlı olarak daha değerli olduğumu söylemek üzeresin." Marc başını salladı. "Tutsak olmaktan bıktım Jonas."

Gavin gülümsedi. Marc'ın aşına olduğu bir ifadeydi bu. Gavin bu ifadeyi takındığında korkunç bir şey olmak üzereydi. Önünde sıralanan kadınlardan birini saçlarından tutup kendine doğru çekti. Kadının elini

Silahının namlusunu kızın alnına dayadı. "Bu mesafeden kesinlikle ıskalamam."

"Hayır!"

Marc, Josephine'i yakalamak için kolunu uzattı. Bağırarak ileri ve onu belinden sıkıca tuttu. "Hayır. Onun asıl istediği sensin. Ona yaklaşılamazsın."

"Ben mi? Oh, kanım."

"Buraya gel," diye seslendi Gavin Josephine'e. "Kadınların gitmesine izin vereceğim. Marcus'un gitmesine bile izin vereceğim. Artık ona ihtiyacımız yok."

Marc sıkı sıkı tuttu, böylece Josephine geri çekilemedi ve hepsinin iyiliği için kendini teslim edemedi.

Kısa, alaycı bir kahkaha attı. "Sanki söz verdiğin her şeye inanacakmışım gibi?"

Gavin ikna gücünün işe yaramamasına şaşırılmış görünüyordu. "O zaman hepinizi öldüreceğim."

Josephine, "Bir laboratuvar faresi olmaktansa ölmek daha iyidir," diye cevap verdi.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı Marc ona. Onu bıraktı ve arkasına götürerek belindeki tabancayı aldı.

Marc dönüp silahı kaldırdığında bile Gavin ona ateş etti.

Patlama aynı anda binayı sarsmamış olsaydı, Marc kurşunun yolundan dönemeyebilirdi. Ama kurşun yanağına ve kulağına isabet etti,

Gözlerine kan sıçradı. Gümüşün dokunuşundan kaynaklanan acı onu dizlerinin üzerine çökertti ve tabancasını düşürdü.

Pencerelerin ve kırık kapının dışında gece ateşle aydınlandı. Kadınlar çığlık attı. Parçalanmış camlar yağmur gibi yağdı.

"Marc!" Josephine gürültünün üzerinde bağırdı.

"Lanet olsun!" Gavin bağırdı.

Marc kanı göremiyordu ama diğer duyuları ona Gavin'in nerede olduğunu söylüyordu. Vücut ısını, kokuyu, hırçın ve öfkeli duyguları takip etti. Silahın tekrar kendisine çevrildiğini anladı. Ve silah ona tekrar zarar vermeden önce düşmanına ulaşmak için bir vampir hızıyla hareket etti.

Gavin'in bileğini kavrayıp büktüğünde tatmin edici bir kırık kemik sesi duyuldu. Gavin'in çığlığı uzun zamandır duyduğu en tatmin edici sestti. Marc bir eliyle Gavin'i sıkıca tuttu ve kanını sildi. diğeriyle de gözlerini kapattı. Sonra Gavin'in başını kaldırdı ve ölümlünün gözlerinin içine bakmasını sağladı.

Bazı vampirler düşmanlarının ölümünü uzatmaktan hoşlanır, düşüncesini Gavin'in zihnine gönderdi. Bir an için Gavin'in çarpık ruhunun derinliklerinden fıskıran vahşi korku patlamasının tadını çıkarmasına izin verdi. Ama sen buna değmezsin.

Bununla Gavin'in boynunu kırdı ve Gavin'in cansız bedeni beton zemine çarparken kaçma işine geri döndü. Uzun bir an boyunca bakışları Josephine odanın eni boyunca uzanıyordu. Nefesini tuttu, onun birini öldürdüğüne tanık olduktan sonra ne bekleyeceğinden emin değildi. Empatik eşinin ölümü hissettiğini biliyordu, ve onun zihnine bakmaya cesaret edemedi.

Gözlerini ondan kaçırmadı ya da dehşetle irkilmedi. Bundan daha sert bir yapıya sahipti. Yaptığı şeyin gerekliliğini anladı ve başını sallayarak onayladı. Gavin'in cesedine bakma zahmetine bile girmede.

"Hadi bu gösteriyi yola koyalım," dedi ve odayı geçip diğer kadınların yanına gitmeden önce sadece silahını alacak kadar durakladı. "Yardım etmek için buradayız," dedi onlara.

Kadınlardan biri hâlâ çılgılık atıyordu. Gavin'in sersemlemiş ve cam gibi gözlerle bakıyordu. Kadınlardan biri Marc'ı işaret etti. "Vampir o!"

"Evet," diye cevapladı Josephine. "benim vampirim ve sana yardım etmek için burada."

"Ama!" diye bağırdı kadın. "Ama, o-!"

"Bir vampir. Bunu hepimiz biliyoruz. Ve ben," diye ekledi, "şu anda sana silah doğrultan kişiyim. Histeri ya da tartışmaya ayıracak vaktimiz yok. Sadece kışınızı kaldırıp kapıdan çıkın."

Marc kollarını kavuşturdu ve gülümsememeye çalışarak kadının izledi, eğer biri ona bakarsa bu onun performansının etkisini bozabilirdi. Bu zavallı, korkmuş kadınların hiçbiri bir gece yarattığıyla uğraşmak istemiyordu. Muhtemelen elinde silahla emir veren öfkeli bir kadını tercih ediyorlardı.

Öfkeli kadın, bir deniz çavuşunu gururlandıracak bir ses tonuyla, "Çekil!" bağırdı.

Kadınlar harekete geçti, Josephine arkadan geliyordu. Marc onlardan önce kapıya geldi ve etrafına bakındı. Yerleşkenin karşısındaki laboratuvar yanıyordu. Elektrik

Jeneratör devre dışı bırakılmış olmalıydı, çünkü üsteki tek ışık artık yangından geliyordu. Klan çocuğu ne kadar patlayıcı taşıyordu?

"Temiz görünüyor," dedi, gördüğü tek birlik yangınla mücadele etmeye çalışanlardı.

"Hangi yoldan?" Josephine sordu.

"Uçak pisti. Foxe'a onunla uçakta buluşacağımızı söyledik." Jo adının ortasında durdu, dehşetten donakalmıştı. "Hayır." "Evet. Biz de ona öyle söyledik."

Başını salladı. "Bir Hummer alacağız."

Marc'ın elleri onun omzuna indi. "Bunu daha önce de yaşadık, aşkım. Hepimizi buradan çıkarmak için en iyi şansımız sensin."

Gece onun etrafında dönüyordu. "Hayır," diye fısıldadı. Uçamazdı. "Uçamam."

"Uçmak istiyorsun," dedi ona. "Uçmaya ihtiyacın var." Derin sesi karanlık ve bal , onu felakete sürüklüyordu. Biraz uğraşması gerekti ama Jo gözlerini onun yüzüne odaklamayı başardı. Ciddi ifadesi onu incitmişti, umut ve Duygularını dolduran güven onu yaktı. Korkudan daralan boğazından tek bir kelime bile çıkaramadan sertçe yutkunmak zorunda kaldı. "Bana bunu yaptıramazsın. Bana bunu yaptıрма. Bunu yapamam."

Onu çekti. Onun kollarının kendini güvende hissetmeliydi ama hissedemedi.

Seni yapamam, diye düşündü. Seni yapmaya çalışmayacağım. Ama bunu yapabileceğini biliyorum. Sen için doğmuşsun.

Hepinizi öldürteceğim!

Hayır,

öldürtmeyeceksin.

O kadar emindi ki. Çok sakin, sabırlı ve ona . Onu hayal kırıklığına uğratacağını bilmek onu mahvetti.

Beni asla hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Sen de kendini yüzüstü bırakmayacaksın.

Marc kollarını indirdi ve bir adım uzaklaştı. Arkasında yanan bir bina olduğu halde onun önünde durdu ve ona şunu hatırlattı: "Henüz kaçmadık. Patron'un paralı askerleri her an bizi hatırlayabilirler. Foxe piste giden yolu açmak için hayatını tehlikeye atıyor. O zaman iş Siz." Bir araya toplanmış üç kadını işaret ettikten sonra Jo'ya elini uzattı. "Gitme zamanı."

Bana kadar. Jo elini kısa saçlarında gezdirdi. *Bana doğru.* Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu ve soğuk terler içindeydi. Marc o ilk gece karanlığın içinden çıkıp geldiğinde hiç bu kadar .

"Lütfen!" diye bağırdı kadınlardan biri. "Bize yardım etmek zorundasınız." Lanet olsun!

Jo tekrar yutkundu. "Hadi uçak pistine gidelim," dedi Marc'a.

Yine de oraya vardıklarında ne olacağını bilmiyordu.

Genç Başbakanı hangar girişinin gölgesinde dururken buldular. "Küçük bir krizimiz var," diye selamladı.

"?" Marc sordu.

"Sadece kaçış değil," diye yanıtladı Foxe. "Diğer uçağın havalandığını duydunuz mu?"

"Patlamalar, silah sesleri vardı. Bir kavganın içindeydim. Hayır, bir uçak sesi duymadım."

Josephine yanına gelerek, "İkiz motor," dedi. "Duyduğumu sandım."

"Evet," diye onayladı Foxe. "Onları jetten uzak tutmayı başardım ama muhafızlardan bazıları yaşlı bir adamı diğer uçağa bindirip kaçmayı başardı."

"Yaşlı adam mı?" Marc dedi ki. "Tanrıça, Patron'un kaçmasına izin verdin!"

"Bu düşündüğümden de kötü mü?" Foxe sordu. "Yok ettim Araştırmayı ve bulabildiğim kadar çok araştırmacıyı. Yılan ırkı öldü."

Marc bu kaba terime kaşlarını çattı ama boş . Çocuklara görgü kurallarını öğretmek Matri'lere ve kendi klanlarının büyüklerine . "Ama patron kaçtı," diye açıkladı Foxe'a. "İradesi ve finansmanı olan o."

"Kim o?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama ; durdurulmalı."

Foxe elini Marc'ın omzuna koydu ve yakıcı bir şiddetle Marc'a baktı. "Biz değil, Prime. Beni. Ona izin verdim uzakta. Ayrıca, bu Aile'den çok Klan'ın işi. Araştırmayı koruması gerekenler Klanlardır."

"Öyle," diye kabul etti Marc. "Ama Patron tüm türümüzü tehdit ediyor. Ayrıca, yılanları öldürenlerin Yılanlar olması gerekmez mi? sorumluluk?"

"Matri'mi tanırım. Karar vermemiş olsam bile bu gece başladığım işi bitirmemde ısrar ederdi. Ve Yılanların da bu Patron'un izini sürmeye dahil olmasını sağlayacaktır. İstemiyorsan içinde olmak zorunda değilsin. Yeterince şey yaşadın. Ayrıca..." Josephine'e doğru baktı. "Sanırım önümüzdeki birkaç ay içinde başka endişeleriniz var."

Foxe haklıydı. O ve Josephine sadece bağlanma süreçlerinin başlangıcıydı. Birlikte uzun, huzurlu ve yoğun bir zamana ihtiyaçları vardı.

Marcus Klan Lideri'ne başıyla onay verdi. "Senin avın," diye kabul etti. "Ama mümkünse beni de av sırasında çağırın. Bu Patron'un alaşağı edildiğini görmek ."

"Anlaştık."

Jo adamlardan ayrı durdu, konuşmalarına pek dikkat etmedi. Uzaktan bağırışlar geliyordu ve ara sıra silah sesleri duyuyordu ama paralı askerlerin neye ateş ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Her yerde hayalet vampirler gördüğünü tahmin ediyordu. Gürültü ve onunla birlikte gelen tehlike giderek yaklaşıyordu.

Marc gelip omzuna dokunduğunda sıçradı. "Gitme zamanı," diye fısıldadı kulağına yaklaşarak.

"Üşüyorum," dedi, karanlık pistin ucunda yakınlarda duran şık, küçük jete bakarak.

Karanlık sorun olmazdı; paranın satın alabileceği her türlü aletle tam donanımlı olarak gelen türden bir uçaktı. Ve kalkışa hazırdı, ya da Patron'un personel uçağa binmeye çalışmazdı. Tek yapması gereken kokpite girip pilot koltuğuna oturmak ve elleriyle gözlerinin çok iyi eğitildikleri şeyi izin vermektir. Bu hepsi için özgürlük ve güvenlik demektir. Her şeyden önce Marcus Cage özgürlüğü ve güvenliği hak ediyordu. Keşke bunu ona verebilseydi.

"Üşüyorum," dedi yine.

"Buradayım," dedi. Ama ona dokunmadı. Söz vermedi ya da güvence vermedi, ona cesur olduğunu ve bunu yapabileceğini bildiğini söylemedi. Onun yanında durdu, ve bekledim.

"Kahretsin," dedi sonunda, ona sert ve öfkeli bir bakış fırlatarak. Sonra bir adım attı, sonra bir adım daha, ateş püskürten bir ejderhaya yaklaşır gibi korkuyla jete yaklaştı.

Kadınlar da onları takip etti ve diğer vampir uçağa ilk giren olmak için önden koştu. "Temiz," diye seslendi kapı aralığından.

Jo, Marc'ın diğer kadınları ileriye doğru yönlendirmesini izledi. Dönüp kaçmak istiyordu ama ona ihtiyaçları vardı. Marc ona ihtiyacı vardı.

Ya onları öldürtmüşse?

Arkasında silah sesleri ve mermiler yakınlarda yere çarptıkça beton ve kıvılcımlar uçuştı.

Cevabı buydu.

Jete doğru son birkaç adımı koşarak attı. Uçağa bindikten sonra lüks kabinde hızla ilerledi, koltuklara çoktan bağlanmış olan insanların bile değildi ve Foxe'un sesini duydu bölme kapısını sabitliyor.

Marc kokpit girişinde durdu. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bu kapının yanında dur ve dışarı çıkmama izin verme."

"Anlaştık."

Adamın derin sesi karşısında gülümsemekten kendini alamadı ve bu gülümsemeyi ona çevirdi. "Teşekkürler."

İşaret etti. "Git."

Bir yaprak gibi titreyerek açık kapıya baktı, aletlerin yayını ve kokpit penceresinin ötesinde gecenin içine doğru uzanan pisti gördü. Gerçekten de ejderhanın ağzına girmek üzereydi.

"Bir dakika," dedi aniden arkasını dönerek. "Neredeyiz biz?"

Nereye gidiyoruz? Bizi arabaya bindirebilirim ama bazı referans noktalarına ihtiyacım var."

Foxe uçağın arkasından, "Eğer bir olacaksa, burası eskiden Copeland Kalesi'ydi," diye seslendi. "Klanımın Salton Denizi'nde özel bir havaalanı var. Sizi oraya götürebilirim ama hemen havalanalım!"

Jo'nun çalkalanan sinirleri biraz yatıştı. Copeland Kalesi'nin tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Bu kez kokpite girerken tereddüt etmedi. Kendi dünyasına girdi ve sıkıca yerleşti.

pilot koltuğuna oturdu. Bir kez arkasına baktı ve Marc ona bir öpücük verip kabin kapısını kapattı.

Bakışlarını ve ellerini tanıdık kontrollerin üzerinde gezdirdi. Şimdi yalnızdı. Hayır, yanında Marcus Cage vardı. Her zaman. "Güç gibi bir şey," diye mırıldandı.

Motorların gücünü yükseltti, tam bir ejderha sesine dönüşen ince ayarlı uğultuyu sevdi. Kükre. Bu ejderhaya binebilirdi. Hâlâ korkuyor olsa da, içinde bir beklenti heyecanı da vardı. O Bunu kaçırdım!

Bunu istiyordu. Tepesindeki yıldızlara baktı. Kalbi gökyüzüne uzandı ve elleri onu oraya nasıl götüreceğini bilerek hareket etti.

Marc'ın bir koltuğa bağlanması gerekirdi, ama o kapının kendi tarafında bekliyordu. Ellerini soğuk metal yüzeye bastırmış, gözleri kapalı, konsantrasyonu tamamen sevdiği kadındaydı. yardım edemeyeceği bir yerdeydi ama o da yanındaydı. Kadının korkusu adamın içine işledi, sonra özlem onu ele geçirdi ve aşk. Uçak pistten aşağı yuvarlanmaya başladı. Hızın farkına vardı. Hızla birlikte şarkı söyleyen, özlem dolu bir zevk geldi.

Sonra içini bir sevinç kapladı -onların- ve uçak havaya sıçradı.

"Yiihaaa! Evet!" Josephine'in çığlığı kokpitten dışarı fırladı, tam o sırada Marc yerçekiminin etkisiyle geriye, güverteye doğru savruldu.

Başını arkaya yasladı ve sevinçle güldü, onu seviyordu ve kendini oldukça muzaffer hissediyordu.

"Evet!" Havaya bir yumruk savurdu.

Her şey girecekti.

OceanofPDF.com

Sonsöz

Altı Hafta Sonra

"Uzun, sıcak bir banyodan daha rahatlatıcı bir şey yoktur. Ve köpükler bunu daha da iyi yapar."

Elinde bir çift dolu şampanya kadehi olan Jo, otel süitlerinin banyosu olan pembe mermer, kristal ve altından oluşan geniş alana baktı. Marc devasa küvetin derinliklerinden ona sırtıyordu. Arkasındaki geniş mermer rafta parıldayan mumlar, kıvrıcık siyah saçlarına altın vurgular yapıyordu. Geniş, çıplak göğsüne kadar zengin köpüklerle kaplıydı. Sıcak sudan tarçın kokulu buhar yükseliyordu.

"Sana çok yakışmış," dedi kocasına.

Teknik olarak onun bağ arkadaşı olduğunu varsayıyordu. Yarın öğleden sonraya kadar kocası olmayacaktı.

"Denizden çıkma konusunda isteksiz Venüs'e benziyorsun," dedi ona.

Çıplak ayaklarındaki serin fayansları ve tavus kuşu mavisi bornozunun tenine ipeksi dokunuşunu hissederek odanın karşısına geçti. Ona içki bardağını uzattığında Parmakları şampanyaya dokundu ve sıcak zevk kadının içine işledi. Bakışları buluştu.

Dedi ki, "Buraya benimle birlikte tırmanabilirsin ve hızlı bir şekilde yapmaya çalışın."

Çok cazipti ama bir adım geri çekildi ve flütten bir yudum aldı. Marc, böyle şeyleri çok iyi bilirdi, mükemmel bir şampanya olduğu konusunda onu temin etmişti. Tadı gitmişti ama onunla bu şekilde birlikte olmak, şarabın yardımı olmaksızın başını döndürmüştü.

"Bir ara dışarı çıkmalısın," dedi ona. "Hadi," diye ikna etti, ipeğin bir omzundan baştan çıkarıcı bir şekilde kaymasına izin verdi. "Annem o kadar da korkutucu değil."

Ona bir kaşını kaldırdı, ancak bakışları Bir göğsünü gösterdiğinde perçinlendi. "Annen sabıkalı olduğum için beni araştırdı."

Jo omuz silkti ve biraz daha tenini gösterdi. "Bunu tüm erkek arkadaşlarıma yapıyor."

"Ben erkek arkadaş değilim."

"Başta size karşı biraz temkinliydi. Onu suçlayamazsın, bir soygunu engellemekle ilgili çılgın bir hikayeye ortaya çıktığımızda Kennedyville'deki yozlaşmış şerif tarafından yönetilen zorla fuhuş çetesi."

"Bize inandı. Ve kurtardığımız kadınlar da hikayeyi doğruladı."

"Sen herkesi hipnotize ettikten sonra. Bu herkes için daha güvenliydi ve gerçeklerden çok daha mantıklıydı," diye itiraf etti.

"Soruşturma, şerifin kötü işleriyle pek çok kanıt buldu."

Görünüşe göre vampir türü arasında, vampir dünyasını koruyan operasyonlarda uzmanlaşmış uzmanlar vardı. ölümlü türden görünmez. Patron'la olanlardan sonra, gizlilikleri için onları suçlamıyordu. Hâlâ kâbuslar görüyordu.

Ve Marcus her uyandığında onu rahatlatmak için oradaydı. Ve o da onun için oradaydı.

Ve şimdi yarın evleniyorlardı. Ve onu Venedik'e götürmüştü, bir bakıma. Las Vegas'taki Venetian Otel'de kalacaklardı ve Oteldeki düğün şapelinde. Birkaç gün boyunca ülkeyi baştan başa dolaşmış, her iki taraftaki akrabalarını ve arkadaşlarını uçağa bindirmişti. Havada geçirdiği her dakikanın tadını çıkarıyordu, Marc'tan uzakta olduğu zamanlarda onu çok özlese bile. Vegas'ta açacağı restoranın son rötuşlarını yapıyor, açılışa yetiştirmeye çalışıyordu. düğün resepsiyonu yarın gece orada yapılacak.

Hayatlarını geri aldılar, kariyerlerine sahip oldular, bağıın büyüüne sahip oldular ve birbirlerine sahip oldular. Ne zaman O gece çölde onu yakaladığında, bu noktaya geleceğini hayal bile edemezdi.

"Mükemmellik," dedi

kadın. "Öylesin," diye

kabul etti.

En yakın aynaya doğru döndü ve hayretle baktı solmakta olan yara izleri. Ayrıca acının da hayret etti. Onu iyileştirmeye başlayana kadar ne kadar fiziksel ve duygusal acının hayatının bir parçası haline geldiğini fark etmemişti. Yarın dantel ve kristal boncuklarla kaplı straplez bir gelinlik giyecekti. Ve birkaç hafta önce çalıntı savaş kıyafetleri giymek zorunda kaldığını düşününce.

"Oldukça uzun bir yolculuk yaptık Bay Cage."

"Gerçekten de öyle, Bayan Cage." Kadın ona döndüğünde ekledi, "Bunu bir daha yapmayalım. Şimdi, kayınvalidemin güvensiz tavrı hakkında-"

"Hey, sabıkan yoktu, şimdi senden hoşlanıyor."

Şampanyasını yudumladı ve bardağı küvetin geniş kenarına bıraktı. "Tuhaf bir aileniz var."

"Neye kıyasla? Sizinkiyle mi? Aileni seviyorum," ekledi. "Büyük büyükannen biraz korkutucu olsa bile."

"Öyle olmak zorunda. O Matri. Aileyi hizada tutmak için sert olması gerekiyor."

"Ve nedenini anlıyorum. Genç erkek akrabalarınız çok hareketli. Kız kardeşime asılmaya devam ederlerse, birilerinin canı yanacak. Ve bu Memur Dostu Phillipa olmayacak. Elliot."

"Josephine ve Phillipa - babanız hep erkek çocuk istiyordu, değil mi?"

"Bunlar aile isimleri. Her iki tarafta da birer büyükannem var ve kardeşim Matthew Elliot III, babam ve büyükbabamdan sonra. Benim ailemin de sizinki kadar çok geleneği var."

"Evet." Sevgiyle gülümsedi. " yönlerini seviyorum. Seviyorum Göğüs uçlarının büzülmesini de. Buraya gelip onunla oynamama izin vermek ister misin?"

Geriye doğru alaycı bir adım attı ve başını salladı. "Sana bana gelmen gerektiğini söylemiştim. Ve vaktimiz yok." Bornozu tekrar yukarı çekti ve kemerini sıktı. "Prova yemeğine geç kalmayacağım."

"Ailem anlayacaktır." "Onların

hepsi seks düşkünü."

Küvetin içinde ayağa kalktı, Venüs'ten çok köpüklerin arasından çıkan Mars'a benziyordu. Kadın onun ereksiyonuna . "Düzelteyorum. Hepiniz seks düşkünüsünüz."

"Ünlüdür," diye cevap verdi ve ona doğru geldi.

Çok geçmeden banyoda yerde sevişmeye başladılar. Hızlı, mutlu, ıslak bir seks onları nefessiz bıraktı, güldürdü ve tamamen tatmin etti.

"Giyinsek iyi olur," dedi, sevişmelerinden sadece biraz daha hızlı olan duşu sonra. Elini tuttu ve onu banyodan dışarı çıkardı.

Marc oturma odasından süitin yatak odasına doğru ilerlemeye devam etti. Jo alçak bir masanın önünde durdu ve içinde birçok beyaz gül ve bir kırmızı gül bulunan büyük bir vazanın yanında duran güzelce sarılmış kutuya baktı.

"Bu ne?" diye seslendi Marc'ın

ardından. "Senin için," diye karşılık

verdi. "Aç şunu."

Jo önce güllere dokundu ve yüzünü yumuşak çiçeklere gömdü. Tatlı kokudan neredeyse sarhoş olacaktı ve güllerin dikenleri olduğunu bildiği için gülümsedi. Her şey çok sembolik ve bir o kadar da tatlıydı.

Marc tamamen siyah giyinmiş bir halde oturma odasına geri döndü. Güçlü yapılı vücudu, üzerindeki kıyafetle mükemmel bir şekilde sergileniyordu.

güzelce dikilmiş takım elbise ve siyah ipek gömlek. Kıvrıkcık siyah saçlarının yüzünü çerçevelemesine bayılmıştı.

"Bana dik dik bakma kadın," dedi. "Hediyeni aç."

Gümüş kâğıda sarılmış ve altın kurdeleyle bağlanmış kutuyu havaya kaldırdı. Fiyonk bir tabak kadar büyüktü. Onu salladı. "Çok güzel, nefret ediyorum."

Kollarını kavuşturdu ve Çavuş Cage'in sesini kullandı. "Aç şunu."

Sırıttı ve ambalajı yırttı. Birkaç dakika içinde kutuyu masanın üzerine koydu ve beyaz karton kapağı kaldırdı.

İçinde ne olduğunu görünce gülmeye başladı. "Aman Tanrım," dedi, birbiri ardına tişörtleri çıkararak. "*Adrenalize, Histeri, X, Gece boyunca.*" Ona baktı. "Hepsi burada, değil mi?" Başını salladı. "Hatta Daha önce sahip olmadığım bazı şeylere."

Def Leppard'ın turne tişörtlerini yelpaze şeklinde . Jo Elliot olarak adlandırılmak, neredeyse aynı isim İngiliz rock grubunun solisti Joe Elliot, yıllar boyunca ona pek çok Def Leppard eşyası hediye etmişti. O da Aslında grubun kadar da hayranı değildi ama gömlek koleksiyonuna duygusal olarak bağlanmıştı.

"buldun mu?"

"eBay benim arkadaşım," diye cevap verdi. "Beni kurtarıken koleksiyonunu kaybettin. Onları geri almanı istedim."

"Jo Elliot sana teşekkür ediyor." Onu kendine yaklaştırdı ve öptü. *Ve Josephine Cage sana tapıyor.*

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.